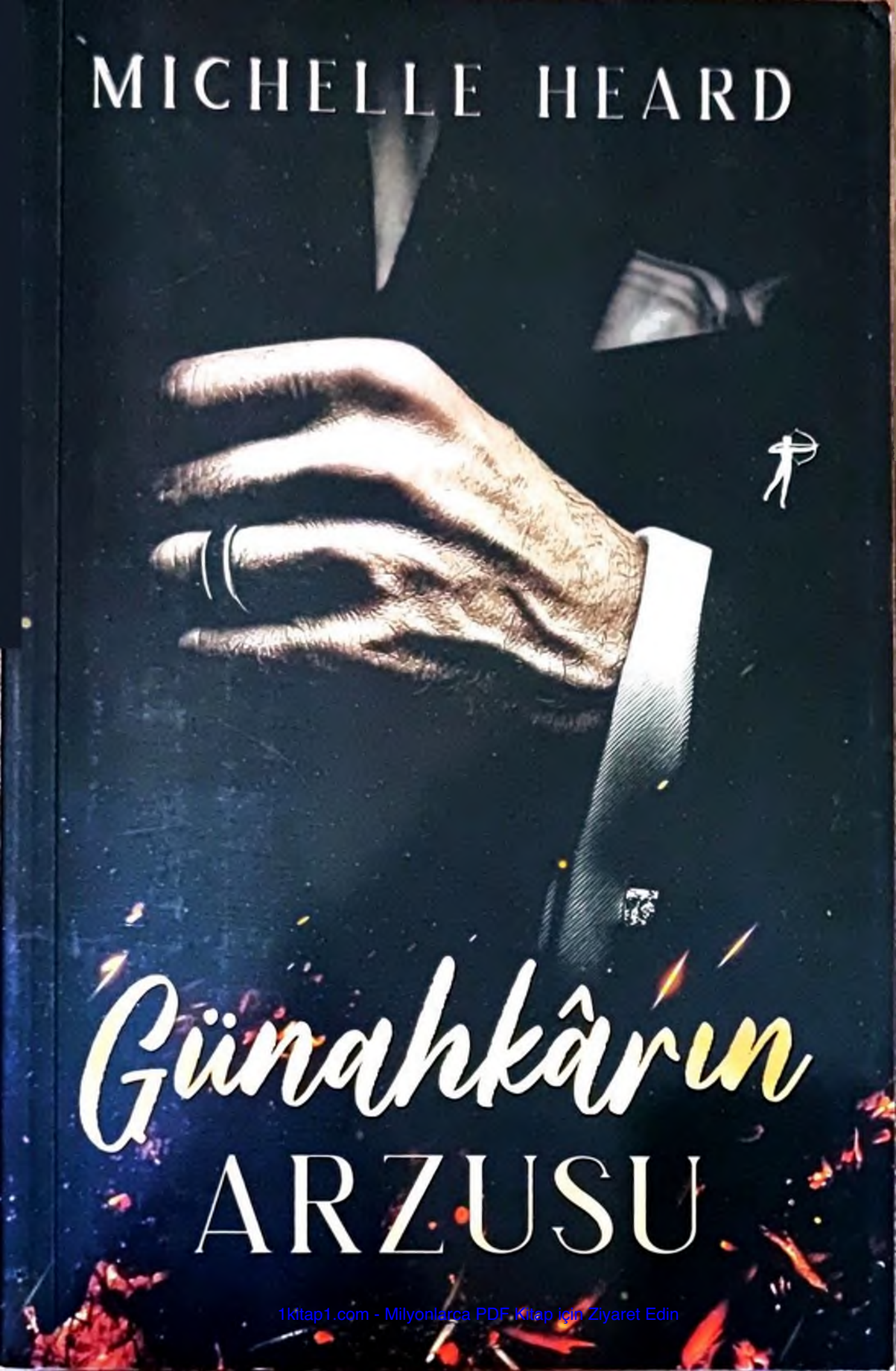
MICHELLE HEARD

Günahkârın ARZUSU

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

Güçlü bir ailede doğmuş ve şimdiye kadar istediklerimi her zaman elde etmiştim. Tek bir şey hariç.

Luca Cotroni. İtalyan mafyasının mesafeli, kibirli ve acımasız lideri. Onu hem arzuluyor hem de ondan, her şeyden çok nefret ediyordum.

Ancak çok içtiğim doğum günü partimin ertesi sabahı Luca'nın yanında uyanmıştım ve bu da yetmezmiş gibi parmağımda bir yüzük vardı.

Bir alyans.

Kim İtalyan mafyasının lideriyle yanlışlıkla evlenirdi ki?

Tanıştırayım, ben... Namıdiğer Bratva prensesi.

Olayın daha fazla büyümemesi için ailelerimiz boşanmadan önce altı ay boyunca evli kalmamızı istiyordu.

Onunla yaşamak zorundaydım. Yanında uyumak, onun karısı olmak zorundaydım.

Ya birbirimizi öldürecek ya da aramızdaki çekime teslim olacaktık.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARINI HÂLÂ OKUMADINIZ MI?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

Çeviren: Gülce Arman

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

Michelle Heard

MICHELLE HEARD

Günahkârın ARZUSU

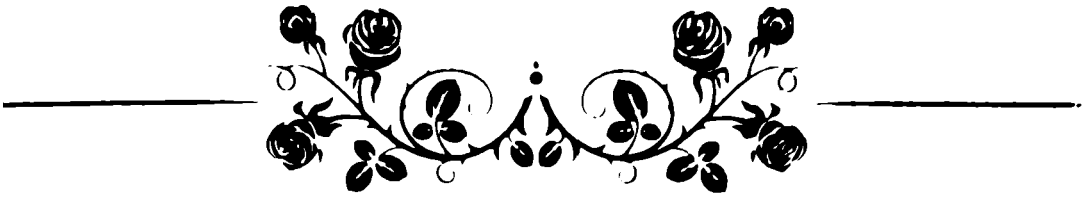
Duzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Gülce Arman

ARTEMİS YAYINLARI

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Bölüm 1

Mariya

Luca, 34. Mariya, 26.

Parmak ucunda zıplarken kıkırdadım. Babam etrafımda bir daire çizerek yavaşça yürüyordu.*

Babam emekli bir mafya lideriydi, annem ise birçok seks ticareti çetesini çökerten kişiydi. Annem de babam da son derece sert ve güçlü insanlardı. Bu yüzden, babam antrenman zamanı dediğinde itiraz etmeden söyleneni yapardım.

"Hadi ama ihtiyar. Bütün gün bekleyemem. Hâlâ elbisemi almam ve son dakika alışverişlerimi yapmam gerekiy—" Babam üzerime doğru hamle yaptığında sözlerim yarıda kaldı ve ardından ayaklarım yerden kesildi ve popom sert bir şekilde mindere çarptı.

İnlerken bir kahkaha patlattım.

"İhtiyarmış, hadi oradan," diye mırıldandı. "Küçük velet seni."

Ayağa kalktım, sonra ileri atıldım. Babamın omuzlarını yakalayıp vücudumu onun etrafında döndürdüm ve bacaklarımı

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

boynuna doladım. Gövdemi bükerek onu yere indirdim ve ikimiz de mindere çakıldık.

Birinin alkışlamaya başladığını duyunca başımı spor salonunun kapısına çevirdim.

"Fena değildi, küçük kardeşim," diye beni övdü Viktor.

Kan bağımız olmayabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Viktor'u sadece en iyi arkadaşım olarak değil, aynı zamanda abim olarak da görüyordum. Ebeveynlerimiz arasında kopmaz bir bağ olduğu için kardeş gibi yetiştirilmiştik.

Viktor'un babası Demitri amca benim vaftiz babam, benim babam da Viktor'un vaftiz babasıydı. Ben doğmadan önce iki aile de aynı mülkte yaşıyordu. Viktor ile aynı eğitimi almıştım ama ailemin koruması altında olduğum için antrenmanları hiç ciddiye almamıştım, sadece babamı memnun etmek için yapıyordum.

Viktor ise babalarımızdan bile daha iyiydi ki zaten öyle de olması gerekiyordu çünkü o Rus mafyasının başıydı.

Gözlerim Viktor'un yanındaki diğer adama takıldı. Luca Cotroni, İtalyan mafyasının başı ve Viktor'un en iyi arkadaşıydı. Ailelerimiz yakındı ve o da babamın vaftiz oğluydu.

Bu adam, silah pazarını acımasızca kontrol etmesiyle bilinirdi. Kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemezdi, diğer tüm mafya liderlerinin ve kolay kolay kimseden etkilenmeyen babamın da saygısını kazanmıştı.

Bu da onu bu kadar takdir etmemin nedenlerinden biriydi. İyi anlaşamıyor olabilirdik ama bu, onun otuz dört yaşında başardıklarını takdir etmemi engellemiyordu.

Ne yazık ki hormonlarımın etkisini keşfettiğimden beri ona âşıktım. Bu benim en büyük sırrımdı. Luca bana karşı her zaman kayıtsız davrandığı için mezara kadar götüreceğim bir sırdı.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

Bu davranışları beni çileden çıkarıyordu ve küçük atışmalarımızın da bir faydası olmuyordu.

Adam uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı; kare biçimli çenesi ve hakkında çılgın fanteziler kurduğum dudaklarıyla âdeta İtalyan bir sanat eseriydi.

Üzerinde, kaslı göğsüne tam oturan beyaz bir tişört ve eşofman altı vardı, tam bir şaheser gibiydi. Her santiminden güven ve güç yayılıyordu.

Kahretsin, şu eşofman altı. Çok SEKSİ.

Viktor gibi Luca da tehlikeli ve acımasızdı. Ayrıca kibirli ve talepkârdı. Ama bunların hiçbiri bu adama olan tutkumu engellemiyordu.

Bir doktora görünmem gerek.

Luca babama gülümsedi. "Alexei amca, seni görmek ne güzel."

"Seni de öyle, evlat." Babam bir havlu alıp boynunun arkasındaki ter damlalarını sildi. "Ailen ne zaman geliyor?"

"Bu gece."

Babam başını salladı, sonra bana yandan sarıldı. "Güzel antrenmandı. Haftaya aynı saatte."

"Tamam baba."

Babam spor salonundan ayrıldığında Viktor ve Luca minderе doğru yürüdüler. "Dövüş antrenmanı mı yapacaksınız?" diye sordum merakla.

"Evet." Viktor bana gülümsedi. "Birkaç kişiyi pataklamam lazım."

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandı Luca.

Bana bakmıyordu bile ve bana selam verme zahmetine bile girmediği de dikkatimden kaçmamıştı.

Kaba adam.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Sadece onun keyfini kaçırmak için tadı bir şekilde gülümsedim. "Merhaba Luca. Seni tekrar görmek güzel. Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Gözleri sadece bir saniye bana takıldı. "Mariya, seni görmek her zamanki gibi bir zevk."

Ah.

Havlu ve sú şişemin bulunduğu yere doğru yürüyüp onları aldım. Erkeklerin pozisyonlarını almasını izlerken havluyla yanaklarımı ve boynumu sildim.

Onu yen, Viktor.

Viktor hareket etmeye, parmaklarının üzerinde hafifçe zıplamaya başlamıştı ama Luca kıpırdamıyordu.

Şişeyi dudaklarıma götürdüğümde Luca aniden atıldı, o güçlü vücudunu havada döndürdü ve topuğuyla Viktor'un kafasının yan tarafına vurdu. Sonra ayakları üzerine indi ve Viktor'un ayağını kaydırdı.

Tanrım.

Daha önce Viktor'la dövüşmüştüm ve onu hiç yere serememiştim.

Şişe hâlâ elimde öylece duruyordu, çenem neredeyse yere değecek kadar açılmıştı ve kadınsı bölgelerimi ısıtan anlık şehvet patlamasını atlatmaya çalışıyordum.

Viktor hızla ayağa kalktı. Ardından birbirlerinin üzerine o kadar hızlı atıldılar ki kavgalarını izlerken sadece gözlerimi kırpabildim.

Babamın bana karşı nazik davrandığını anlamıştım çünkü onlara karşı hiç şansım yoktu.

Onlar nefeslenene kadar ağzımın suyu akarak Luca'ya bakmaya devam ettim. Hızla nefes alıp verirken yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Çok, çok seksi.

Sonra Luca'nın, ben onu izlerken bana baktığını fark ettim. Midem çılgınca bir takla attı. Onu dikizlerken yakalandığım için telaşlanmıştım, oradan çıkmak için arkamı döndüm ama yanlış yöne gittim. "Kendine gel," diye mırıldandım ve kapıya doğru fırladım.

O adam etrafta olduğunda beynim eriyip bir hormon birikintisine dönüşüyordu resmen.

Seni zamanını ayırmaya değer bir insan olarak bile görmeyen birinden hoşlanmak çok sinir bozucuydu.

Yarın senin doğum günün. Sipariş ettiğin elbiseyi al ve kendini şımart.

Luca Cotroni'yi de unut.

Ah keşke yapabilsem.

On bir yıldır onu unutmaya çalışıyordum ama yapamamıştım. Beni ne kadar görmezden gelirse, onu o kadar çok istiyordum.

Bu, kaçamadığım bir kısır döngüydü.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Bölüm 2

Luca

Mariya Koslov. Bu hayatta beni deli eden tek kadındı.

Tanrım, beni gerçekten delirtiyor.

Son üç ayımı, Avrupa'daki topraklarımı Arnavutlardan korumak için İtalya ile Los Angeles arasında sürekli uçarak geçirmiştim. Bir tür kardeşlik birliği sayılan Teşkilat'ın üyesi olduğum için Viktor'la birlikte, Polonya mafyasından intikamını alan Türk mafyasının lideri Gabriel Demir'e yardım etmek için de zaman ayırmak zorunda kalmıştık.

Her zamanki gibi çok yoğundum, Mariya'nın peşine düşmeyi düşünecek zamanım bile olmamıştı. Çoğu erkeğin, ailesinden korkarak onunla çıkmaya cesaret edememesi ve bu sayede babamdan mafya liderliğini devralırken onun hâlâ bekâr olması tek tesellimdi.

Onu kendimi bildim bileli tanıyordum ama Viktor ve ben en yakın dost olduğumuz günden beri Mariya ile benim aramda her zaman görünmez bir sınır vardı. Ailelerimize görücü usulü

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

evlilikten bahsetmemiş olmamın tek nedeni, Alexei amcanın Mariya'nın rızası olmadan bunu asla kabul etmeyeceğini biliyor olmamdı. O bir Bratva prensesiydi ve kimse onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdı.

Viktor dövüş pozisyonu alırken düşüncelerim daha önce Mariya'nın babasını yere serdiği sırada şahit olduğum o kahrolası seksi sahneye gitti.

Tanrım, çok ateşliydi. Eğitim aldığını biliyordum ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Viktor'un ayağı uyluğuma çarptı ve diğer tekmesi gelmeden önce yalnızca geriye doğru hamle yapacak kadar vaktim olmuştu.

"Hayal kurmayı bırak da dövüş," diye takıldı.

Antrenman dövüşüne odaklandım. Hareketlenmeye başlamıştık. Bunu sayısız kez yaptığımız için ikimiz de doğru dürüst bir darbe indirememiştik ve işimiz bittiğinde sırılsıklam terlemiş, nefes nefese kalmıştık.

Ayrıca Viktor'la bire bir dövüşürken Mariya'yı düşünmek tam bir aptallıktı ama kahretsin... Bu kadın insanın dikkatini dağıtıyordu.

O, mafya dünyasında zarafet, güzellik ve güç saçan bir asilzadeydi. Uğruna öldürmeye değer gerçek bir prensesti.

Onun yüzünden otuz dört yaşında hâlâ bekârdım. Diğer bir neden ise çalışmakla o kadar meşguldüm ki flört etmeye vaktim olmuyordu. Ama gençliğim elden gidiyordu ve Mariya ile aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Yarın akşam Mariya'nın doğum günü partisine geliyor musun?" diye sordu Viktor.

"Tabii ki." Hayatta kaçırmazdım. Bu, gelecekteki eşim olarak gördüğüm kadının yanında olmak için bir fırsattı.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

İnsanlar onu, ailesinin parasını harcamaktan başka işi olmayan şımarık bir sosyetik olarak görüyordu.

Ama onda göründüğünden daha fazlası vardı.

Mariya tüm kalbiyle severdi. Ailesi ve arkadaşları için canını verebilirdi ve bu tür bir sadakat bizim dünyamızda nadir bulunurdu.

İnatçıydı ama bu beni tahrik ediyordu. Bana ne kadar soğuk davranırsa, onu o kadar çok istiyordum.

Ama onda en çok sevdiğim şey, her zaman açık sözlü olmasıydı. Bu kadın oyun oynamazdı ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Onun beni sevmesini sağlamalıydım ama bu bir sorundu çünkü Mariya'nın hiç kimseyle çıktığını görmemiştim. Neyi çekici bulduğunu ve neyi sevmediğini hiç bilmiyordum.

Viktor'a soramazdım çünkü kız kardeşi hakkında duygusal anlamda bir şey düşündüğüm için muhtemelen beni öldürmeye çalışırdı.

Keşke onun aklından neler geçtiğini bilseydim, bu çok yardımcı olurdu.

"Bu hafta sonu Vegas'a gidiyoruz. Gelmek ister misin? Mariya ve Violet'a bakıcılık yaparken bana eşlik etsen ne iyi olur."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Tabii. Ara vermek bana da iyi gelir."

Spor salonundan çıkıp kıyafetlerimi değiştirmek için misafir odasına gittim.

Terden sırılsıklam olan tişörtümü tutup başımdan yukarı doğru çektim. Tam köşeyi döndüğümde biri göğsüme çarptı. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım ve bir çift narin omzu kavradım.

Aşağıya baktığımda Mariya'nın gözleri kocaman açılmış, bir eli karın kaslarıma sıkıca yapışmış hâlde göğsüme baktığını gördüm.

"Tanrım," diye fısıldadı, sonra bakışları tenimi âdeta yakarak gözlerime kilitlendi. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Mariya bir adım geri çekilene kadar bir an öylece birbirimize baktık. Bir kez başını salladı sonra arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

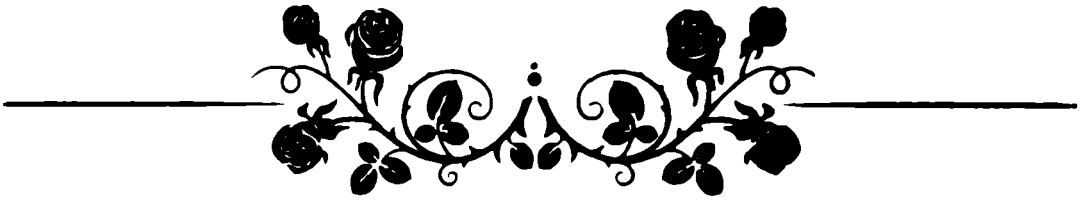
İlginç.

Prenses gördüklerinden hoşlanmıştı.

Duş alıp kıyafetlerimi giymek için misafir odasına girerken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Bölüm 3

Mariya

Hafif dökümlü, koyu bordo renkli bir parti elbisesi ve en sevdiğim siyah topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra malikânenin arka tarafındaki eğlence salonuna doğru yöneldim.

Ailemin bana Noel hediyesi olarak verdiği yakutlar, kulaklarımı ve boynumu süslüyor, en sevdiğim Fransız parfümünün yumuşak kokusu ise çevreme yayılıyordu.

İnsanların mırıltı gibi duyulan sesleri, yumuşak klasik müziğe karışıyordu. Her yıl olduğu gibi ailem bu yıl da benim için bir doğum günü partisi düzenlemişti. Konukların bir kısmının Bratva ile iş ilişkileri vardı ve geri kalanlar dünyanın en nüfuzlu ailelerinden gelen kişilerdi.

Tavanında parıldayan siyah balonlar olan ve peri ışıklarıyla süslenmiş odaya girerken zarif elbiseler ve pahalı takımlar içindeki kalabalık grubu gözlerimle taradım. Servis personeli, konukların arasında şampanya ve mezelerle dolu tepsilerle geziniyordu.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

En iyi arkadaşım Violet'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi ve onun garip bir şekilde köşede durduğu yere doğru yürüdüm.

Violet'ın gözleri bana takılınca o muhteşem yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, sonra beni muzip bir şekilde kucakladı. "Sonunda, doğum günü kızı bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş. Beni tüm bu insanlarla yalnız bırakmayı planladığını sanmıştım."

Ona sarılırken tatlı parfümünün kokusu burnuma doldu. Violet son derece içe dönükken ben insanlarla iyi geçinen biriydim. Birbirine zıt kişiliklerimiz birbirimizi güzel bir şekilde tamamlıyordu.

Babası Tristan Hayes ile benim babam birlikte bir şirket işletiyorlardı, bu yüzden bebeklikten beri arkadaştık.

"Kes sesini," diye mırıldandım. "Beni yarım saat önce selam verirken gördün."

"Bu benim için *çok uzun* bir süre," diye şaka yaptı.

Kucaklaşmayı bıraktığımızda konuklara şöyle bir göz attım. "Annemleri gördün mü?"

"Hayır. Benimkiler arayıp geç kalacaklarını söylediler."

Tam o sırada, salonda bir uğultu oldu. Girişe doğru döndüğümde ailemin ve ardından Demitri amca, Ariana teyze ve Viktor'un salona girdiklerini gördüm. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Babamın gözleri bana çevrildi, sonra bakışları sevgiyle yumuşadı ve gülümsemesi genişledi. Annemi bırakıp bana doğru yürümeye başladı ve dokunma mesafesine geldiğimiz anda beni geniş göğsüne doğru çekti. "*Printsessa.*" Beni sımsıkı sarıp kucakladı. "Doğum günün kutlu olsun, benim küçük kızım."

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

Babamın güvenli kollarına kendimi bırakırken mutlu bir şekilde iç çekerek, "Teşekkürler, baba," dedim.

Babam beni bıraktığında hediyelerle dolu masayı işaret etti. "Hepsi senin için."

Evet, ben şımarık bir kızım.

Babamın kızı olduğumu itiraf etmekten utanmıyordum. Dünyanın en iyi babasına sahiptim. Alexei Koslov, bu gezegendeki en tehlikeli adamlardan biri olabilirdi ama benim için o; güven, sevgi ve yuva demekti.

Ayrıca yirmi altı yaşında hâlâ bekâr olmamın sebebi de oydu. Benimle çıkmaya cesaret edebilecek kadar cesur bir erkek olmamıştı. Tek gecelik ilişkilerim oluyordu, elbette. Ama işler ciddileşip babamla veya Viktor'la tanışmaları gerektiğinde kuyruklarını kıstırıp kaçıyorlardı. *Korkaklar.*

Annem yanıma yaklaştı. "Parti başlamadan önce sana kocaman sarılayım."

Kollarımı ona doladım ve bir dakika boyunca birbirimize sarıldık, sonra annem, "Mutlu yıllar, tatlım," diye fısıldadı.

"Teşekkürler, *mami*." Babam Rus, annem Kolombiyalı olduğu için büyürken biraz Rusça ve İspanyolca öğrenmiştim. Bunlar çoğunlukla sevgi sözcükleri ve küfürlerden oluşuyordu.

Annem uzaklaşırken arkamda bir hareketlenme olduğunu duydum ve arkama bakmaya fırsat kalmadan güçlü kolların beni sarıp kaldırdığını hissettim. "Viktor!" diye bağırdım dudaklarımdan kahkahalar dökülürken.

"Doğum günün kutlu olsun, küçük kardeşim," dedi Viktor yanağıma bir öpücük kondurarak. "Yaşlanıyorsun."

Ondan uzaklaşarak ona muzip bir şekilde kaşlarımı çattım. "Senin kadar yaşlı değilim."

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

"Doğru," diye iç geçirdi, sanki benden iki değil de yirmi yaş büyükmüş gibi.

Bir tepsi dolusu yiyecek taşıyan garsonu görünce somonlu bir kanepe alıp ağzına attı.

Demitri amca ve Ariana teyze de bana mutlu yıllar diledikten sonra konukların arasına karışarak sohbet etmeye başladılar.

Babamın, Cotroni çiftini selamlarken elini annemin beline koyarak onu hiç bırakmamasını izledim. Luca'nın anne babasını görünce dün koridorda çıplak göğsüne çarpınca beni şaşkına çeviren adamı aramaya başladım.

Tanrım, o karın kasları. Sert ve kusursuzdu.

Adam çok seksi görünüyordu, bu yüzden ne yapacağımı bilemeyerek arkamı dönüp oradan uzaklaşmıştım.

Viktor'un, "Ne zaman çıkmak istersin?" diye sormasıyla dikkatim ona yöneldi.

Arkadaşlarımla hafta sonu kaçamağı planlamıştım. Genellikle egzotik bir yere giderdik ama Viktor çok meşgul olduğundan, ona uyum sağlamak için bu sefer Vegas'a gidecektik.

"İki saat sonra," diye mırıldandım Luca'yı bulabilmek için konuklara tekrar göz atarken.

En nefret ettiğin adama ilgi duymak zor bir şeydi. O bana her zaman kendimi değersiz ve onun zamanına layık olmayan biriymişim gibi hissettirirdi.

Tamam, belki nefret yanlış bir kelimeydi. Luca Cotroni hariç, her zaman istediğimi elde ettiğim için daha çok sinirleniyordum.

Of. Bu berbat bir durum.

Sağıma doğru bakarken ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan yoğun bir his duydum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı, nefesim boğazımda düğümlendi.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

O burada.

Victor'un, "İş halledildi mi?" diye sorduğunu duydum.

"Evet." Bu tek kelimelik cevap sert bir tondaydı ve kalbime doğru uçan bir mermi kadar tehlikeliydi.

Tanrım. Sakin ol, Mariya.

Onurum için soğukkanlılıkla beni izleyen Luca'ya döndüğümde umursamıyormuş gibi yaptım.

Gerginlikten midem altüst olmuştu. Bu adamın üzerimde yarattığı etki bazen gerçekten korkutucu olabiliyordu.

"Mariya," diye mırıldandı ve kolumu tutarak bana doğru eğildi. Onun dokunuşuyla, tenim anında karıncalandı ve yüzlerimiz arasındaki mesafe azalırken kendimi tutamadan gözlerimi kapattım.

Nefes al.

Vücudumun her zerresi, Luca'nın varlığının fazlasıyla farkındaydı. Onun yanındayken hissettiğim çekim, içimi âdeta titretiyordu.

Dudaklarıyla sol yanağımı, sonra da sağ yanağımı okşadı. Odunsu kokulu tıraş losyonu, binlerce güneşin sıcaklığıyla tüm duyularımı sarmaladı.

Bu adam, beni küçük ve değersiz hissettirebilecek tek kişiydi. Artık buna bir son vermeliydim.

Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı; nefesinin sıcaklığını, dalgalar hâlinde yayılan öz güvenini ve tüm varlığının çekiciliğini hissediyordum. Her şey son derece baş döndürücüydü.

"Luca," diye fısıldadım kibarca, o geri çekilirken.

Gözlerimiz bir an için birbirine kilitlendi ve mideme yumruk yemiş gibi oldum.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandı, alçak ve derin bir sesle ve sonra ilgisinden kaynaklanan sıcaklık dağılınca ortamdaki havanın soğuduğunu hissettim.

Arkasını dönmeye hazırlanırken, onun ilgisini bir an daha üzerimde tutmak için çaresizce, "Geldiğine şaşırdım," dedim.

Yeniden bana döndü. "Neden gelmeyeyim ki?"

Violet'ın koluna girerken omuz silktim. "Koskoca Luca Cotroni her zaman çok meşguldür. Gelebileceğini düşünmemiştim."

"Bugün senin doğum günün. On dakika ayırabileceğimi düşündüm," diye mırıldandı ve arkasını dönerek beni tamamen yok saydı.

Yakışıklı piç.

Viktor ve Luca iş hakkında konuşmaya başladıklarında Violet'ı onlardan uzağa doğru götürdüm.

"Neden Luca'nın yanında hep bu kadar heyecanlanıyorsun?" diye sordu Violet.

"Nedenini biliyorsun."

"Yine de onca yıldır onunla bu oyunu oynadıktan sonra artık vazgeçip başka birine âşık olursun diye düşünüyordum. Bu beni çok yorardı."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Keşke o düğmeye basmak kadar kolay olsaydı." Konuyu değiştirerek, "Oliver nerede?" diye sordum.

Oliver ve Violet kısa süre önce nişanlanmışlardı ama şimdiden eski evli çiftler gibi davranmaya başlamışlardı. Bu çok tatlıydı.

Bana özür diler gibi baktı. "On dakika önce aradı ve çok hasta olduğunu söyledi. Görünüşe göre yirmi dört saat süren bir virüs kapmış."

"Ah hayır." Kolunu sıkarak, "Vegas'a geliyor musun? Gelemezsen anlarım," dedim. Bencil tarafım hâlâ gelmesini umuyordu. Onunla bütün gece dans etmeyi dört gözle bekliyordum.

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Bir grup konuk bana mutlu yıllar diledikten sonra dışarıya çıkıp derin bir nefes alarak ılık yaz havasını içime çektim.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi Violet. "Erkekler hastalandıklarında hep ölüyorlarmış gibi davranırlar. Bunu telafi edeceğim. Oliver iyileştiğinde spa günü yapabiliriz."

Biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissetsem de Violet'ın kendini kötü hissetmesini istemediğim için gülümsedim. "Önemli değil." Vegas planlarını iptal etsem de olurdu. Viktor'u dans pistine çıkarmamın imkânı yoktu.

Ayrıca işiyle ve Sicilyalılara saldırdıktan sonra kaçırdığı bir kızla meşguldü. Ailesi olarak Viktor'un, bir kadını esir tutmasına kızmamamızın tek nedeni, ona zarar vermeyeceğini bilmemiz ve Rosalie'nin ailesi yok edildikten sonra gidecek hiçbir yerinin olmamasıydı.

Rosalie ile birkaç kez etkileşimde bulunduğumda beni tanımanın ilgisini çekmediğini açıkça belli etmişti, bu yüzden onu zorlamamıştım.

Viktor bizden ona güvenmemizi ve karışmamamızı istemişti, bu yüzden hepimiz onun isteğini saygıyla karşılıyorduk. *Şimdilik.*

"*Printsessa*," diye seslendi babam.

Babamın yanına doğru yürüdüm, o da kolunu belime doladı ve alnıma bir öpücük kondurdu. Keskin bakışlarıyla yüzümü inceledikten sonra, "Ne oldu?" diye sordu.

"Oliver hastaymış, bu yüzden Violet Vegas'a gelemeyecek." Oteli aramak için kapıya doğru yürüdüm. "Rezervasyonları iptal edeceğim, sonra kutlama için geri döneceğim."

"Ne?" dedi Violet nefesini tutarak. "Hayır, benim yüzümden planlarını iptal etme."

1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Babam ve Violet'a gülümsedim. "Sadece Viktor ve ben olacağız, zaten o da meşgul. Sorun değil."

"Doğum gününün hafta sonu için her zaman vaktim var," dedi Viktor arkamdan ve dönüp ona baktım. "Vegas'a gidiyoruz." Sonra Luca'ya gülümsedi. "Ayrıca Luca iyi bir dansçıdır."

Ne?

Bakışlarım Luca'nınkilere kaydı ve anında karanlık gözlerinin derinliklerinde kaybolduğumu hissettiğimde ciğerlerim nasıl nefes alacağını unuttu.

Tanrım, bu adam. Sadece gözlerini bana dikmesi bile zayıf düşmeme yetiyor. Ne hakkında konuşuyorduk? Ah, evet. Vegas.

"Sorun çözüldü," dedi Violet gülümseyerek.

Babam hemen yanımda olduğu için Luca'ya tatlı bir ifadeyle gülümsedim. "Bizimle Vegas'a gelmekten rahatsız olmazsın, değil mi?"

Luca, Viktor ile babama baktıktan sonra dudaklarının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve bu da fazla çekici görünmesine neden oldu. "Hiç sorun değil. Benim için bir zevk olacak."

Eminim öyledir.

Bunu sadece Viktor ve babam için söylediğini biliyordum. Onlar için her şeyi yapardı. Bazen aralarındaki dostluğu kıskanıyordum.

"İkinizin de kızımı koruduğunuzu bilerek daha rahat uyuyacağım," dedi babam ve Luca'nın omzuna hafifçe vurup kadeh kaldırmaya hazırlanarak küçük sahneye doğru yürümeye başladı.

Luca'nın gözleri yine benimkilerle buluştu ve midem çılgın bir hız trenindeymişim gibi bulandı. Boğazımı temizleyerek, "Bana iyilik yapma. Aslına bakarsan hafta sonunun tadını çıkarmak istiyordum," diye mırıldandım.

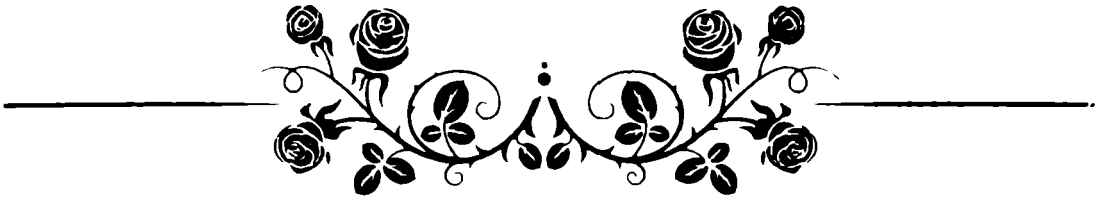
1kitap1.com - Milyonlarca PDF Kitap için Ziyaret Edin
Ninova

Gözleri karardığında bunun, aramızdaki bu karşılıklı atışmayı sevdiği için mi yoksa boynumu kırmak istediği için mi olduğunu hiç anlayamadım.

Luca Cotroni ile Vegas'ta bir hafta sonu. Tanrım, bana yardım et.

Ya aşırı cazibeden ölecektim ya da birbirimizi öldürecektik.

Bölüm 4

Luca

Siktir, Mariya bu gece nefes kesici görünüyor.

Her zamanki gibi tavırları soğuktu ve sanki ailelerimiz yüzünden varlığıma katlanıyor gibiydi. Ama dün gözlerinde gördüğüm ilgiden sonra bunların hepsinin rol olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Vegas'ta geçireceğim bu hafta sonu tam da ihtiyacım olan şeydi. Mariya ile baş başa vakit geçirmek... Viktor kulüpleri sevmezdi ve küçük kız kardeşi olarak gördüğü kadını bana emanet edeceğinden emindim.

Omzumda bir el hissedince Koslov Prensesi'nin güzelliğinden gözlerimi güçlükle ayırıp babama baktım.

Gözleri Mariya'dan bana kaydı. "Sadece söylemen yeter, Alexei ile konuşurum." Mariya'ya olan hislerimi bilen tek kişi babamdı.

Başımı iki yana salladım. "İkimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyoruz. Onu asla zorlamaz ve bu, benim istediğim son

şey." Konuyu değiştirerek, "İtalya'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

Babam ve annem tatillerinde Koslovları ziyaret ediyorlardı. Ben doğmadan önce babam ve Alexei amcam hem yakın arkadaş hem de müttefiklerdi. Alexei amcam, babamın hayatını birden fazla kez kurtarmış ve bu da aralarındaki bağı sağlamlaştırmıştı. Tıpkı benim Viktor ile olan arkadaşlığım gibi.

Babamın tıpatıp aynısıydım ve suikasta kurban gitmeden önce büyük bir adam olan dedemin adını almıştım.

"Bir hafta sonra," diye cevap verdi babam. "Bizimle gelecek misin?"

Omuz silktim. "Los Angeles'ta halletmem gereken birkaç iş var. Bakalım."

Hoparlörlerden, "Herkes dinleyebilir mi?" diyen Alexei amcanın sesi geldi. Dikkatimizi onun sahnede durduğu yere çevirdik. "Kızımın doğum gününü bizimle kutladığınız için teşekkür ederim."

Tanrı'ya şükür, bu adam kızına yapmak istediğim edepsiz şeyleri bilmiyordu. Bilseydi muhtemelen beni çıplak elleriyle öldürürdü.

Viskimden bir yudum daha alarak kahkahamı bastırdım. Alexei amca hayranlıkla Mariya'ya bakıyordu.

Diğer hiçbir herifin Alexei amcayı ikna etme şansı yoktu ama benim için bu, sorunların en küçüğü olacaktı. Gözlerim Mariya'ya takıldı. Onu, birbirimize ait olduğumuza ikna etmem gerekiyordu, gerisi kendiliğinden hallolacaktı. Bunun neredeyse imkânsız bir görev olduğunu biliyordum çünkü o inatçı ve gururlu bir kadındı.

"Onun yirmi altı yaşında olduğuna inanamıyorum. Zaman çok hızlı geçiyor."

Dönüp Alexei amcaya baktım ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni uzunca bir süre izleyerek değerli kızına baktığımı fark ettiğini belli etti.

Dudakları ağır ağır, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sonra kadeh kaldırmak için konuşmasına devam etti. "Mariya'nın doğduğu güne geri dönmek için dünyadaki tüm mal varlığımı verirdim, böylece onun babası olma onurunu bir kez daha yaşayabilirdim."

Mariya'nın, babasının ona gösterdiği ilgiyle ışıldamasını izledim.

Mariya Koslov için ben her şeyimi feda eder miydim?

Derin bir nefes aldım, gözlerim onun pürüzsüz tenine, zarif boynuna, muhteşem vücuduna ve ipeksi siyah saçlarına takıldı.

Evet. Feda ederdim.

Bratva Prensesi'nin benim olma zamanı gelmişti. Ne pahasına olursa olsun.

Ne yapmam gerekirse gereksin...

Vegas'a olan kısa uçuş sırasında *la Famiglia* üyesi Lorenzo ve Diego ile görüşmüştüm. Ben ABD'de olduğumda onlar Avrupa'daki bölgemizi koruyorlardı.

Lorenzo'nun babası Leo, annemin kişisel korumasıydı ve Diego'nun babası Franco, babam iki aileye mafya içinde birer yetki vermeden önce babamın sağkoluydu. Onlarla birlikte büyüdüğüm için onlara hayatım pahasına güvendiğimi söylememe gerek yoktu.

Viktor kısa bir şekerleme yaparken Mariya sosyal medya hesaplarında bir şeyler paylaşmakla meşguldü.

Telefonumu ceketimin göğüs cebine koyup lüks deri koltukta gevşeyerek karşımdaki güzelliğe odaklandım.

Dar bir kot pantolon, ipek bir bluz ve seksi topuklu ayakkabılar giymişti.

Her zamanki gibi mükemmel bir prenses.

Mariya'ya her şekilde sahip olma arzum ve isteğim, avını takip eden vahşi bir hayvan gibi içimi kıpır kıpır ettiriyordu.

Telefonundan başım kaldırıp Viktor'a baktıktan sonra bakışları benimkilere kilitlendi. Gözlerini hafifçe kısarak başını eğdi. "Geldiğine şimdiden pişman mı oldun?"

"Hayır." Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında bu hafta sonu için sabırsızlanıyorum."

Hem de çok.

Dilini çıkarıp alt dudağını yalarken baştan çıkarıcı bir tanrıça gibiydi.

Tanrım, kadından cazibe fışkırıyor.

Mariya içini çekip pencereden dışarıya baktı. "Ne düşündüğünü anlamak çok zor."

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bu seni sinirlendiriyor mu?"

"Tabii ki." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "İnsanların ne düşündüğünü bilmek isterim."

Görünüşe göre bu yeteneği babasından alamamıştı. Alexei amca, birinin ne düşündüğünü tam olarak bilme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Onu kandırmak imkânsızdı.

Konuşmayı uzatmak için, "Hangi kulübe gidiyoruz?" diye sordum.

Mariya bir an düşündü. "Hakkasan."

Tabii ki. Prensesler sadece en iyilerine gider.

Yukarı doğru kıvrılan dudaklarına baktım. "Bellagio'da göl manzaralı iki süit rezervasyonu yaptırdım, böylece birbirimizin yoluna çıkmamıza gerek kalmayacak kadar alanımız olacak."

Mariya'nın korumaları yanında olsa bile iki süit fikri hoşuma gitmemişti. "Olmaz. Tek bir süitte kalacağız."

"Bana emir verme."

Gözlerimi ona diktim. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, *principessa*."

Bakımlı kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Süitte sadece iki yatak odası var. Viktor'la aynı yatağı paylaşmayı mı planlıyorsun?"

Seninle aynı yatağı paylaşmayı planlıyorum, mia regina.

Onu şimdiden "kraliçem" olarak görüyordum.

Mariya'ya cevap vermek yerine onu daha da kızdıracak alaycı bir gülümseme takındım.

Kendini hazırla, principessa. Seni neyin beklediğini bilmiyorsun.

Bölüm 5

Mariya

Keşke Viktor uyanık olsaydı. Özel jetin arkasında korumalarım olsa da Luca'yla vakit geçirmek sinir bozucuydu. Luca, bana fiziksel olarak zarar verecek falan değildi.

Genelde herkesle iyi geçinirdim. Ama Luca Cotroni için durum farklıydı. Bu adam beni herkesten fazla tedirgin ediyordu.

Ve endişeli hissetmekten nefret ediyorum.

Ailem bana her zaman bir prenses gibi davrandığı için kendime son derece güvenirdim. Arkamda mafyanın gücü vardı. Birçok kişi tarafından seviliyordum ve öz güvenimle ilgili hiçbir sorunum yoktu.

Karşımda oturan adam hariç.

Onun yanında kendimi bir sivrisinek kadar küçük hissediyordum.

Gözlerimi pencereden ayırıp Luca'ya bakmaktan kendimi alamadım. Onda beni, ateş böceği gibi çeken bir şey vardı. Çok güçlü bir çekim...

Rahatsız edici sessizliği bozmak için, "Dans etmeyi gerçekten seviyor musun?" diye sordum.

Beni bu kadar gergin hissettirmesinden nefret ediyordum. Bu durum beni gerçekten aptallaştırıyordu ve ailemin yetiştirdiği o sofistike kadından eser kalmıyordu. Luca hakkında çok az şey bilmem de çok üzücüydü çünkü onu kendimi bildim bileli tanıyordum.

En sevdiği yemek ne? Bir hobisi var mı?

Gözlerim hafifçe büyüdü.

Kız arkadaşı yok... Değil mi?

"Evet," diye cevapladı Luca ve sesi o kadar sakin ve derindi ki, tüylerim diken diken oldu.

Sözlerimi dizginleyemeden, "Bu hafta sonu seni uzak tuttuğum için beni öldürmeye çalışacak bir kız arkadaşın falan yok, değil mi?" diye sordum.

Kahretsin, Mariya! Neden ondan çocuk yapmak istediğini de söylemiyorsun?

Luca keyifli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Hayır." Dudaklarının her iki kenarı da günahkâr bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Kız arkadaşım yok... Henüz."

Sönmüş bir balon gibi havam kaçmıştı. "Gözünü birine mi diktin?"

Luca onaylar gibi yavaşça başını sallarken dudaklarının sol köşesi daha da yukarı kıvrıldı.

Kahretsin.

"Ona geçmiş olsun dileklerimi iletmeliyim," diye mırıldandım. Kalbim acı bir şekilde sıkışırken hızla bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Viktor'a uzanarak omzunu sertçe sarstım. "Kalk."

Viktor koltuğunda doğruldu, gözlerini kabinde gezdirdikten sonra bana somurtarak baktı. "İnişe mi geçtik?"

"Birazdan," diye mırıldandım oflayarak.

Hafta sonunu iptal etmeliydim. Luca'nın başka bir kadınla ilgilendiğini bilerek onun yanında olmak çok zor olacaktı. Muhtemelen nişanlandıklarını duyurmaları an meselesiydi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup pencerenin ardındaki karanlığa baktım.

Victor daha rahat bir pozisyona geçerek, "Neden sinirlisin?" diye homurdandı.

"Sinirli değilim." Duygularımı saklama konusunda hiç iyi değildim, özellikle de ailemden... Bir iç çekerek, "Hâlâ seyahati iptal edip pilota uçağı geri döndürmesini söyleyebiliriz," dedim.

"Olmaz." Viktor kolumu çekip beni kardeşçe kucakladı. "Bu senin hafta sonun. Eğleneceğiz."

Bundan şüpheliydim. Luca'nın artık bekâr olmayacağını bilmek, düşündüğümden daha çok canımı sıkmıştı.

Elbette bu ânın geleceğini hep biliyordum. O evlenecek ve ben onunla ilgili hayaller kurmayı bırakmak zorunda kalacaktım.

Sadece...

Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

Viktor şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni bırakarak hostese yaklaşmasını işaret etti. "Şampanya."

Evet, lütfen. Ne kadar çabuk sarhoş olursam o kadar iyi.

Hostesten bir kadeh aldım, köpüklü sıvıyı su gibi kafama diktim ve kadehimi yeniden doldurması için uzattım.

Viktor bana sırıttı. "Dikkatli ol. Sadece üç kadeh içince sarhoş olduğunu biliyorsun."

Ben de öyle umuyorum kardeşim.

İkinci bardağı yudumlarken Luca'yla göz göze geldim ve gözlerini kısmış, beni izlediğini fark ettim. Başını yana doğru eğdi,

dudakları kıvrıldı ve kadehini kaldırarak, "Bratva Prensesi'ne ve onun asla unutamayacağı bir hafta sonuna," dedi.

Otele giriş yapıp Bellagio'nun meşhur fıskiyelerini gören süite valizlerimizi bıraktıktan sonra şoförümüz bizi Hakkasan'a götürdü.

Büyük dans pistinin hemen yanında Pavilion yer alıyordu. VIP bölümü, Doğu tarzı bahçesi, dans pisti ve özel alanlarıyla açık hava hissi veriyordu. Koyu renkli ağaçlar ve yemyeşil bitkiler çok hoşuma gitmişti. Bu lüks manzaranın tadını çıkararak deri koltuğa oturdum.

VIP katında özel DJ kabini vardı ve ortamda enerjik ritimler yankılanıyordu.

Viktor, korumalarım Lev ve Ivan ile konuştuktan kısa bir süre sonra ikisi de VIP alanından ayrıldılar.

Luca yanıma oturduğunda ve Viktor karşımızdaki koltuğa yerleştiğinde, "Lev ve Ivan nereye gitti?" diye sordum.

"Onlara bu gece izin verdim." Viktor sol kolunu koltuğun arkasına atarken bana kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Luca ve ben varız."

Doğru. Viktor'a saldırmak aptallık olurdu, Viktor ve Luca'ya saldırmak ise delilik. Ayrıca babamın bana verdiği tüm o eğitim sayesinde kavga sırasında kendimi savunabilirdim.

Garson bir şişe şampanya, kadehler, iki bardak viski ve bir kirazlı *shot* getirdi.

İçkimi alırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Kirazları her şeyden çok severdim. Şampanyadan dolayı zaten biraz çakırkeyif

olmama rağmen bu hafta sonunu atlatmak için cesaret bulmak umuduyla içkimi bir dikişte içtim.

Viktor başını iki yana sallayarak içten bir kahkaha attı. "Bu gidişle, bir saat içinde seni buradan taşıyarak çıkarmak zorunda kalacağız."

Viktor'un sözlerini duymazdan gelerek bakışlarımı garsona çevirdim. "İki tane daha."

"Bir tane," diye düzeltti Viktor siparişimi. "Sadece bir tane." Bana uyarır gibi bir bakış attı. "Yavaşla biraz."

Hırsla nefes vererek ayağa kalkıp dans pistine doğru yürüdüm. Seçkin kalabalığın ortasına doğru ilerlerken yalnız olmam umurumda değildi. Dans edecek bir yer bulup gözlerimi kapattım ve Luca'nın yakında başka bir kadına ait olacağı gerçeğinden uzaklaşmak umuduyla müziğin beni alıp götürmesine izin verdim.

Damarlarımda dolaşan rahatlatıcı bir uğultuyla kendimi ritmin içinde kaybetmiştim. Ayaklarım sanki daha hafif, vücudum daha esnekti ve kısa süre içinde zihnim tüm olumsuz düşüncelerden arındı.

Burası benim mutlu olduğum yerdi. Sadece ben ve müzik. Keşke Violet da burada olsaydı diye düşündüm.

Bir çift elin belimi kavradığını hissettim ve kendimi sağlam bir göğse yaslanmış hâlde buldum. Sıcak bir nefes kulağımı gıdıkladı. "Striptizci gibi kıçını sallamayı kes."

Tanrım.

Luca'nın alçak sesinin uğultusu, belimi kavrayan kuvvetli elleri ve sırtıma baskı yapan güçlü kasları beni hazırlıklı olmadığım bir duygu seline sürüklemişti.

Çılgınca bir şehvet. Umutsuz bir arzu. Çaresiz hayaller.

Ah, Tanrım.

Luca hiç çaba harcamadan beni kendine doğru çevirdi. Bir anda kollarını sıvamış olduğunu, porno yıldızlarına benzeyen kaslı ön kollarının ortaya çıktığını, kravatının gevşediğini ve gömleğinin üstten iki düğmesinin açılarak altın rengi teninin ortaya çıktığını fark ettim.

Tanrım yumurtalıklarıma merhamet göster.

Küçük düşmemek için, "Kıçımı izlediğini bilmek güzel," diye mırıldandım.

Luca'nın elleri bedenimin yan kısımlarından yukarı doğru hareket ederken o kadar baştan çıkarıcıydı ki neredeyse inleyecektim. Yavaşça kollarımı yukarı doğru itti, ta ki kollarımı onun omuzlarına dayayana kadar. Ellerim, onun gür siyah saçlarından birkaç santim uzaktaydı.

"Ben kör değilim. Her erkek gibi güzelliğin değerini bilirim."

Izdırap verecek kadar baştan çıkarıcı bir hareketle, vücuduyla vücudumu ele geçirdi ve kalçalarımı onun kalçalarıyla birlikte hareket ettirmeye başladı.

Dudaklarımı araladım, bakışlarım ona kaydı ve anında onun koyu irislerinin derinliğinde kayboldum. "Beni güzel mi buluyorsun?"

EMO'nun *Promises* şarkısının ilk notaları içeriye dolarak etrafımızı âdeta bir sihirle sardı. Luca bedenimi istediği gibi hareket ettirirken şarkı beni âdeta çıplak bırakarak onun merhametine bıraktı.

"Benden iltifat mı bekliyorsun, *principessa*?"

Kanım kaynamaya başlarken sığ ve sık nefesler alıyordum.

Luca'nın sağ eli belimin alt tarafına kaydı ve beni kendisine bastırdı. Diğer elini boynumun yan tarafına doğru kaydırıp nemli tenime yapışan saçlarımı çekti. "Ne kadar enfes olduğunu biliyorsun."

Nefes al.

Tanrım, nefes almayı unutma Mariya.

Parmaklarını boynumun arkasına doladıktan sonra hafifçe eğilerek beni tamamen kendisine çekti. Bu, tam da vahşi fantezilerin oluştuğu anlardan biriydi.

Harika Luca Cotroni'nin tüm dikkati ve elleri sadece bana odaklanmıştı.

Aramızdaki çekimi o da hissediyor mu? Yoksa sadece ben mi öyle hissediyorum? Boş hayaller mi kuruyorum?

Zaman akıp gidiyordu ve hissedebildiğim tek şey bu adamın bana dokunan elleriydi. Vücudu benimkine yaslanıyor ve sürtünüyordu. Bakışları beni yakıyordu.

Bunun bitmesini istemiyordum.

Ama bitmişti. Viktor elini omzuma koyduğunda içinde kaybolduğum sihir anında kaybolmuştu. Bize doğru eğildi. "İkiniz kendi başınıza idare edebilecek misiniz? Müzik ve yanıp sönen ışıklar başımı ağrıttı."

Luca, ellerini üzerimden çekerek Viktor'a yaklaştı. "Sen tek başına idare edebilecek misin?"

Viktor sırıttı. "Bu aptalca soruya gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

Dans pistinden ayrılıp masamıza geri döndük. Viktor bana üstünkörü sarıldı. "Uslu dur. Luca'yı delirtme."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Tam tersini söylemesi gerekiyordu.

İçkimi alıp bir dikişte içtim, bunun üzerine Viktor dönüp Luca'ya, "Onu sarhoş etme. Akşamdan kalma olduğunda çok huysuz olur," dedi.

Luca, Viktor'un sırtını güven verici bir şekilde okşadı. "Biraz dinlen."

"Yarın telafi ederim," diye söz verdi Viktor.

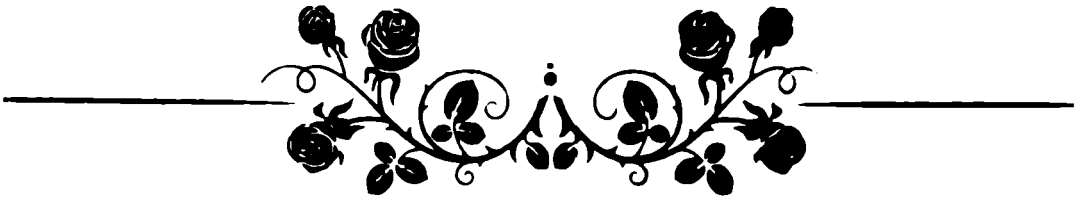
O merdivenlere doğru yürürken ben krem rengi deri koltuğa oturup kendime bir kadeh şampanya doldurdum.

Luca'nın dans pistindeyken içimde uyandırdığı tüm o duyguları bastırmak için hiç vaktim olmamıştı çünkü o da hemen yanıma otururak kolunu koltuğun arkasına dayadı ve delici bakışlarını bana dikti. "Sadece sen ve ben, *principessa*."

Bana prenses diye hitap edişi hem küfür hem de iltifat gibi geliyordu.

Bunu seviyordum.

Bölüm 6

Luca

Her şey, sanki ben planlamışım gibi mükemmel gidiyordu.

Mariya tamamen bana aitti.

Vahşi bir sahiplenme duygusuyla, bir kadeh şampanya daha içmesini izledim. Yanakları kızarmış, gözleri parıldıyordu ve alkol onu Bratva prensesi olmanın yükünden kurtarıyordu.

Hâlâ benimle yalnız kalmaktan rahatsızlık duyuyormuş gibi göründüğü için garsonun az önce masaya koyduğu kirazlı *shot* aldığında onu durdurmadım.

İçkiyi bitirdiğinde bardağı elinden alıp masaya bıraktım. Çenesini tutup yüzünü kendime çevirdim. "Şu anda ne kadar sarhoşsun?"

Bana cevap vermek yerine gözlerini kısarak, "Neden arkadaş değiliz?" dedi.

Dilinin sürçmesinden çok sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Çünkü aramıza bir sınır çizdin."

"Öyle mi?" Kafası karışmış bir şekilde bana yaklaşıp omzunu kanepeye dayadı. "Yani benden hoşlanmadığın için değil, öyle mi?"

Bebeğim, hoşlanmak yüzyılın en hafif tabiri kalır. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Nefesi tatlıydı, kirpikleri sanki o avcıymış da ben avmışım gibi aşağıya doğru inmişti.

Nefes kesici.

Mariya aniden aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarıma yapıştı. Elim anında yanağını kavradı ve tepki vermem bir saniye bile sürmedi.

Kahretsin, bu kadını o kadar uzun zamandır istiyordum ki tüm mantıklı düşüncelerim durma noktasına ulaşmıştı.

Dilim onun tadı ağzına girince göz kapaklarımın arkasında şimşekler çakmaya başlamıştı ve vücudumdaki her bir kas gerilmişti. Bir salise içinde imkânsız bir şekilde sertleşmiştim.

Yüce Tanrım.

Mariya'yı bize bir şans vermesi için ikna etmeyi umuyordum ama dudaklarını bu kadar çabuk tadabileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Öpücük müstehcenliğin eşiğine geldiğinde göğsümün derinliklerinden hoşnut bir inilti yükseldi. Tadı baş döndürücüydü. Nefeslerimiz hızlanıp dillerimiz savaşırken neredeyse kendimi kaybedecektim.

Normalde umursamayıp istediğimi alırdım ama Mariya Koslov tek gecelik bir ilişki için kullanabileceğim türden bir kadın değildi. Onunla birlikte olmaya layık olmalıydım.

İsteksizce geri çekildim ve öpüşmekten dolayı bir pişmanlık belirtisi var mı diye gözlerimi yüzünde gezdirdim.

Nefesi kesilmişti, sersemlemiş gibi gözlerini kırpıştırıyordu ve resmen becerilmeye hazır görünüyordu.

Tanrım, beni delirtecek.

Sonra bu öpücüğü başlatanın Mariya olduğunu fark ettim. Sarhoş da olsa bu kesinlikle benden hoşlandığı anlamına geliyor olmalıydı.

Gürültülü müziğe tahammül edemeyince viski kadehini alarak kafama diktim. Boş kadehi masaya koyup Mariya'nın elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

Ceketimi alıp omuzlarına örttüğümde, "Otele gitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Gitmiyoruz." Kolumu ona dolayarak ince vücudunu kendime çekip çıkışa doğru yönlendirdim.

Yalan söylemeyeceğim. Bana yaslanması inanılmaz bir his.

Dışarı çıkıp kulübün önündeki altın aslan heykelini geçtikten sonra, "Kafanı boşaltman için biraz yürüyüş yapalım," dedim.

O bu kadar sarhoşken ilişkimiz hakkında ciddi bir konuşma yapmam imkânsızdı.

Bana daha da yaslanarak elini karın kaslarımın üzerine koydu. "Hımm..."

O anki heyecanla, onu göğsüme sıkıca bastırıp başımı eğerek kokusunu derin bir nefesle içime çektim.

Tanrım, onu kucaklamak çok güzel bir duygu.

Herhangi bir tehlikeye karşı tamamen tetikte olduğum için gözlerimle sürekli etrafı tarıyordum.

İsteksizce onu bıraktım ve birkaç sokak yürüdük. Aniden benden uzaklaşmaya çalıştı, kolunu kaldırarak caddenin karşısındaki bir şeyi işaret etti. "Bak." Gözlerini kısarak okumaya başladı. "Geleneksel... Elvis..." Gülüyordu. "Bir mafya düğünü. Tanrım, bunu yapmalıyız!"

Elimi tutup beni şapele doğru çekti. Ne olduğunu anlayamadan Mariya, Elvis kılığına girmiş bir adama yaklaşıp, "Bizi evlendirin," dedi.

Ne?

Gözlerim onun kızarmış yüzüne çevrildi çünkü bu, onun ağzından çıkmasını beklediğim son şeydi.

"Evlilik izniniz var mı?" diye sordu Elvis, hiç de şaşırmamış gibi. Bu tür şeyler muhtemelen sık oluyordu.

Onu şapelden uzaklaştırmak üzereyken yüzü hayal kırıklığıyla soldu. "Kahretsin. Tek şansım da kaçtı."

Mariya'ya bakarken kaşlarımı kaldırdım o an bu fikir ışık hızıyla kafamda şekillenmeye başlamıştı.

Elvis yaklaştı. "Evlendirme dairesi gece yarısı kapanıyor." Kol saatine baktı. "Hâlâ kırk dakikanız var. Evlilik iznini alın, biz de halledelim."

Mariya yanıma yaklaşırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet!" Parmakları karın kaslarımın üzerinde gezindi, bana bakarken gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Tanrım.

Bakışlarım Elvis ve Mariya arasında gidip geldi ve Mariya elimi tutup beni taksi çağırmak için yola doğru sürüklemeye başladığında bu düşünce kafamda netleşti.

Bu gece Mariya ile evlenip bunu sarhoş olmamıza bağlayabilirdim.

Lanet olsun.

Ona sahip olmak için bu kadar ileri gitmeye hazır mıydım?

Evet.

Hiç şüphesiz. Bu kadının benim olması için her şeyi yaparım.

Taksiye bindik ve Mariya heyecanla şoföre nereye gideceğimizi söyledi. Sarhoş bir şekilde bana yaslandı ve muzipçe gülümsemeye çalıştı. "Hangi kadına göz koyduysan siktirip gidebilir. Sen benimle evleniyorsun."

Mariya'yı yanımda tutmak için kolumu ona dolayarak, "Nasıl istersen, *mia regina*," diye fısıldadım.

Alelacele evlenmek istediğinizde para birçok sorunu çözüyordu.

Kırk dakika içinde evlilik iznini ve alyansları almayı başardım. Mariya'nın parmağına herhangi bir yüzük takmayacağımı biliyordum ve ona Vegas'ta bulabildiğim en büyük elmaslı yüzüğü aldım.

Şapele geri döndüğümüzde Mariya kahkahalarla gülmeye devam ediyordu çünkü bizim için mafya düğünü düzenlemelerini çok komik bulmuştu, bir Bratva prensesi ve lanet olası İtalyan mafyasının lideri.

Sade beyaz bir kokteyl elbisesi giymişti ve muhteşem görünüyordu. Gerçi o her şeyin içinde muhteşem görünürdü. Bana bakarken yüzünde o mutlu gülümseme eksik olmuyor, gözleri cilalı taşlar gibi parlıyordu.

Onu hiç böyle kaygısız görmemiştim. Her zaman aşırı kibar ya da tamamen soğuk davranırdı. Ama bu gece öyle değildi. Kanında alkol dolaşırken öyle değildi.

Eğer bilmesem, o ışıltıyı aşk sanırdım. Öyle olmadığını bildiğim için o ayılmadan bu düğünü halletmem gerekiyordu.

Sabırsızlıkla Elvis'e acele etmesini işaret ettim. Ben sonunda Mariya'nın parmağına yüzüğümü takana kadar ezberlediği sözleri mırıldandı.

Yüzük ona çok yakıştı.

Boğazımı temizledim ve Mariya'nın gözlerine baktım. "Muhtemelen söylediklerimi hatırlamayacaksın ama yine de söyleyeceğim." Elini tuttum ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"Sen benim için tek kadınsın, Mariya. İmparatorluğumu kurarken sabırla bekledim ve şimdi lideri olduğum..." Elvis'in önünde *İtalyan mafyası* demeden önce kendimi durdurdum. "Şimdi zirvede olduğum için hayatımda eksik olan tek bir şey var." Ona yaklaşarak, "O da sensin," diye itiraf ettim. Başparmağımı, parmağındaki elmasın üzerinde gezdirdim. "Sahip olduğum her şey, olduğum her şey senin, Mariya."

Parmağıma yüzüğü takmasına yardım ettikten sonra elini çeneme koydu ve tekrar bana baktı. "Hissediyor musun, Luca?"

"Neyi?"

Biraz sendeleyerek göğsüme doğru geldi, sonra bana yaslandı, sağ eliyle omzumu kavradı. Onu ayakta tutmak için bir kolumu beline doladım.

Sarhoş cesaretiyle, "Aramızdaki çekimi," dedi.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her kıvılcımı ve heyecanı kesinlikle hissediyorum, bebeğim."

Gülümsemesi mutlulukla genişledi. "Güzel." Kıkırdadı. "Sadece ben değilim o hâlde."

Sırıtarak, "Bunlar senin yeminlerin mi?" diye sordum.

Başım iki yana salladı ve dolan gözleri parıldadı. Parmaklarıyla yanağımı ve çenemi okşadı, gözleri daha önce görmediğim bir ifadeyle dolmuştu.

"Yemek yapamıyorum ya da eşlerin yapması gereken hiçbir şeyi yapamıyorum ama seni seviyorum ve umarım bu yeterli olur."

Sözleri bir tsunami gibi çarpmıştı. Mariya'nın beni sevdiğini duymak ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmıştı. O kadar şaşkındım ki tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Nasıl olur da bunu fark etmem? Nasıl gözümden kaçmış?

"Bu beni delirtiyor," diye devam etti Mariya. "Seni hep sevdim." Ayaklarının üzerinde güçlükle durabildiği için bana daha

fazla yaslandı. "Ayrıca yatakta iyiyimdir." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "*Gerçekten* iyiyim."

Beni sevdiğini duymanın şokundan hâlâ kurtulamamışken o gülerek, "Evet," dedi ve kendini ömür boyu bana bağladı.

Göğsüme dolan yoğun tatmin duygusuyla dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Tanrım. Halloldu.

Mariya gerçekten benimle evlenmiş ve beni sevdiğini söylemişti.

Onun sarhoş hâlinden faydalandığım için kendimi suçlu hissederek bu anı mahvetmek üzereydim ki bu duyguyu derinlere gömdüm.

Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım, parmağımdaki siyah alyans, ölüm bizi ayırana kadar birbirimize bağlı olduğumuzu hatırlatıyordu. "Sen benimsin, Mariya Cotroni."

Tanrım, soyadımın onun ismine eklenmiş olduğunu duymaktan daha güzel bir şey olamaz.

Gözlerim onun güzel yüz hatlarında gezerken damarlarım inanılmaz bir duyguyla dolmuştu. Ona olan aşkımın her zerresi, onun bende uyandırdığı sahiplenme duygusu ve ona olan takıntım sesimden çok net bir şekilde anlaşılıyordu. "Karım."

Burnunu kırıştırdı, onu hiç bu kadar mudu görmemiştim. "Bu hoşuma gitti."

Başımı eğip dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına bastırdım. Her zaman çevresine yaydığı o taze kokuyu derin bir nefesle içime çektim. Dudakları aralandığı anda dilim onun sıcaklığına kaydı ve eşsiz tadını aldım.

Kulüpte olduğumuz zamankinden farklı olarak kadifemsi dilinin benimkine her dokunuşunu fazlasıyla hissediyordum.

Bu öpücüğü kalbimin derinliklerine kazıdım çünkü onu bir daha öpebilmem için uzun bir süre geçmesi gerekebileceğini biliyordum.

Alexei amcanın muhtemelen çılgına döneceğinden ve bana silah çekebileceğinden hiç şüphem yoktu ama Mariya ölümle yüzleşmeye değerdi.

Tabii Mariya yarın uyanıp da parmağında benim yüzüğümü görünce beni öldürmeye çalışmazsa.

Başımı eğip onu yutarcasına, öpücüğü daha da derinleştirdim.

Hiçbiri önemli değil çünkü o benim. Sadece benim. Lanet olsun. Benim.

Bu gerçeklik bir kez daha beni vurarak bir tsunami gibi üzerime çöktü.

Mariya benimle evlendi.

Yarın her şey altüst olabilirdi ama ne olursa olsun bununla yüzleşecektim çünkü onu bırakmamın imkânı yoktu.

Otele dönene kadar evlendiğimiz gerçeği tam olarak kafama dank etmemişti, uyuyan gelinimi devasa yatağa yatırdım. Otele dönerken yolda sızmıştı.

Yanına oturup yüzündeki ipeksi siyah saçları çektim. "Yarın muhtemelen beni öldürmek isteyeceksin." Yüzüm onun yüzüne yaklaşana kadar öne eğildim. "Ama ben istediğim şeyi alırım ve karım olarak seçmek istediğim başka bir kadın yok."

Mariya inledi ve yastığa sokulmak için yan tarafa döndü.

Aralanmış dudaklarını, pürüzsüz tenini, yumuşak saçlarını hayranlıkla seyrettim. Şu anda tamamen savunmasızdı ve bu, göğsümü bir güç dalgasıyla doldurdu.

Onu korumak benim sorumluluğum.

Parmaklarımla kızarmış yanağını okşarken dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı.

Kalkıp iç çamaşırlarıma kadar soyunmadan önce derin bir nefes aldım. Yüzüme su çarpıp dişlerimi fırçaladıktan sonra Mariya'nın arkasına uzandım.

Kolumu karımın omzuna doladım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Ensesine bir öpücük kondurarak, "Kötü bir şey yaptığımı ve en azından pişmanlık duymam gerektiğini biliyorum ama duymuyorum. Zamanla benim karım olmaya alışacaksın. Başka yolu yok çünkü artık sen benimsin ve seni asla bırakmayacağım," diye fısıldadım. Dudaklarım yine boynunun yumuşak tenine değdi. "Beni sevdiğini bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalacak olsam da bana o sözleri tekrar söylemeni sabırla bekleyeceğim."

Mariya uykulu bir inilti çıkararak bana daha da yakınlaştı. O an o kadar mükemmeldi ki onu kendime sıkıca bastırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Hayatımın aşkına sarılarak gözlerimi kapattım. "*Ti amo.*"

Bölüm 7

Mariya

Başımda zonklayan bir ağrıyla uyandım. Kendimi yol kenarında ölmüş bir hayvan gibi hissediyordum ve midem bulanmaya başlayınca inledim.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Yorganı kenara ittiğimde neredeyse yataktan düşüyordum. Banyoya doğru sendeleyerek yürürken adımlarım bile çok gürültü çıkarıyordu.

Tanrım, ne kadar içtim?

Önceki geceden pek bir şey hatırlamıyordum.

Gerçekten ihtiyacım olup olmadığından emin olmadığım için tuvalete gözlerimi kısarak baktım. Bir dakika kadar bekledikten sonra ağzımdaki korkunç tadı gidermek için dişlerimi fırçalamaya karar verdim.

Hâlâ kendimi berbat hissediyordum, duş alırken suyu hafif soğuk ayarlamak kafamı biraz netleştirdi. Vücudumu kuruladıktan sonra havluya sarındım ve aynaya baktım.

Ölü gibi görünüyorum.

Elimde bir şey parıldayınca gözlerim yüzük parmağımdaki devasa elmaslı alyansa kaydı.

Ne...

Gözlerimi daha hızlı kırpmaya başladım.

AH.

Nefesim hızlandı.

AMAN.

Bacaklarım uyuştu ve boştaki elimle tezgâha tutundum.

TANRIM.

Aklım başımdan gitmiş ve akşamdan kalma bir hâlde çırpınırken parmağımdaki yüzüğe bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ne yapmıştım ben?

Daha da önemlisi, bunu kiminle yapmıştım?

Tanrım, evlendim mi ben?

Dün gece olanları hatırlamaya çalışırken başımdaki zonklama on katına çıkmıştı ama son hatırladığım şey Viktor'un kulüpten çıktığıydı.

Dün gece olanların peşine düşmek için giyinmek üzere yatak odasına koşarken Luca'nın yatağın ayak ucunda iki fincan kahveyle dikildiğini görünce aniden durdum.

Üzerinde tertemiz mavi bir takım elbise vardı ve dikkatle beni süzüyordu.

"Ahh..." Dudaklarımı ıslatmak için dilimi çıkardım ve Luca fincanlardan birini bana uzattı.

Ondan içeceği alırken, "Dün gece ne oldu? Viktor gittikten sonraya dair hiçbir şey hatırlamıyorum," diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra parmağındaki siyah yüzüğü görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aman Tanrım.

Şokun verdiği ürperti tüm vücuduma yayılmıştı.

"Son hatırladığım, seninle içki içtiğim," dedi.

Gözlerim kırışık çarşaflara kaydı, sonra tekrar Luca'nın parmağındaki yüzüğe çevrildi.

Biz...

"Biz..." Derin bir nefes aldım. "Biz..." Nefesim hızlanmıştı. "Sen ve ben?" dedim soluk soluğa.

Göğüs cebinden bir kâğıt çıkararak bana uzattı. Bardağı masaya koydum, gözlerim Luca'nın umursamaz ifadesiyle kâğıt arasında gidip geliyordu.

Belgeyi açtığımda evlilik cüzdanında ikimizin isimlerini gördüm.

Aman Tanrım.

Nefes al.

Gözlerimi yeniden Luca'nın yüzüne çevirdiğimde şoktan sadece fısıldayarak konuşabildim. "Biz evlendik mi?"

Bacaklarım uyuşmuş hâlde yatağın kenarına gidip oturdum. Bir elimle havluyu, diğer elimle evlilik cüzdanını sıkıca tutarken çıplak ayaklarımın altındaki mermer fayanslara baktım.

Luca Cotroni ile mi evlendim?

Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıp olanları hatırlamaya çalıştım ama aklıma sadece attığım kahkahalar ve Luca'nın gülümsemesi gibi bölük pörçük görüntüler geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Luca.

Kafamı iki yana salladım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne kadar içtik?"

"Çok," diye mırıldandı. Uyuşmuş parmaklarımdan evlilik cüzdanını alarak cebine koydu. "Kahveni iç."

Fincan görüş alanıma girdi ve sıcak sıvının bir kısmını zorla içtim.

Evlendiysek, biz...

"Seks yaptık mı?" diye sordum.

"Hayır."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Uyandığımda ikimiz de giyiniktik," diye cevapladı, sonra gözleri benimkilere dikildi. "Ayrıca seni becermiş olsaydım, beni kesinlikle hâlâ içinde hissederdin."

Tanrım.

Onun kendine güveni ve kibri karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Onun söylediklerine yorum yapmaya fırsat bulamadan yatak odasının kapısı açıldı. "Nasıl geçt—"

Başımı anında kapıya doğru çevirdim ve Viktor'un orada durduğunu gördüm.

Benden gözlerini ayırarak Luca'ya, sonra tekrar bana baktı. "Bana bunun göründüğü gibi bir şey olmadığını söyle."

Bir inilti çıkardım ve boş olan elimle alnımı ovuşturdum.

"Luca," dedi Viktor sert bir sesle.

"Göründüğü gibi değil," dedi Luca.

Ardından inleyerek, "Daha da beter," dedim.

"Daha beter mi?"

Viktor'a haberleri vermek için yataktan kalktım ama Luca bir adım öne çıktı. "Biz evlendik."

Tanrım, inanamıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Viktor birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra yavaşça başını eğdi. "Doğru duyamadım sanırım. Evlendiniz mi?" Luca ile beni işaret etti. "İkiniz?"

"Evet," diye cevapladı Luca. "Sarhoşken evlenmişiz."

Viktor'un çılgına dönmesini bekliyordum ama o bunun yerine nefes almakta zorlanıncaya kadar kahkaha attı.

"Cidden," diye mırıldandım. "Bu komik değil."

Viktor yanağından süzülen gözyaşını sildi ve başını iki yana sallayarak, "Toplanın. Eve dönüyoruz," dedi.

"Ne?" Sözde abime şaşkın şaşkın baktım. "Eve gitmeden önce bu evliliği iptal ettirmeliyiz. Babam öğrenmemeli. Yoksa Luca'yı öldürür!"

"Sadece meraktan soruyorum," dedi Viktor, gözlerini Luca'nın gözlerine dikerek. "İkiniz ne kadar sarhoştunuz?"

"Çok," diye cevapladı Luca.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye ekledim.

Viktor, Luca'ya bakmaya devam ederken benim gözlerim iki adam arasında gidip geldi ve sonra Viktor arkasını dönüp odadan çıkarken, "Bir saat sonra yola çıkıyoruz," dedi.

"Ama önce evliliği iptal ettirmeliyiz," diye bağırdım arkasından.

"Giyin, Mariya," diye emretti Luca odadan çıkmadan önce.

Kapı kapanırken ona baktım, Luca'nın bana emir vermesinden dolayı kırılmış mıydım, yoksa tahrik mi olmuştum, anlamaya çalışıyordum.

Tanrım, Mariya. Giyin artık!

Havluyu bıraktım ve hızla bir iç çamaşırı, bir kot pantolon, ipek bir bluz ve en sevdiğim Dolce & Gabbana topuklu ayakkabılarımı giydim.

Saçımı tarayıp şık bir atkuyruğu yaptığım sırada neler olduğunun bir kez daha farkına vararak durakladım.

Luca ile evlendim.

Sol elimi kaldırıp önümde tutarak elmas yüzüğü inceledim.

Çok güzel.

Kahretsin, Luca ile evlendiğime inanamıyorum.

Bir yanım bunun gerçek olmasını diliyordu. Normal şartlar altında bu, bir rüyanın gerçekleşmesinden başka bir şey olmazdı.

Ama Vegas'ta sarhoşken evlenmemizin normal bir yanı yoktu. Bu, ailelerimiz arasındaki iş ilişkileri için ne anlama gelecekti? Ailelerimiz nasıl tepki verecekti?

Babam çılgına dönecek.

Parmağımdaki platin yüzükle oynarken yüzüğün bana tam uyduğunu fark ettim. Sarhoş olmamıza rağmen ya Luca ya da ben yüzüğün boyutunu doğru seçmiştik.

Sarhoşken ne söylediğimi sadece Tanrı biliyordu.

Sakin ol. Ona içini döküp duygularını itiraf etmiş olsan bile artık hatırlamıyor.

Hissettiğim kadar cansız görünmemek için biraz makyaj yaptıktan sonra eşyalarımı çantama topladım ve valizimi salona sürükledim.

Kanepeye çöküp yüzüğü tekrar izlerken Viktor ve Luca'dan ses seda yoktu. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İkimiz de sarhoştuk, yani hiçbir anlamı yoktu.

Luca bana karşı hâlâ kayıtsızdı.

Evliliğimizi iptal ettirip hayatlarımıza devam edecektik. Luca ilgilendiği kadınla evlenecek, ben de muhtemelen yine sarhoş olacaktım.

Ama doğrusu, onun yüzüğünü parmağıma takabilmemin tek yolunun onun sarhoş olmasıyla mümkün olduğunu bilmek canımı yakıyordu.

Giriş salonunda ayak sesleri duydum ve başımı kaldırdığımda Viktor ve Luca'nın salona girdiğini gördüm.

"Avukatını aradın mı?" diye sordum. "Evliliği iptal ettirebilir mi?"

Viktor başını iki yana salladı. "Babalarınıza söylemeden evlilik iptal olmayacak. Onların haberi olmadan bu işi halledemem."

"Ama siz ikiniz Bratva'nın ve mafyanın başındasınız," diye neredeyse çığlık attım.

Viktor beni uyaran bir bakışla susturdu. "Senin için yapabileceğim çok şey var ama babanı kızdırmak bunlardan biri değil. Gidelim."

Ayağa kalkarken gözlerim Luca'ya kaydı. "Bir şey yapamaz mısın?"

"Viktor haklı. Ailelerimizle görüşelim ve sonra karar verelim."

İki adama bakarak valizimi kapıya sürüklerken sadece başımı sallayabildim. "Siz bilirsiniz."

Bölüm 8

Luca

Uyandıktan hemen sonra babamı arayıp olanları anlattım. Evliliğin iptal olmaması konusunda anlaştık.

Babamın beni desteklediğini bildiğim için Koslov malikânesinin ön kapısına yaklaşırken oldukça sakindim.

Salona adımımızı attığımız anda, konuşmalar kesildi ve Alexei amca şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırarak, "Erken dönmüşsünüz. Ne oldu?" dedi.

Babama baktım, o da bana hafifçe başını salladı.

Mariya annesine ve babasına sarıldı. Boğazını temizledi, gözleri Viktor ve bana kaydı.

Kendimi hazırlayarak öne çıktım. "Dün gece çok içki içtik ve Mariya ile evlendik."

Alexei amca tehlikeli denebilecek kadar yavaş bir şekilde gözlerini kıstıktan sonra başını hafifçe eğdi ve şahin gibi bakışlarını benden Mariya'ya çevirirken gözleri karardı. "Evlendiniz."

Bu bir soru değildi ama Mariya başını sallamaya başladı. "Üzgünüm. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Mariya'nın annesi Bella teyze, inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak, "Tanrım," diye mırıldandı.

Alexei amcanın yüzü öfkeyle gerildi, ayağa kalktı ve gözlerini bana dikti. "Peki ya sen? Sen ne hatırlıyorsun?"

Her şeyi.

"Fazla bir şey hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. Bana bakmaya devam ederken benim yerimde daha zayıf bir adam olsa pes ederdi ama ben omuzlarımı dikleştirip soğukkanlılığımı korudum.

Sonunda gözleri benden ayrıldı ve Viktor'a yöneldi. "Bu olay olduğunda sen neredeydin?"

"Otelde uyuyordum," diye cevap verdi Viktor esnememeye çalışarak. "Bu konuyu siz halledin. Benim ilgilenmem gereken işler var." Bana bir bakış attı. "Bugünü atlatabilirsen beni ara."

Neredeyse gülmek üzereydim ama Alexei amca, "Evlendiniz, öyle mi?" diye bağırınca gülmemi zor tuttum.

Bella teyze, "Sakin ol," diyerek onun sinirlenmesini önlemeye çalıştı. "Bağırmak hiçbir şeyi çözmez."

"Bağırmıyorum," diye mırıldanarak tekrar oturan amcam, babama baktı. "Lucian, söylemek istediğin bir şey var mı?"

Babam arkadaşının gözlerine bakarak, "Bella haklı, sinirlenmenin bir faydası yok. Bence bu, her iki aile için de iyi bir şey," dedi.

Alexei amca başını aşağı yukarı salladı ama sonra, "Lanet bir evlilikten bahsediyoruz," diye mırıldandı. Mariya'nın gözlerine bakarak, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye çıkıştı.

Mariya başını iki yana sallayarak babasının yanına oturdu. "En iyisi bu evliliği hızlı bir şekilde iptal etmek olur, değil mi? Luca başka biriyle evlenmeyi planlıyordu ve biz birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Siz birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz!" diye bağırdı Alexei amca ve Bella teyze onu sakinleştirmek için tekrar bacağını sıvazladı.

"Başka biriyle evlenmeyi planlamıyordum," dedim bu çılgın fikri nereden çıkardığını merak ederek. "Babamla aynı fikirdeyim, bu her iki aile için de iyi olacak."

Mariya gözlerini şaşkınlıkla açarak bana doğru baktı. "Evli kalmak mı istiyorsun? Benimle?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet. Bu, Bratva ve mafya arasındaki bağları güçlendirecek," diye cevap verdim. Yüzünde bir anlık acı ifadesi belirdi, ben de hemen, "Seni karım olarak görmek benim için bir onur olur, Mariya," diye ekledim.

Bana şaşkın gözlerle baktıktan sonra başını iki yana sallayarak, "Elbette olur," diye fısıldadı.

"Tatlım," dedi Bella teyze, kızının dikkatini çekmek için. "Ne istiyorsun?"

Son yirmi dört saatte yaşananları hâlâ sindirmeye çalışan Mariya'nın dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamadığım için nasıl hissettiğini bilemiyordum. Onunla bir ilişki kurma umudumu ya sona erdirecek ya da pekiştirecek olan milyon dolarlık sorunun cevabını sabırsızlıkla beklerken kalbim daha hızlı atıyordu.

Çantasını kendine doğru çekerek yüzüğü çıkardı ve uzun uzun baktı. Uçakta yüzüğü parmağından çıkardığında hoşuma gitmemişti.

"Altı ay süre verin," dedi annem her zamanki yumuşak ses tonuyla, "eğer yürütemezseniz, altı ay sonra evliliği iptal ettirebilirsiniz."

Mariya yavaşça babasına baktı. "Sen ne dersin baba?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," diye homurdandı. Hâlâ kızgın olduğu belliydi. "Siz yetişkinsiniz. Nasıl bu kadar sarhoş olup hiçbir şey hatırlamaz hâle gelebilirsiniz?"

"Biz daha gençken sen de birçok kez yaptın," diye hatırlattı Bella teyze.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı babası.

"Benim hatamdı." Mariya'nın oturduğu kanepeye gidip yanına oturdum. "Ne kadar içtiğimizi kontrol etmeliydim. Rahatlatıcıydı ve stres atıyorduk. Sonra bir baktım, uyandığımızda evlenmiştik."

Amcamın gözleri Mariya'dan bana kaydı, sessiz kaldığı her saniye odadaki gerginlik artıyordu.

Herkes gerilmişti, başımızın üzerinde her an patlayacak bir bomba için hazır bekliyorduk. Mariya kıpırdandı ve güçlükle yutkundu. Gergin olduğu çok açıktı. "Baba?"

"Düşünmeme izin ver!" diye çıkıştı Alexei amca. Gözlerini kararan öfkeye bakılırsa, bana silah doğrultmamış olmasına şaşırıyordum. Derin bir nefes aldı, başını iki yana salladı, sonra gözlerini Mariya ve bana dikti. "Altı ay boyunca evli kalacaksınız."

Tanrı'ya şükür.

Şok olan Mariya nefesini tutmuştu."Ama—"

Babası sert bir bakışla onun sözünü kesti. "Aması yok. Altı ay boyunca Luca ile evli kalacaksın. Onunla yaşayacak ve ilişkinizi yürütmeye çalışacaksın."

Neredeyse boğulacak gibi, "Birlikte mi yaşayacağız? Burada mı?" diye sordu.

Kararlı durmam gerektiğini bilerek, "Benim dairemde yaşayacağız," dedim.

Onun ailesiyle yaşamamızın imkânı yok.

Mariya fal taşı gibi olan gözlerini bana çevirdi. "Seninle yaşamak zorunda mıyım?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet."

Keskin bir nefes alıp babasına yalvaran bir bakış attığında babası başını iki yana salladı. "Bu durumu sen yarattın, şimdi bununla yaşamak zorundasın. En azından altı ay boyunca. Evlendikten bir gün sonra evliliğin iptal edilmesine izin veremeyiz. Bu bizi tüm dünyada alay konusu yapar. Bunun için benim cesedimi çiğnemeniz gerek."

Mariya'ya uzanarak elimi onun elinin üzerine koydum. Gözlerimi onun gözlerine diktiğimde, "Altı ayda ölecek değiliz," dedim.

"Sen öyle san," diye mırıldanarak elini elimden çekti.

"Karar verildi," dedi Alexei amca. Kalkıp kendine bir içki doldurdu. Votkayı içtikten sonra, "Luca, çalışma odasına gel," diye mırıldandı.

"Yüzüğü tak," dedim Mariya'ya emreder bir tonla, sonra kalkıp babasının peşinden gittim.

Çalışma odasına girip kapıyı kapattığımda Alexei amca kendine bir votka daha doldurdu. İçkisini içmesini bekledim.

Kadehi masaya koyduktan sonra bana döndü ve daha zayıf bir adamın altına kaçırmasına neden olacak bir ifadeyle bana baktı.

"Bana nasıl sarhoş olduğunu açıkla," dedi.

"Kirazlı *shot*lar ve şampanya. Ben içmeyi abartan biri değilimdir ama Mariya'nın gecenin tadını çıkarmasını istedim, bu yüzden ona eşlik ettim."

"Hâlâ nefes almanın tek nedeni, benim vaftiz oğlum ve İtalyan mafyasının lideri olman," dedi ölümcül bir keskinlikle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim." Göz temasını bir an bile kesmedim.

Derin bir nefes aldı ve biraz sakinleşti. "Partide Mariya'ya nasıl baktığını gördüm."

"Biliyorum."

"Onu mutlu edeceksin," diye emretti.

"Edeceğim."

"Kızımın saçının tek bir teline zarar verirsen, tereddüt etmeden seni öldürürüm."

Gülme isteğimi bastırdım. "Biliyorum."

Alexei amca bir içki daha doldurdu, bu sefer bir dikişte içmek yerine daha yavaş yudumlamaya başladı. "Bu evliliği yürüt, Luca. Mariya inatçıdır ve sana cehennem azabı yaşatacaktır. Bir şekilde onun seni sevmesini sağlamalısın."

O zaten beni seviyor.

"Evliliğin iptal edilmesini istemiyorum," dedim. "Elimden geleni yapacağım."

Alexei amca başıyla onayladıktan sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Böyle bir numarayı başka bir pislik yapsaydı onu öldürürdüm ama sen olduğun için mutluyum. Kızımın güvende olacağını biliyorum çünkü kimse seninle uğraşacak kadar aptal olamaz." Göz göze gelene kadar yaklaştı. "Kızıma bir prenses gibi davran."

"Ona bir kraliçe gibi davranacağım," diye yemin ettim.

Benim kraliçem.

Alexei amca başını salladıktan sonra omzuma hafifçe vurdu. "Bu durumdan en iyi şekilde yararlanalım."

"Evet, efendim."

Ofisten çıktık ve salona döndüğümüz anda Mariya ayağa fırladı. "Bütün bunlar ne zaman olacak?"

Alexei amca kaşını kaldırdı. "Sen yeminini ettiğin anda başladı, *printsessa*."

Sesini yükselterek, "Yani bugün Luca'nın yanına taşınmam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Benimle güvende olacaksın, Mariya," diye onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Endişelendiğim şey güvenliğim değil," diye tersledi beni ve salondan fırlayarak çıktı. Evli kalacağımız için mutsuz olduğu belliydi.

Bölüm 9

Mariya

Çantamdan telefonumu çıkararak yatak odama koşarken Violet'ın numarasını tuşladım.

"Vegas nasıl?" diye cevap verdi.

"Ne olduğuna inanamayacaksın," diye homurdandım ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Hâlâ inanamıyorum.

"Ne oldu?" diye sordu en yakın arkadaşım.

Derin bir nefes aldım. "Luca'yla evlendim."

"Ne?"

"Sarhoş olduk ve uyandığımda adamla evliydim."

"Onu öldürdüysen bana söyleme çünkü o zaman seni savunamam."

"Hâlâ hayatta," diye mırıldandım. "Boşanma davası açabilmem için altı ay evli kalmamız gerekiyor."

"Hay sıçayım, Mariya. Seni bir hafta sonu Vegas'ta yalnız bıraktım ve sen Luca'yla mı evlendin?"

"Biliyorum," diye inleyerek yatağıma çöktüm.

"Luca bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu. "Yani eğer seni seviyorsa, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Beni sevmiyor," diye mırıldandım. "Bunun iş için iyi olduğunu düşünüyor." Hayatımı kökünden söküp bildiğim tek evi terk etmek zorunda kalacağım gerçeğinden nefret ederek hoşnutsuz bir şekilde iç çektim. "Onun yanına taşınmak ve onun eşi rolünü oynamak zorundayım. Muhtemelen bu gece onu yastıkla boğacağım."

"Tekrar söylüyorum, kocanı öldürmeyi planlıyorsan bana söyleme. O zaman sana yardım edemem," diye güldü.

"Ciddiyim. Onunla altı ay nasıl hayatta kalacağım?"

"Belki bu anlaşma sayesinde ateşli bir seks yaşar ve sonunda onu unutursun?"

"Keşke." Yatağa uzanıp tavana baktım. "Sırrımı ondan nasıl saklayacağım?"

"Onunla mümkün olduğunca az zaman geçir. Ona karşı hislerin olması, onun bunları hak ettiği anlamına gelmez."

"Haklısın."

"Ayrıca ilk osuruktan sonra bu aşk çabucak sona erer."

Kahkaha attım. Kapım çalınınca, "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz," dedim.

"İyi şanslar!"

Telefonu kapatıp, "Girin," dedim.

Kapı açılıp da annemi görünce rahat bir nefes aldım.

Kapıyı kapatarak yanıma oturdu. Kolunu omuzlarıma dolayarak, "Nasılsın?" diye sordu.

"Emin değilim."

Tanrım, bu durum tam bir kaos.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi annem. "Herkesin altı ay beklemen gerektiğini söylediğini biliyorum ama bu evliliği denemek istemiyorsan, deneme. Kimsenin seni zorlamasına izin vermeyeceğim."

Kollarımı anneme dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Ne istediğimi bilmiyorum, *mami*," diye itiraf ettim.

Tanrım, duygularım çok karışık. Luca ile evlendiğimize inanamıyorum.

Annem geri çekilip gözlerime baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an tereddüt ettim, düşüncelerim çok karmaşıktı. Annemin gözlerine bakıp, "Bu aramızda kalmalı," dedim.

"Elbette."

Alt dudağımı ısırdım ve sonra ona sırrımı itiraf ettim. "Luca'yı seviyorum."

Annem şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne zamandan beri?"

"Kendimi bildim bileli," diye iç geçirdim omuzlarımı indirerek. "Bu yüzden ona karşı bu kadar huysuz davranıyordum. Gerçek duygularımı saklamaya çalışıyordum."

"Ah, canım," diye fısıldadı ve beni teselli etmek için elini saçlarımın arasından geçirdi. "O zaman bu iyi bir şey, değil mi?"

Başımı iki yana salladım, kendimi çok mutsuz hissediyordum. "Formalite evliliği istemiyorum. Düğünden önce yaşanması gereken o romantizmi yaşamak ve evleneceğim adamın beni gerçekten sevdiğini bilmek güzel olurdu."

Annem kolunu omuzlarıma doladı. "Sen benim kızımsın Mariya. Ben babanı bana âşık edebildiysem, sen de Luca'yı kendine âşık edebilirsin."

"Nasıl? Sadece nefes aldığım için bile onu rahatsız ettiğime eminim."

"Luca gibi bir adamın, umursamadığı bir kadın için babanın öfkesine göğüs gereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Luca sadece ailelerimiz arasındaki bağları önemsiyor. Kararının, benimle ilgili hisleriyle hiçbir ilgisi yok."

Annem beni sıkıca kucakladı. "Bence önemsiyor ama öyle değilse bile ona ne kadar harika bir kadın olduğunu göster ve sana âşık olmasını sağla. İstediğini al, tatlım."

Bu kadar kolay olsaydı, çoktan yapardım.

Odaya göz gezdirerek, "Her şeyi toplamam mı gerekiyor?" diye sordum.

Göğsümde çok çelişkili duygular dolaşıyordu. Bildiğim tek evi terk etmek istemiyordum. Burası benim güvenli alanımdı.

Ama Luca'nın benim olmasını sağlama şansım olabileceği için biraz da olsa heyecanlanmamak elde değildi.

Annem haklı, belki onu kendime âşık edebilirim.

Belki hayallerimin erkeğiyle sonsuza kadar mutlu olabilirdim.

Ve belki de birbirimizi öldürürüz.

Off.

Annem başını iki yana salladı. "Sadece ihtiyacın olanları al. Odan her zaman burada seni bekliyor olacak."

Kapı açıldı ve babam içeri girdi. Annem şakağıma bir öpücük kondurarak beni babamla yalnız bıraktı.

Kafamı kaldırdığımda babamın karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Bir an birbirimize öylece baktık, ta ki kendimi on altı yaşındaymış gibi hissetmeye başlayıncaya kadar. Birden ayağa fırlayarak babamın kollarına atıldım. "Korkuyorum."

Babam beni sıkıca sarıp saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Luca sana zarar vermeye cesaret edemez."

Başımı iki yana salladım. "Beni korkutan bilinmezlik."

Beni kendinden uzaklaştırıp başını eğdi ve bana öylesine sevgi dolu bir ifadeyle baktı ki boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. "Luca'yı kendini bildin bileli tanıyorsun. Sana iyi davranacaktır."

Ama o beni sevmiyor.

Babam elini yanağıma koydu. "Ve ben bir telefon uzağındayım. Lev ve Ivan da seninle olacak."

Bir an için babamın bu evliliği yüzde yüz istemediğim takdirde beni zorlamayacağını bilerek ağlamaya başlamayı düşündüm.

Ama içimdeki umut beni durdurdu.

Dün geceden kalan baş ağrımın ve içimde yaşanan duygusal savaşın etkilerini hissederek iç geçirdim. "Luca ve benim bu evliliği yürütebileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Babam tereddüt etmeden başını onaylar gibi salladı. "Bundan eminim. Aksi takdirde bu evden dışarı adımını atamazdın."

Babam asla yanılmazdı.

Babamın gözlerine baktım ve her zamanki gibi ondan güç aldım.

Bu, istediğin erkeği elde etmek için bir fırsat, Mariya. Korku ve belirsizliğin önüne geçmesine izin verme.

"Tamam."

Babamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ayrıca, sana kavga etmeyi öğrettim ve annenin öfkesini almışsın. Luca sana sorun çıkarırsa ona acırım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Onu pataklarım."

"Aferin kızıma." Babam giyinme odasını işaret etti. "Eşyalarını Luca'nın dairesine göndereceğim."

Başımla onaylayarak derin bir nefes aldım.

İşte bu kadardı. Altı ay boyunca Luca ile yaşamak, yanında uyumak ve onun karısı olmak zorundaydım.

Tanrım.

Birbirimizi öldürecek miydik yoksa şehvete yenik mi düşecektik? En azından benim açımdan öyle olacaktı çünkü Luca'nın benimle evli olmayı nasıl karşılayacağını bilmiyordum, zira bu onun için muhtemelen sadece başka bir iş anlaşmasından ibaretti.

Bölüm 10

Luca

Mariya'yı tamamen kendime saklama dürtüsüyle lanet bir mağara adamı gibi onu ailesinden uzaklaştırmamak için ailelerimizle birlikte *brunch*a kaldık.

Ortam, verdiğimiz haber nedeniyle hâlâ biraz gergin olsa da itiraf etmeliydim ki, beklediğimden çok daha iyi geçmişti.

Alexei amca beni öldürmemişti ve Mariya ile aramızı düzeltme şansım vardı.

Tek istediğim buydu. Tek bir şans.

Mariya'nın inatçı bir kadın olduğunu biliyordum ama yine de ailelerimiz altı ay beklememiz gerektiğini söylediğinde gösterdiği sert tepki beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Gözlerim, önündeki tabağa neredeyse hiç dokunmamış olan Mariya'ya takıldı. Alyansını takmadığını fark edince kaşlarımı çattım.

Artık eve gidip ailelerimizin müdahalesi olmadan konuşabiliriz.

"*Brunch* için teşekkürler," diyerek ayağa kalktım. "Artık eve gitme zamanı."

Mariya, sanki söylediklerimi duymamış gibi oturmaya devam etti.

"Mariya." Gözlerini benimkilere çevirdi. "Gitme zamanı."

İçimde tanımlayamadığım bir duygu belirdi, Mariya derin bir nefes aldı ve sonunda ayağa kalktı. "Tamam."

Ailelerimiz bizi ön kapıya kadar geçirdi, orada bizi bekleyen tek şey Mariya'nın bir gecelik eşyalarını koyduğu çantasıydı. "Diğer eşyaların nerede?" diye sordum çantayı alırken.

"Hepsini gönderirim," diye cevapladı Alexei amca. Mariya'yı kucaklayarak ona bir şeyler fısıldadı.

Bir dakika durup aileme veda ettikten sonra elimi Mariya'nın beline koydum. Malikâneden çıkarken benden uzaklaştı ve ailesine el sallamak için arkasına baktıktan sonra G kasa cipimin yolcu koltuğuna oturdu. Kapıyı kapattım ve çantasını arka koltuğa koydum.

Verandada toplanan ebeveynlerimize gülümsedikten sonra direksiyonun başına geçtim. Mariya'nın emniyet kemerini takmadığını fark edince ona doğru eğilip kemeri göğsünün üzerinden geçirdim. Kemer klipsini takarken kokusu ciğerlerime doldu. Gözlerimiz buluştu ve bir an için kızardıktan sonra kemeri ayarladı. "Kendim yapabilirim."

"Biliyorum." Arkama yaslanıp motoru çalıştırdım.

Sonunda, onun ilgisini kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacağım.

Lev ve Ivan, ben aracı demir kapılara doğru sürerken bir SUV ile arkamızdan geliyorlardı. Aracımı sokağa çevirdiğim anda Mariya, "Neden direnmedin?" diye sordu.

"Direnmek için bir neden yoktu."

Her şey benim lehime gelişti.

"Yani bu maskaralığa uyacak mısın?"

"Bu maskaralık değil."

Hiç değil, bebeğim.

Onun homurdandığını duydum ama gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadım.

Bir homurdanma daha duyulduktan sonra "Seni cesur biri sanırdım," diye mırıldandı.

Gözlerimi yavaşça ona çevirirken kaşımı kaldırdım. "Dikkatli ol."

Bu kadını seviyor olabilirdim ama bana saygısızlık etmesine izin veremezdim.

Bana sert bir bakış attı. "Geleceğini ailemizin kararlarına bıraktın. Bir mafya lideri için bu çok acizce bir davranış."

Öfke göğsümde kaynamaya başlamıştı. "Onların hiçbir şeye karar vermesine izin vermedim."

"Ah, hadi ama," dedi alaycı bir şekilde pencereden dışarı bakarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra bana alaycı bir ifadeyle baktı. "Orada oturup altı ay boyunca benimle birlikte olmaktan mutlu olduğunu mu söyleyeceksin?"

Tanrım!

Direksiyonu yolun kenarına doğru kırıp aracı durdurdum. Kemerimi çözdüm, Mariya'ya döndüm ve tehlikeli bir şekilde ona yaklaştım. "Altı ay sürmeyecek."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Acı bir kahkaha atarken gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Ne kadar süre daha bu oyunu sürdürüp bırakmayı planlıyorsun?"

Kucağından çantasını alıp açtım ve yüzüğü çıkardım. Sol elini tuttum ve o çekmeye çalıştığında elini iyice sıkıp elmas yüzüğü parmağına taktım. Ona uyarıcı bir bakış attım ve ses tonumla ciddi olduğumu belli ederek, "O yüzük bir daha asla parmağından çıkmayacak," dedim.

Çenesini kaldırdı ve bana küstahça, "*Yalnızca* altı aylığına asla," dedi. Tekrar güldü. "Tabii daha önce vazgeçmezsen."

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Boşanma olmayacak, *principessa.*"

Anında yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Ne?"

Ondan uzaklaşarak emniyet kemerimi taktım ve aracı tekrar yola çıkardım. "Senin için asla yapmayacağım tek şey boşanmak. Diğer her şey tartışmaya açık."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ciddi misin? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Daha önce hiç bu kadar aklım başımda olmamıştı," diye mırıldandım.

"Neden benimle evli kalmak isteyesin ki?"

Kırmızı ışıkta durup ona baktım. "Sen Mariya Koslov'sun. Asıl soru, neden seninle evli kalmak istemeyeyim?"

"Tanrım," diye mırıldanarak başını iki yana salladı. "Ben, babamla ittifakını sağlamlaştırmak için kullanabileceğin bir pazarlık kozu değilim."

Onu istememin son nedeni bu olabilir.

Yeşil ışık yandı ve ben arabayı hareket ettirirken aramıza ağır bir sessizlik çöktü. Aracı park edip arabadan indiğimizde aramızdaki gerginlik açıkça hissedilebiliyordu.

Mariya'nın çantasını alıp Lev ve Ivan'ın bize katılmasını bekledikten sonra, "Burada kalın. Evimizde size ihtiyaç yok," diye talimat verdim.

Mariya beni asansöre kadar takip etti ve kapılar kapanırken, "Kurbanlık koyun gibi," diye mırıldandı.

"Sen koyun değilsin, *mia regina.*"

Gözleri bana çevrildi. "Bana ne dedin?"

Kapılar açıldı ve gülümseyerek ona yürümesini işaret ettim. "Kraliçem."

Durdu, gözlerini yüzümde gezdirdi. Başını iki yana sallayarak yeni evine adım attı. "Sana asla kralım demeyeceğim."

"Göreceğiz," diyerek güldüm. Merakla salona bakarken onu izledim.

Çatı katı tamamen siyah arduvaz taşıyla dekore edilmişti ve mobilyalar da koyu kömür rengiyle uyumluydu. Siyah renge olan sevgimi babamdan almıştım.

"Fena değil," diye mırıldandıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Bana misafir odasını göster, sonra sana ayak bağı olmam."

Yine gülerek başımı iki yana salladım. Merdivenlere doğru yürürken Mariya'nın arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Dört misafir odasını es geçtim ve evi gezdirme zahmetine bile girmedim.

Artık onun da odası olan yatak odama girer girmez çantayı geniş çift kişilik yatağın ayak ucuna bıraktım. "Bu sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olmayacak." Döndüğümde onun temkinli bakışlarını yakaladım. "Benim yatağımda yatacaksın."

Kollarım göğsünde kavuştururken kaşını kaldırdı. Çenesini bir santim kaldırınca tam bir kraliçe gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

Başımı sallamaya bile tenezzül etmedim.

Kavuşturduğu kollarını açarak aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yavaşça bana yaklaştı. Başım geriye eğdi, kirpiklerini baştan çıkarıcı bir hareketle indirdi. Hareketleri doğrudan aletimi harekete geçirmişti.

"Demek yan yana yatacağız." Alçak ve fazla seksi olan sesi beni daha da sertleştiriyordu. "Mutlu bir evli çift gibi sevişeceğiz." Elini göğsüme koydu, parmağını gömleğimin düğmelerinin üzerinde gezdirmeye başladı. "Ve iyi bir eş gibi sana yemek pişirip hizmet edeceğim."

"Yemek pişirmek yok." Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bu konuda berbat olduğunu duydum."

Kaşlarını çatarak bana bakarken muhtemelen bu küçük detayı nasıl bildiğimi merak ediyordu.

Elimi kaldırıp parmaklarımla ensesini sardım. Dudaklarımda sıcak nefesini hissedene kadar onu kendime doğru çektim ve "Boşanma olmayacak ve bu evlilik her açıdan gerçek olacak," dedim.

Babasını ve annesini yenilmez bir ikili yapan o aynı güçle gözleri kararırdı. "Parmağını şıklatınca benim uslu bir kukla olacağımı mı sanıyorsun?"

"Bana güven, *mia moglie*. Ben aptal değilim."

Dudakları aralandı ve onu öpüp aklını başından almamak için var gücümü kullandım.

"İtalyanca konuşman çok seksi olsa da anlamamak beni sinirlendiriyor."

"Karım." Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz etrafımızdaki hava gerginleşti. Beklenti, saf şehvet ve bu inatçı kadını irademe boyun eğdirme çılgınlığı... Hepsi çok sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı.

Mariya benden uzaklaşmadan önce bir dakika boyunca bana baktı. Odaya göz gezdirdi, koyu renkli mobilyaları, inanılmaz derecede düzenli giyinme odasını ve lüks banyoya açılan kapıyı inceledi.

Gözleri yatağa takıldığında, "İznim olmadan bana dokunursan seni öldürürüm," dedi.

Öfke kıvılcımlarının kanımı kaynattığını hissettim. "Bunu söyleme gereği duyduğun için kırıldım," diye mırıldandım ceketimi çıkarırken.

Mariya yorgun bir nefes aldı. "Bunun gerçek bir evlilik olacağını söyleyen sensin."

Onun akşamdan kalma olduğunu hatırlayarak, "Biraz uyuduktan sonra ikimiz de daha iyi hissedeceğiz," dedim.

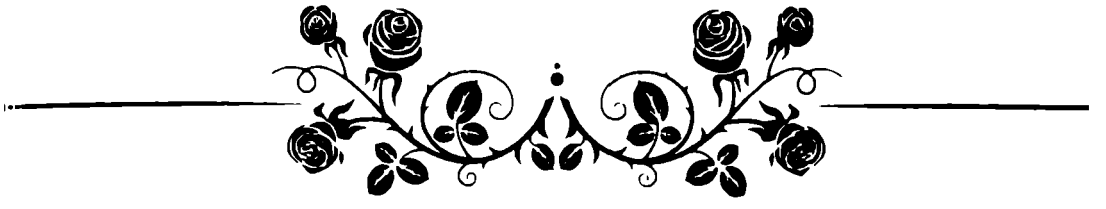
Kravatımı gevşetip gömleğimin düğmelerini açarken bakışları beni dolaba kadar takip etti. Ona bakmadan, "Bu gece bacaklarını açmanı beklemiyorum, Mariya," dedim. Bir tişört ve bir eşofman altı alıp ona döndüm. "Bize bir çift olarak alışman için sana zaman vereceğim."

Gözleriyle göğsümü incelerken gözleri bir anlığına arzuyla karardı. "Çok beklersin."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Bölüm 11

Mariya

Bu çok yorucuydu. Gerçek duygularımı saklamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ve bu gidişle bu durum beni öldürecekti.

Luca'nın evinde olmak sinir bozucuydu ve giyinme odasından gömleğinin düğmeleri açık bir şekilde çıktığında bu görüntü, beni gerçekten sarsmıştı. Gördüğüm bronz teni ve o kasları... Tanrım, hiçbir erkeğin bu kadar seksi görünmesine izin verilmemeliydi.

Sürekli evliliğin iptal edilmeyeceğini ve bunun gerçek bir evlilik olacağını söylüyordu.

Cidden mi?

Ama neden?

Aklıma gelen tek makul sebep, bizi herkesin korkacağı yeni çift yapacağı için beni istediği gerçeğiydi. Bizim neslin Alexei ve Isabella'sı olacaktık.

Bunların hiçbiri bana göre değildi.

Ailemi her şeyden çok seviyordum ve başardıkları her şeye büyük saygı duyuyordum ama onlar gibi olmak istemiyordum.

Luca banyoya girerek beni yatak odasında bir aptal gibi dikilirken bırakıp gitti. Duşun açıldığını duyduğumda yatağa doğru baktım.

Gerçekten bunu yapacak mıyım?

Ona karşı duyduğum ilgiyi sır olarak saklayabilecek miydim? Yatağa oturup kapalı banyo kapısına öylece baktım.

Ne yapıyorsun Mariya? Luca bunu mükemmel bir iş anlaşması olarak görüyor. Seninle yatsa ya da sana herhangi bir sevgi gösterisi yapsa bile bunun sebebi sana aniden âşık olmasından kaynaklanmayacak.

Her zaman anne ve babamın sahip olduğu türden bir aşk istemiştim. Babam annemi o kadar çok severdi ki onu elde etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Beni görünce eriyen, gözü benden başka hiçbir kadını görmeyen, benim için bu gezegeni yakıp kül edecek bir erkek istiyordum.

Hayatta bir kez karşılaşabileceğim türden bir aşk istiyordum.

Luca'nın beni sadece iyi bir iş fırsatı olduğum için karısı olarak gördüğünü bilerek asla mutlu olamazdım.

Kahretsin! Romantizm ve baştan çıkarılmak istiyorum.

Boş versene. Geceden kalmış olmak hâlâ beni mahvediyor ve uyumam lazım.

Ayağa kalkıp çantamı kaptım ve Luca'nın yatak odasından çıktım. Misafir odalarını kontrol ettim ve Luca'nın odasından en uzak olanını seçtim.

Bütün oda siyah ve gri ile dekore edilmişti, tek bir renk bile yoktu. Sahibi gibi çarpıcı ama soğuktu.

Çantamı yatağın üzerine koyup açtım ve bir şort ile vücudu saran kolsuz bir tişört çıkardım. Rahat kıyafetlerimi giydikten sonra çantamı yere atıp yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

İşimi bitirdikten sonra perdeleri kapattım ve yabancı bir yatağa girdim. Yastığa sokulmaya çalışırken evden kendi yastığımı getirmeyi unuttuğum için üzüldüm.

Ev. Bu daire asla ev gibi hissettirmeyecek bir yer.

Tanrım, önümüzdeki altı ayı nasıl geçirecektim? Ya Luca gerçekten evliliğin feshini reddederse?

Aniden kapı açıldı ve omzumun üzerinden baktığımda Luca'nın yatağa doğru yürüdüğünü gördüm. Yorganı tutup geriye doğru çekti.

"Hey!"

Omurgamdan aşağıya kadar ürpertilerin yayılmasına neden olan öfkeli bir bakışla beni bir gelin gibi kollarının arasına alıp odadan çıktı.

Luca'nın beni taşıması kalbime ve yumurtalıklarıma garip şeyler yaptığı için bir an çok şaşırdım.

Ona bu kadar yakın olmak harika bir duygu.

Kafamı sertçe iki yana sallayarak kendime geldim.

Luca'ya öfkeli bir bakış atarak, "İndir beni," dedim.

Beni yatağına indirdikten sonra ellerini omuzlarımın iki yanına koyduğunda yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. İçimde aniden onu öpmek için bir arzu belirdi ve nefesimi kesti.

Tanrım. Bu adamla kavga etmek, şimdiye kadar yaşadığım tüm ön sevişmelerden daha güzel.

"Benim yatağımda uyuyacaksın." Sesi, sanki kendini zorlukla kontrol ediyor gibi ölümcül bir tondaydı ve bu, bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissetmeme neden oldu.

Yüz hatları o kadar gergindi ki ölümcül görünüyordu. "Aynı şeyi tekrar etmekten nefret ederim."

Ben de senin bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum çünkü beni daha aciz bir hâle getiriyor ve mantıksız davranmama neden oluyor.

Kendimi yukarı doğru itim ama Luca kıpırdamadı ve bu sadece yüzlerimizin birbirine fazlasıyla yaklaşmasına neden oldu.

"Çekil," diye usladım. "Senin daha da kötüleştirdiğin bu lanet olası akşamdan kalmalığı atlatmak için biraz uyumak istiyorum."

"Mariya," diye uyardı öfkesini bastırarak ve sesi düpedüz tehlikeli geliyordu. "Yanımda. Uyuyacaksın."

Tanrım, adam öfkeliyken çok seksi oluyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce sürünerek onun altından çıkarken, "Tanrım, çok sinir bozucusun," diye mırıldandım.

Yorganı çekip açtım ve ona sırtımı dönerek uzandım. "Benim tarafıma nefesin bile gelmesin." Öfkeyle yastığı yumrukladım ama bu sadece Luca'nın kokusunun yüzüme çarpmasına neden oldu.

Her şey onun kokusuyla dolu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkence.

Sensörlü perdeler kapanınca oda kararda, sonra yatak onun ağırlığıyla çöktü. Omurgam kaskatı kesildi, her santimim yanımda yatan adamın varlığının son derece farkındaydı.

Gözlerimi kapattım, Luca ve lanet olası evlilik dışında bir şey düşünmeye çalıştım. Koyun saymayı bile denemiştim ama işe yaramıyordu.

"Sol tarafıma dönerek uyumayı tercih ederim," diye mırıldandım.

"O zaman dön."

"Hayır. Yer değiştirelim."

"Hayır."

Omzumun üzerinden, sağ kolunu başının altına koymuş, rahat bir şekilde yatan Luca'ya baktım.

İç çekti. "Seninle kapının arasında yatacağım."

"Neden? Kaçmaya çalışacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Başım çevirip bana baktı. "Saldırıya uğrarsak, seni korumak daha kolay olur."

Göğsümde hissettiğim tuhaf yumuşama hiç hoşuma gitmemişti ve yastığı tekrar yumruklayıp gözlerimi kapattım.

Kahretsin, bu biraz tatlıydı.

Uyuyamayınca bu sabah uyandığımdan beri yaşanan her şeyi tekrar tekrar düşündüm, ta ki benim yemek yapamadığımı duyduğunu hatırlayana kadar. "Yemek yapamadığımı sana kim söyledi?"

"Biraz uyu, *mia moglie*."

Bana karım dediğinde sanki benimle alay ediyor gibi geliyordu ama ben bu tuzağa düşmeyecektim.

Sinirli bir nefes vererek tekrar koyun saymaya çalıştım ama düşüncelerim sürekli Luca'ya kayıyordu.

Hayatımın bir günden az bir sürede bu kadar hızlı değişmesine inanamıyordum. Bu delilikti. Ulaşılmaz ve umarsız İtalyan mafya liderini arzularken bir anda onun karısı olup onunla aynı yatağı paylaşmaya başlamıştım.

Tanrım, ne çılgın bir gün.

Nefeslerime odaklanıp yavaşça sakinleşmeye başladım, düşüncelerim artık çılgınca koşuşturmuyordu.

Sadece altı ay. Atlatabilirsin.

Bölüm 12

Luca

Yüzümü gıdıklayan saçlarla uyandım. Elimi burnuma ve ağzıma götürüp ipeksi saçları yüzümden çektikten sonra gözlerimi açıp aşağıya baktım.

Mariya sağ bacağını uyluklarımın üzerine atmıştı ve yüzünü kaburgalarıma gömmüş, yanıma sokulmuştu.

Uykusunda bana doğru çekilmişti. Dudaklarımda memnun bir gülümseme belirdi.

Çok inatçısın ama gardını indirdiğin anda gerçek duyguların ortaya çıkıyor. Zamanla bizim ilişkimize alışacaksın ve ben de sonunda sana seni ne kadar sevdiğimi gösterebileceğim.

Sağ kolumu başımın altından çekerken onu uyandırmamaya dikkat ederek parmaklarımla birkaç saç telini kavradım ve saçlarının yumuşaklığının tadını çıkardım.

Uyanmadan önce yaklaşık on dakika boyunca bana sarılıp yatmasının tadını çıkardım. Uykulu bir şekilde gerindi, vücuduyla yan tarafıma sertçe sürtündü. Kolunu belime doladı ve iç

çekti, bu da yüzümdeki gülümsemenin daha da genişlemesine neden oldu.

Aniden başını kaldırdı, büyük bir şaşkınlıkla etrafına bakındıktan sonra beni süzdü. Birkaç saniye sonra hızla geri çekilip yataktan fırladı.

"İyi uyudun mu?" diye alay ettim bakışlarım vücudunda gezinirken. Dar şortu ve üstü, çekici kalçalarını ve serttleşmiş meme uçlarını gizlemeye yetmiyordu.

Tanrım.

Anında sertleşmiştim ve bu kadına olan arzum vücudumu bir yangın gibi sarmıştı.

"Kapa çeneni," diye mırıldanarak banyoya koştu ve kapıyı arkasından çarptı.

Taş gibi sertleşen aletimi düzeltirken sırıttım.

Mariya beni öldürmeye çalışmadan önce testis ağrısından öleceğimi hissediyordum.

Tam otururken telefonum çalmaya başladı. Ekranda en güvendiğim adamım Marco'nun adını görünce hemen telefona cevap verdim. "Ne oldu?"

"Arnavutların San Diego'da görüldüğü haberini aldım."

"Siktiğimin herifleri," diye mırıldanarak yataktan kalktım. Gardıroba doğru yürürken, "Kaç kişi?" diye sordum.

"Yirmi kişi."

"Nereden çıktı bu herifler? Ne kadar öldürürsek öldürelim, bu pislikler benim bölgemde çıkıp duruyorlar." Telefonu hoparlöre alıp yere bıraktım ve giyinmeye başladım.

"Birini öldürüyoruz, yerine üç tane daha çıkıyor sanki," dedi Marco. "Ne yapmamı istersin?"

Kumaş pantolonumu giyip bir gömlek aldım. "Onları yirmi dört saat izlemek istiyorum."

"Tamam."

Gömleğin düğmelerini ilikledikten sonra kahverengi deri ayakkabılarımı giydim. "Avrupa'da durumlar nasıl?"

Genellikle Arnavutlar Yunanistan'ın hemen yanında olduğu için Nikolas'ı ilgilendiren bir sorundu bu ama lanet olası bir nedenden dolayı benim peşimdelerdi.

"Dört ay önce o pislikleri ortadan kaldırdıktan sonra ortalık sakinleşti," diye cevapladı Marco. "Lorenzo ve Diego her şeyi kontrol altında tutuyor."

Heckler & Koch silahımı pantolonumun beline sıkıştırıp Mariya banyodan çıktığı sırada telefonu elime aldım. Durup bana baktı, kaşlarını çattı ve yatak odasından çıktı.

"Bu arada," diye mırıldandım, "dün evlendim."

"Ne?! Kiminle?" diye bağırdı Marco.

"Mariya Koslov ile. Vegas'ta sarhoş olduk ve her şey zincirleme gelişti."

Endişe dolu bir sesle, "Tanrım, Luca. Alexei ve Viktor biliyor mu?" diye sordu.

"Sakin ol. Biliyorlar."

"Tanrım, kalbim böyle bir şoku kaldıramaz. Arnavutlarla uğraşmak zaten yeterince stresli, sen de üzerine böyle şeyler yapma."

Sırtımdaki silahın görünmemesi için bir palto giyerek yatak odasından çıkarken güldüm. "Gidip karımla ilgilenmem gerek."

Kulağımdaki telefondan bir kahkaha yükseldi. "İyi şanslar."

Telefonu kapatıp cebime koyarak daha önce Mariya'yı bulduğum misafir odasına gittim. Başka bir yatağa girmeye cüret etmesi beni çok sinirlendirmişti.

Kapıyı açtığımda bir çığlık duydum. "Müsaade edecek misin?"

"Hayır." Mariya bana sırtını dönüp ipek bluzunun düğmelerini hızla iliklerken ben de içeri girdim.

"Rahatsız oluyorum," diye tersledi ve giyinince bana dönüp sert bir bakış attı. "Evli olduğumuzu söyleyen bir kâğıt parçası var diye bu, istediğin gibi gelip gidebileceğin anlamına gelmiyor."

Başımı yana eğdim, bakışlarım tembelce vücudunu süzdü. Giyinme tarzını seviyordum, her zaman bir kraliçe gibi görünüyordu.

Siktir, bacaklarının arasına bir elmas sığabilir.

"Buna alışsan iyi olur," gözlerimi ona çevirdim, "*mia moglie.*"

Yüz hatları bir an öfkeyle gerildi ve yüzünde makyaj olmadığını fark ettim. Daha önce fark edemeyecek kadar yorgundum.

Ona bakarken yüzünü kaplayan *savaş boyaları* olmadan ne kadar savunmasız göründüğünü fark ettim. Tereddüt etmeden, "Makyajsız çok daha güzel görünüyorsun," dedim.

Sanki ona yumruk atmışım gibi başını geriye attı, dudakları hayretle aralandı.

Benden bir iltifat *beklemiyordu.*

Tepkisi beni kötü hissettirmişti ve ona daha fazla iltifat etmeyi kafama yazdım. Onunla sıradan bir ânı paylaşmak isteyerek, "Hadi, bir şeyler yiyelim," dedim.

Yatağın üzerindeki küçük çantaya baktı. "Dışarı çıkacaksak hazırlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bir adım öne çıkarak elini tuttum ve onu odadan çıkardım. "Sen olduğun gibi mükemmelsin ve ben açlıktan ölüyorum."

"Luca," diye itiraz etti ve elini çekmeye çalıştı. "Beni sürüklemene gerek yok."

"Görünüşe göre var," diye mırıldandım.

Elini tekrar kurtarmaya çalıştı. "Çantama ihtiyacım var!"

"Hayır, yok." Onu merdivenlerden aşağı çektim ve aşağı indiğimizde ona baktım. "Telefonum ve cüzdanım burda, yani temel olarak ihtiyacın olan her şey bende var."

"Sen öyle san."

Asansöre bindiğimizde parmaklarının elimde gerildiğini hissettim ve içini çekerek, "Mantıksız davranmaya devam edersen önümüzdeki altı ay çok uzun geçecek," dedi.

"Sen inat etmeye devam edersen ben de mantıksız olmaya devam ederim."

Gözleri birdenbire yüzüme çevrildi. "Asıl inatçı olan sensin." Bakışlarını kapıya çevirerek, "Ve çok otoriter," diye ekledi.

"Ben istediğimi elde etmeye alışkınım," diyerek gülümsedim.

Kapılar açılarak bodrum kata çıktığımızda, "O zaman ikimiz de öyleyiz," diye mırıldandı.

Mariya'nın korumaları Ivan ve Lev, SUV'dan indiler.

"Öğle yemeğine çıkıyoruz," diye seslendim.

Anında yüzleri güldü.

İşte olduğum zaman Mariya'yı koruyacakları için bu iki adama, daireyi ve özel kaçış merdivenlerini göstermem gerekecekti.

Eşim için yolcu kapısını açtım ve araca binmesini bekledim. Bir anlık bir dürtüyle, elini kaldırıp parmaklarına bir öpücük kondurdum, sonra elini kucağına bıraktım.

Mariya'nın gözleri temkinli bir parıltıyla dolmuştu, bu da benim yaptıklarıma hiç güvenmediğini gösteriyordu.

Sadece zamana ihtiyacı var.

Kapısını kapatıp aracın etrafından dolaşarak direksiyonun başına geçtim ve motoru çalıştırdım. Emniyet kemerlerimizi takarken, "Öğle yemeği için gitmek istediğin özel bir yer var mı?" diye sordum.

Hiç düşünmeden, "Fogo De Chao," diye cevap verdi.

"İyi seçim." Park yerinden çıkıp aracı çıkışa doğru sürdüm. "Canım biftek çekiyor."

Restorana doğru sürerken Mariya'nın evlilik yüzüğüne baktığını fark edince, "Beğendin mi?" diye sordum.

Gözleri bana çevrildi. "Ne?"

"Yüzüğü."

"Evet, çok güzel." Bakışları sol elime kaydı. "Sen kendininkini beğendin mi?"

"Evet."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "O kadar sarhoşken hiçbir şey hatırlamıyorsak evlilik iznini ve yüzükleri nasıl aldık?"

Kahretsin.

Gözlerim ona doğru kaydı, sonra tekrar önümdeki yola döndüm. "Sadece şans."

Bir an bana bakakaldı. "Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

O gecenin her ayrıntısını. Tadını. Öpüşürken çıkardığın inildileri. Gülümsemeni. Yeminlerimizi ederken bana sanki tüm dünyan benmişim gibi baktığını. Seni kollarımda tutmanın verdiği hissi.

"Hayır."

İç çekti, sonra pencereden dışarıya baktı. "Berbat bir durum. Hep büyük bir düğün yapacağımı düşünmüştüm." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Hayatımın en önemli günü olması gereken günü kaçırdım."

İçimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı ve koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Ondan, yaşayacağı tüm bu deneyimi çalmıştım.

"Üzgünüm, Mariya," diye mırıldandım suçluluk duygumun yansıdığı ses tonumla. "Her zaman yeminlerimizi yenileyebiliriz ve sen hâlâ o büyük gününü yaşayabilirsin."

"Aynı olmayacak," diye mırıldandığında sesindeki hüzün kalbimi derinden sarstı.

Elini tutup sıktım. "Bunu telafi edeceğim."

Cevap vermediğinde içimden, altı ay sonra ona hayallerindeki düğünü yaşatacağıma yemin ettim.

Bölüm 13

Mariya

Düğün tecrübemi tamamen kaçıracağımın farkına varmak beni çok sarsmıştı.

Hiçbir şey planlayamayacaktım. Gelinlik yoktu. Annemle alışverişe çıkıp onunla ve Violet'la birlikte hazırlanamayacaktım.

Babam beni mihraba götürmeyecek.

Kalbim sıkışmıştı, ağrısı o kadar keskindi ki nefes almakta zorlanıyor, gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü kullanıyordum.

Sarhoş olduğum bir anda çok şey kaybetmiştim.

İçimdeki üzüntünün yansıdığı kısık bir sesle, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Henüz yirmi dört saat bile geçmedi." Binaya vardığımızda Luca, arabayı park edip motoru kapattı ve bana döndü. "En azından bir şans verebilir misin?"

Başımı iki yana sallayarak emniyet kemerimi çıkardım. Gözlerimi gözlerine dikerek, "Kötü biri olmak istemiyorum. Ama seninle evli kalırsam çok şey kaçıracağım," dedim.

Bir kez olsun bana kızmamıştı ve tüm dikkatini bana verdiğini hissettim.

Tüylerim diken diken olmuştu. Kalbim daha hızlı atmaya başlamış, nefesim hızlanmıştı.

"Neyi kaçıracaksın?" Sesi sabırlı ve hatta biraz şefkat doluydu.

"Her şeyi. Romantizmi. Flört etmeyi. Âşık olmanın getirdiği tüm ilkleri. Evlilik teklifini. Annemle düğün planlamasını. Babamın beni mihraba götürmesini. Violet'ın nedimem olmasını. Düğün yemeğini." Omuzlarım düşerek iç çektim. "Ve daha fazlasını. Liste uzayıp gidiyor."

Bir an bana baktı, sonra elimi tuttu. Tıpkı az önce olduğu gibi parmakları benimkileri sardığında bir kıvılcım çaktı.

"Hâlâ hepsini yapabilirsin."

Gözlerim onun yakışıklı yüzüne kaydı. "Evliliğin iptal edilmesini kabul edecek misin?"

Evet, onu seviyordum ama beni sevmeyen biriyle evli kalarak kendime işkence etmek istemiyordum. Her şey kusursuz olsaydı Luca bana deli gibi âşık olur, beni deli gibi sever ve sonsuza kadar mutlu yaşardık.

Ancak gerçek dünya, kusursuz olmaktan uzaktı ve ben tüm bu çelişkilerden dolayı acı çekmeye başlıyordum çünkü bir yanım Luca'nın birdenbire bana âşık olacağına dair olan umuda tutunuyor, diğer yanım ise bunun asla olmayacağını biliyordu.

"Hayır," diye cevapladı, olayları benim bakış açımdan görmek istemeyerek.

Elimi onunkinden çekmeye yeltendim ama o elimi daha da sıkı tutarak, "Önümüzdeki altı ay boyunca çıkabiliriz. Sana yeniden evlenme teklif edeceğim ve arkadaşlarımızla ve ailelerimizle bir düğün yapacağız," dedi.

Göğsüme bir hayal kırıklığı yayıldı. "Anlamıyorsun. Sahte bir evlilik istemiyorum, Luca."

"Bu evliliğin her açıdan gerçek olacağını zaten söyledim." Elimi bırakıp sürücü kapısını açtı.

Hiç iştahım yoktu ve şu anda en son yapmak istediğim şey akşam yemeği yemekti. Arabadan inerken kapıyı çarparak kapattım ve Luca aracın önünden geçerken gözlerimi ona diktim.

Yüz hatları öfkeyle gerilirken gözleri gece kadar karanlık bir hâl almıştı.

"Romantizm mi istiyorsun, sana romantizmi vereceğim," diye mırıldandı ve kolunu belime doladığında, vücudum onunkine yapıştı.

Ellerimi hızla omuzlarına koydum, sonra başını eğdiğinde aklım başımdan gitti. Nefesini dudaklarımda hissettiğimde gözleri benimkilere o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki o an nefes almayı unuttum.

Tanrım.

Luca diğer elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. O an o kadar yoğundu ki Luca, kalan mesafeyi kapatıp dudaklarımı ele geçirirken hareket bile edemedim.

Ayaklarımın altındaki zeminin titrediğine yemin edebilirdim. Düşüncelerim ve duygularım anında kaotik bir karmaşaya dönüşmüştü.

İçimde onu itmek için zerre kadar irade bile yoktu. Bunun yerine dudaklarım aralandı ve dili benimkine sertçe değdiği anda, yer altımdan kayıyormuş gibi olunca kendimi bana hissettirdiği tüm o duygulara bıraktım.

Sadece onun erkeksi tıraş losyonunun kokusu, dudaklarının hissi ve nefeslerimizin sesi vardı. Luca'nın beni öpmesini hayal ederek sayısız gece geçirmiştim. Gerçeğine ise hiç hazırlıklı

değildim. Şiddetli bir ürperti bedenimi sardı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Tanrım, aramızdaki bağı o da hissediyor olmalı, değil mi?

Beni, ayak uyduramayacağım kadar baskın ve tutkulu bir şekilde öpüyordu. Dudakları benimkileri ele geçiriyor, dili âdeta kırbaçlıyor, dişleriyle çekiştiriyordu ve dudaklarımın arasından bir inilti koptu.

O beni, hiç yaşamadığım bir şekilde ele geçirirken tek yapabildiğim omuzlarına tutunmak oldu.

Kolları çelik bir kemer gibi belimin etrafına dolanırken parmaklarıyla saçlarımı kavradı. Onun ellerinde bir kil parçası gibi eriyip gidiyordum.

Öpücüğü bitirip hafifçe geri çekildiğinde gözlerimi açmadım. Nefes alış verişlerim utanç verici derecede hızlıydı, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

"Bana bak," dedi Luca boğuk bir sesle.

Yavaşça kafamı kaldırıp onun karanlık gözlerine baktım.

"Öyle ya da böyle, bunu başaracağız."

Duygularım altüst olmuş hâlde, tekrar ona yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım.

O da bana sarıldığında gözlerimi sıkıca kapatıp dengemi yeniden kazanmaya çalıştım.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım boynuna.

"Bütün gece burada öylece durabiliriz, bebeğim." Omzuma bir öpücük kondurdu.

Bu sevgi dolu sözleri tüylerimi diken diken etmişti ve ona daha sıkı sarıldım.

Lütfen, Tanrım. Bu adamın bana âşık olmasına izin ver. Sana yalvarıyorum.

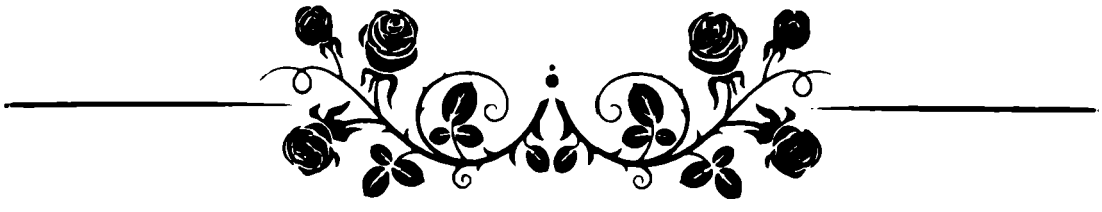
Luca sırtımı okşamaya başladı ve bu çok rahatlatıcıydı, içimdeki gerginliği biraz hafifletmişti.

Geri çekilerek, "İyiyim. Hadi akşam yemeğimizi yiyelim," dedim.

Luca elimi tutup beni restorana doğru götürürken onun tek bir öpücükle tüm dünyamı altüst ettiği gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum.

Tanrım, başım büyük belada.

Bölüm 14

Luca

Onu daha önce öpmeliydim.

Mariya'ya sarılmıştım ve bu da tüm tartışmaları telafi etmişti. Onun benim kollarımda huzuru bulması benim için büyük bir zaferdi.

Kolumu omuzlarına dolayarak restoranın girişine doğru yürürken onu yanıma doğru çektim. Mariya ve ben bir masaya otururken Ivan ve Lev de yakındaki başka bir masaya oturdular. "Ne yiyeceksin?" diye sordum.

Menüye baktı. "Emin değilim. O kadar aç da değilim."

"Kahvaltıda fazla yemedin," dedim.

Menüyü masaya koydu ve sandalyesine yaslandı. "Seninle aynı şeyi alacağım."

Garson geldiğinde iki biftek, buharda pişirilmiş sebze ve maden suyu sipariş ettim. Dikkatimi tekrar Mariya'ya çevirdim. "Ne yemeyi sevmezsin?"

"Balık." Burnunu kıvırdı. "Tadına dayanamıyorum."

"En sevdiğin yemek ne?"

Bir an düşündü. "Makarna. Annem dünyanın en güzel Alfredo'sunu yapar."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Bakışları yüzümde durakladı. "Peki ya sen?"

"İçinde et olan her şeyi yerim," diye gülümsedim.

Garson soğuk maden suyu getirerek bardaklarımızı doldurdu. Tekrar yalnız kaldığımızda Mariya'nın gözlerine baktım. "Bence bundan sonra ne yapacağımızı konuşmanın zamanı geldi."

Mariya, bu konuşma için hiç havasında olmadığını belli eden bir iç çekişle, "Tamam," dedi.

"Evimde kendini evinde gibi hissetmeni istiyorum," deyip kavgaya dönüşmeyecek kolay bir konuyla konuşmaya başladım.

"Burayı evim gibi hissetmem biraz zaman alacak," diye itiraf etti. Bir an düşündükten sonra, "Oraya biraz renk katabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki. Tek boynuzlu atlar gelip daireyi mahvetmediği sürece sorun yok." Suyumu yudumlayıp sandalyede rahatça arkama yaslanarak, "Aynı yatak odasını paylaşacağız. Kavga etsek bile ayrı odalarda yatmayacağız," dedim.

Yüz hatları gergin bir ifadeyle gerildi. "Peki ya yakınlık? Bu konuda ne yapacağız?"

"Öpüşmek senin için sorun oldu mu?"

Öpücüğün o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladığından endişelensem de Mariya bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Öpüşmek benim için sorun değil."

Tanrı'ya şükür!

Rahatlayarak ona gülümsedim. "Sarılmak?"

"Kesinlikle evet. Ben sarılmaya bayılırım." O da gülümseyince rahatladım.

"Bunu bilmek güzel." Parmaklarımı masaya vurup daha hassas bir konuya geçtim. "Seks?"

Bu sefer gözlerini kaçırdı ama düşündüğünü görebiliyordum, bu yüzden ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Sonunda gözlerini tekrar benimkilere kilitledi. "Sadece doğal olarak gelişirse ve gerçekten bir anlamı varsa. Beni kontrol etmek için bir silah veya araç olarak kullanılmamalı."

Cevabı beni şaşırtmıştı. Ondan kesin bir hayır bekliyordum. "Katılıyorum."

Parmaklarını bardağa sardı. "Baksana, ilk kez anlaşabiliyoruz."

"Mucizeler olur," diye alay ettim, bu da dudaklarında bir gülümseme belirmesine neden oldu.

Onu daha yakından tanımak istediğimden, "Mesajı mı, aramayı mı tercih edersin?" diye sordum.

"Konuşmak için aramayı, kısa bir şey için mesajı."

Başımı salladım, aramızdaki bu sakin ânın tadını çıkarıyordum. "Sinirini bozan şeyler neler?"

Kıkırdadı. "Birinin bana emir vermeye kalkması."

Gülmekten kendimi alamadım. "Kahretsin, bu konuda kavga edeceğiz."

O gülümsemeye devam ederken, "Gülümsediğinde odayı aydınlatıyorsun," diye itiraf ettim.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdikten sonra "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Suyundan bir yudum aldı. "Senin nefret ettiğin şeyler neler?"

"Dur biraz," diye gülümsedim. "Sen sadece bir tane söyledin."

Bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Tuvaletin kapağını indir, tuvalet kâğıdı bittiğinde her zaman yenisini koy, diş macununu lavaboda bırakma ve kahvenin sonunu içme, o zaman sorun olmaz."

"Kayda değer şeyler değilmiş." Restoranda önce etrafıma bakındım sonra tekrar ona döndüm.

"Sıra sende," diye hatırlattı.

"Bir düşüneyim." Garson yemeklerimizi getirip tabakları önümüze bıraktı. Garsonun gitmesini bekledikten sonra, "Zihin oyunları. Hiç dayanamam," dedim.

Mariya bifteğinden bir parça kesip ağzına attı. Lezzetli lokmasının tadını çıkarmasını izlerken yüzünde gördüğüm memnuniyet dolu ifadesi aletimi harekete geçirmişti.

Sandalyemde kıpırdanarak, "İnsanın kendine acıması da itici bir şey," diye ekledim.

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı bir parça daha keserek. Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yemeyecek misin?"

"Birazdan. Yemeğimin çok sıcak olmasını sevmem."

Mariya gülümsedi. "Anlaşıldı."

Mariya'nın yemek yemesini izlemekten keyif alıyordum. Ona bakmak çok hoş bir duyguydu. Cüzdanımı çıkarıp kredi kartlarımdan birini tabağının yanına koydum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu ne için?"

"Neye ihtiyacın olursa."

"Benim kredi kartım var."

Başımı iki yana salladım. "Sen benim karımsın, bu da sana bakmam gerektiği anlamına geliyor."

Mariya çatal bıçağını bırakıp suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Babanın sana bakmaya devam etmesine izin verirsem bu benim açımdan kötü bir izlenim olur," diye açıkladım sakin bir şekilde.

Alt dudağını ısırdıktan sonra beni şaşırtarak, "Anlıyorum," dedi. Bana uyarıcı bir bakış attı. "Sadece altı aylığına. Ve kendini hazırla, alışveriş yapmayı çok severim."

Kıkırdayarak, "Anlaşıldı," diye mırıldandım. Çatal bıçağımı alıp yemeğe başladım. Neredeyse bitirdiğimde, "Evden ne zaman çıksarsan bana haber vermelisin," dedim.

"Her şey yolunda gidiyordu," diye homurdandı. "Ivan ve Lev var."

Başımı iki yana salladım. "Umurumda değil. Ne zaman ve nereye gittiğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde öfke parladı ama sesi sakindi. "Bunun biraz kontrolcü olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır." Gözlerine baktım. "Senin güvenliğinden endişe ederken işimi yapamam."

Bir an düşündükten sonra kabul etti. "Tamam ama o zaman sen de nerede olursan ol, beni her zaman haberdar edeceksin."

Kıkırdadım. "Telefonun mesajlarla dolduğunda şikâyet etme."

Yemeğimizi bitirdiğimizde hesabı ödedim. Ayağa kalktım ve Mariya'ya elimi uzattım. Bir an tereddüt etti ama sonra avucunu avucuma koydu. Ivan ve Lev önden giderken biz de el ele çıkışa doğru yürüdük.

"Yemek için teşekkürler," dedi Mariya araca bindiğimizde.

Durumu yoklamak için ona yaklaştım. "Bana bir öpücükle teşekkür edebilirsin."

Kaşını kaldırdı, sonra bana şaşkın bir bakış attı. "Vay canına."

"Bunu dedirtecek bir öpücük olsa iyi olur," diye takıldım.

Yaklaşarak yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Hepsi bu kadar."

Geri çekilmeden önce onu ensesinden yakaladım ve dudaklarını ele geçirdim.

Tıpkı az önce olduğu gibi Mariya, bir anlığına şaşkına döndü. Onun titrediğini hissedince göğsüm tatmin duygusuyla

doldu. Benden o kadar etkilenmişti ki dudaklarını yalayıp yutarken kontrolü ele geçirmiştim.

Öpücüğü yavaşlatmamın tek sebebi aletimin pantolonumun fermuarını zorlamasıydı. Onun telaşlı nefeslerinin ve gözlerindeki şaşkın bakışların tadını çıkardıktan sonra geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha öptüm.

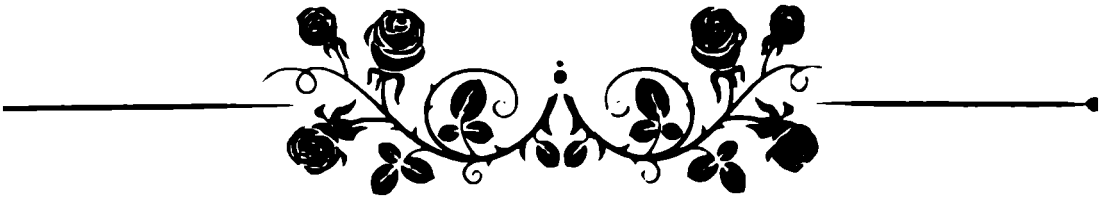
"Emniyet kemeri," diye emrettim damarlarımda akan arzudan kısılmış sesimle.

Aramıza bir sessizlik çöktü ve yarı yolda Mariya, "En azından iyi öpüşüyorsun. Şanslıyım," dedi.

Gülerek başımı iki yana salladım.

Hayır, mia regina. Asıl ben şanslıyım.

Bölüm 15

Mariya

Aramızdaki barış antlaşması, çantam hâlâ misafir odasında olduğu için rahatlatıcı bir banyo yapıp pijamalarımı giymek üzere oraya gidene kadar sürmüştü.

"Cidden," dedi Luca kaşlarını çatmış kapının eşiğinde dururken. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Tanrım, sadece banyo yapacağım."

"Benim yatak odamda," dedi neredeyse homurdanarak.

Eşyalarımı alıp ona sert bir bakış attıktan sonra onu iterek yanından geçtim. "Peki, *senin* yatak odanı kullanacağım."

O huzur dolu ânın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Üzgün bir şekilde *onun* banyosuna girdim ve kapıyı çarptım. Musluğu açtım, sonra sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Keşke evde kendi odamda olsaydım. Burada misafir olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Bir şey yapmadan önce izin almak zorunda olduğumu hissediyordum ve bu beni daha da üzüyordu.

Bu duygusal iniş çıkışlar beni delirtecekti. Bir an her şey sakindi, sonra ise sanki her şey bir anda elimde patlıyordu.

Beni öperek içimdeki umut tohumunu filizlendiriyor, sonra da pahalı deri ayakkabılarıyla onu ezip geçiyordu.

Daha önce hiç bu tür bir gerginlikle başa çıkmak zorunda kalmamıştım. Hayatım boyunca istediğim şeyi, istediğim zaman elde etmiştim. Şimdi ise diken üstünde olmak zorundaydım.

Tuvaletin kapalı kapağına çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve bu durumu nasıl düzeltebileceğimizi düşündüm. Bir adamı uzaktan sevmekle onunla birlikte yaşamak bambaşka şeylerdi.

Küvet dolduğunda muslukları kapatıp kıyafetlerimi çıkardım. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp suya biraz banyo yağı döktüm. Küvete girip uzandığımda hissettiğim rahatlıkla dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Sadece rahatla. Evliliği düşünme. Banyonun keyfini çıkar.

Derin nefesler alırken tenimi okşayan ılık suya odaklandım.

Telefonum çalmaya başlayınca meditasyonum bozuldu. Küvetin kenarına uzandım ve çantamın askısını tutmak için eğildim. Çantamı yaklaştırıp içinden cüzdanımı çıkardım ve sonunda telefona ulaşabildim.

"Alo?"

"Tanrım, kadın. Seni öldürüp gömdüğünü sandım!" dedi Violet ters bir sesle.

"Yaklaştın ama hayır." Suya geri uzanıp rahatladım. "Akşam yemeğine çıktık."

"Konuşabilir miyiz?"

"Evet. Banyo yapıyorum." O sırada aklıma, "Oliver nasıl?" diye sormak geldi.

"Daha iyi. Artık tuvalete sarılmıyor ve sonunda ona biraz yemek yedirebildim."

"Bu iyi."

"Sen nasılsın?" diye sordu Violet.

Burnumu kırıştırıp boş elimle suda daireler çizdim. "Ah. Çoğunlukla tartışıyoruz. Çok yorucu."

"Neden bunu yapıyorsun? Evine git."

"Neden bunu yaptığımı biliyorsun," diye mırıldandım.

"Zamanla evliliğinizi yürütmeyi başarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Bir iç çekerek, "Elimden geleni yapacağım. İkimiz de çok inatçı olduğumuz için başlangıç biraz zor oldu," dedim.

"Kendini gereksiz yere işkenceye maruz bırakma."

"Bırakmayacağım."

"Spa günümüzden bahsedelim. Senin için ne zaman uygun?"

"İşi olan sensin," diye gülümsedim. "Günü sen seç."

Violet bir an sessiz kaldıktan sonra, "Önümüzdeki cumartesi?" dedi.

"Bana uyar."

Oliver'ın Violet'a, *"Aşkım,"* diye seslendiğini duydum. Ardından Violet, "Kapatmam lazım," dedi.

"Aradığın için teşekkürler."

Telefonu tuvaletin üzerine koyup gözlerimi kapattım ve üşümeye başlayana kadar suda kaldım. Suyun yarısını boşaltıp tekrar ısınması için su ekledim, sonra vücudumu yıkadım ve bacaklarımı tıraş ettim.

Küvetten çıktığımda cildim buruş buruş olmuştu. En sevdiğim kiraz çiçeği losyonunu sürdüm ve cilt bakım ürünlerimi uyguladım.

Yumuşacık şortumu ve ona uyan tişörtümü giyip kapıyı açtım. Luca ortalıkta yoktu, ben de hızla çantamı dolaba koydum.

Arkamı dönerken Luca yatak odasına girdi. Ben banyodayken bir eşofman altı ve tişört giymişti ama bu onu daha az heybetli göstermiyordu.

"Boğulup boğulmadığını kontrol etmek üzere geldim." Sonra gözleriyle yavaşça vücudumu süzdü. O an yüzünde bir anlık bir arzu parlaması gördüğüme yemin edebilirdim.

Hayal kurmaya başlama.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona baktım, artık tartışamayacak kadar yorgundum.

Gözleri yüzüme odaklandıktan sonra başını hafifçe yana eğip yavaşça bana doğru yaklaştı. Kendimi avmışım gibi hissediyordum ve hemen kollarımı indirip her şeye hazırlıklı bir pozisyona geçtim.

Luca, yüzündeki ifade daha da karanlık bir hâl almaya başlamadan hemen durdu. "Neden savaş pozisyonu alıyorsun?"

Elimi ona doğru salladım. "Sen avcı moduna geçtin."

Bir adım gerilerken gerçekten şok olmuş gibi görünüyordu. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Hayır, düşünmüyorum.

Vücudum gevşedi ve bir aptal gibi hissederek, "Tüm bu gerginlik beni etkiliyor," diye açıkladım.

Luca sanki patlayacak bir bombaymışım gibi bana yaklaştı. Omzuma uzandı ve beni kendine çekerek sarıldı.

Şakağıma bir öpücük kondurduğunda gözlerimi kapatıp kollarımı beline doladım. "Az önce sesimi yükselttiğim için özür dilerim," diye mırıldandı.

Beni saran kollarının verdiği hissin tadını çıkarırken, "Bu sandığımdan daha zor," diye itiraf etmenin güvenli olduğunu hissettim.

"Zorlu dönemler olacak ama bunları aşacağız," diye beni teselli etti. Bana bir süre daha sarıldıktan sonra gözlerime bakabilmek için beni geri itti. "*Bizim* yatak odamız. *Bizim* evimiz."

Yüzüne baktım ve çabasını takdir ederek, "Sadece zamana ihtiyacım var. Kendimi her şey için izin istemek zorunda olan bir misafir gibi hissediyorum, bu da benim alışık olmadığım bir şey," dedim.

Başını iki yana salladı ve ellerini kaldırarak yüzümü kavradı. "Özür dilerim. Bu konuda bir şeyler yapacağım." Alnıma şefkatli bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

"Teşekkür ederim." Telefonu çalmaya başladı ama Luca aldırmayınca, "Telefonunu açabilirsin," dedim.

"Bekleyebilir." Telefonu çıkarıp kapattı ve kol saatleri ile kol düğmelerinin bulunduğu vitrine bıraktı. "Sen daha önemlisin."

Tanrım, kalbim.

Elimi tutarak, "Gel salonda dinlenelim. İzleyeceğimiz filmi sen seç," dedi.

Bu fikri çok beğenerek, "Kendini duygusal, romantik bir filme hazırla," dedim gülerek.

Az önce paylaştığımız o şefkatli ânın ardından kendimi çok daha iyi hissediyordum ve gülümseyerek aşağı indim. Kanepeye oturup bacaklarımı altıma aldım ve Luca'nın uzattığı kumandayı aldım.

"Televizyonun nasıl çalışıyor?" diye sordum ve bir düğmeye basarak televizyonu açtım.

"*Bizim televizyonumuz*," diye düzeltti ve sabırla nasıl çalışacağını anlattı.

Büyükler filmini seçtiğimde Luca gülümsedi. "Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gördün mü, her zaman da cadaloz değilim."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. "Hiç öyle olmadın ki."

Tanrım, bu çok fenahlatıcı bir değişiklik.

Bunu yapabilirim.

Luca ile komedi izlerken gerginlik tamamen ortadan kalkınca aramızdaki çekim yeniden tam gücüyle ortaya çıkmıştı. Aldığı her nefesin ve yanımdaki güçlü vücudunun varlığını fazlasıyla hissediyordum.

Gözlerim, uyluğuna koyduğu eline kaydı. Parmaklarının güçlü ve sağlam duruşunu fark edince hayran kaldım.

Elini tutmak istiyordum ama cesaretim yoktu.

Sanki Luca düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyordum ve dikkatimi tekrar filme vermeye çalıştım.

İşler böyle devam ederse Luca'nın bir gün beni sevebileceğine dair umutlanmaya başlayabilirdim.

Bölüm 16

Luca

İlk tartışmalardan sonra Mariya ve ben, daha iyi anlaşmak için daha fazla çaba sarf etmeye başlamıştık.

Yalan söylemeyecektim. Bu evliliğin yürüyeceğine dair çok daha iyimser bakıyordum.

Tabii henüz sadece iki gün olmuştu.

Ofise giderken Mariya'ya tüm dikkatimi verebilmek için cevaplamadığım tüm aramalara geri döndüm. Eşyalarını boşaltıp günü evimizde geçireceğini bildiğim için onun için endişelenmeme gerek yoktu ve işime odaklanabiliyordum.

Viktor'un sesli mesajını dinlemeye başladım.

"Önceki mesajıma neden cevap vermediğini düşünmek bile istemiyorum. Pazartesi günü ciddi bir konuşma yapacağız. Hâlâ benim küçük kız kardeşimle evlenmeye cesaret ettiğine inanamıyorum, seni pislik."

Alexei amcam ve iş ortağı Tristan Hayes ile paylaştığımız ofis binasının önündeki sütuna yaslanmış Viktor'u görünce kükremam kahkahaya dönüştü.

Cipimden indiğim anda Viktor kaşını kaldırarak bana baktı. "Sonunda mesajlarını kontrol etmişsin."

"Meşguldüm," diye alay ettim. "Utançtan yüzü kızaran gelinimle düğün gecemizde vakit geçiriyordum."

"Mariya'nın yüzünün öfkeden kızarmadığına emin misin?"

Gülerek binaya girdik ve Viktor ofisime girdiğimizde, "Bana gerçeği söyle çünkü sarhoş olduğunu söylediğin o boktan hikâyeye inanmıyorum," dedi.

Derin bir nefes aldım, Viktor ile olan dostluğumun yaptığım şeyi kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu umuyordum.

"Mariya'yı seviyorum," diyerek en önemli detayı açıkça dile getirdim.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç yıldır. İşimize odaklanmıştık, bu yüzden ona hak ettiği her şeyi sağlayabilene kadar bunu kendime sakladım."

Başını salladı. "Cuma gecesi ne oldu?"

"Mariya sarhoş oldu." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yürürken bir şapel gördü. Evlenmek istedi ve ben de bu fırsatı değerlendirdim." Viktor tehditkâr bir şekilde bana doğru adım attığında elimi kaldırdım. "Beni bir dinle."

Öfke yüz hatlarını gerginleştirirken, "Bir dakikan var," diye homurdandı.

"Mariya'yı seviyorum. Ona bir kraliçe gibi davranacağım, Viktor. Bunu biliyorsun. Ayrıca, o da beni sevdiğini itiraf etti."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

Bunu sarhoşken söylediğini kasıtlı olarak belirtmedim.

"Evet. Mariya beni seviyor."

Bana bir an baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Yakın arkadaş olduğumuza dua et."

Krizden kurtulduğum için rahat bir nefes aldım.

Viktor bana uyarıcı bir bakış attı. "Eğer kız kardeşimin kalbini kırarsan arkadaşlığımız biter. Seni öldürürüm."

"Sıraya girmen gerekecek," diye mırıldandım.

"Peki," diye güldü. "Alexei amca seninle işini bitirdikten sonra arta kalanları ben hallederim."

Arkadaşıma elimi uzattım. "Şimdi aramızda bir sorun yok, değil mi?"

Uzattığım eli tuttu. "Evet, sorun yok."

Ofisimin kapısı açıldı ve Marco içeri daldı. "Adamları topladım. Arnavutlar bu tarafa geliyor."

"Ne?" dedi Viktor. "Avrupa'da onların icabına baktığını sanıyordum."

"Kahretsin," diye bağırdım. "Biz de öyle sanmıştık." Ofisten koşarak çıkarken, "Geçen hafta Arnavutlar San Diego'da ortaya çıktılar. Marco onları izliyordu. Adamlarımla durumu halledeceğim," dedim.

Arkadaşım bana inanamayan bir bakış attı. "Burada kalıp aksiyonu kaçırmamı mı istiyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

"Haklısın," diye kıkırdadım. "Düşünemedim."

Asansörden çıkarken Viktor, "En son bilinen konumları neresi?" diye sordu.

"Irvine. Bir saat uzaklıkta," diye cevapladı Marco.

"Onları kim takip ediyor?" diye sordum.

"John ve Andy."

Başımı salladım. "O pislikleri gözden kaçırmadıklarından emin olun." Aracıma binmeden önce, "Diğer adamlar bizimle nerede buluşacak?" diye sordum.

"Long Beach'teki depoda."

Viktor benimle birlikte cipime binerken Marco, bir SUV ile peşimize düştü.

Viktor, koltuklarımızın arkasında tuttuğumuz zırhlı yelekleri alırken, "En azından bugün birini öldürebileceğim çünkü sen beni ikna ederek kurtulmayı başardın," diye takıldı.

Kendi yeleğini giydikten sonra kırmızı ışıkta durmamı bekledi ve diğerini de bana uzattı. Hızla ceketimi çıkarıp arkadaşıma doğru attım. Işık yeşile dönünce zırhlı yeleği başımdan geçirdim. Viktor direksiyonu devralarak bana zırhın yanlarındaki kayışları bağlamam için zaman kazandırdı.

Long Beach'e vardığımızda sadece aracımın bagajındaki gizli bölmeden silahları almak için durduk, sonra Arnavutlarla buluşmak için yeniden yola çıktık.

Her zamanki gibi Viktor, boynunu çıtlatmadan önce her bir silahın şarjörünü kontrol ederken sağ dizi heyecandan seğiriyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Hayatta kaçırmazdım." Telefonu çaldı ve hızlıca hoparlörü açıp cevap verdi.

Hattın diğer ucundan Marco'nun sesi geliyordu. "Telefonun nerede, Luca?"

"Yerdeki ceketimin içinde. Ne oldu?"

"On dakika uzaklıktayız. Onlarla kafa kafaya geleceğiz. Beyaz bir GTR, bir kamyonet ve bir SUV."

Marco bize plakaları söyledi ama Viktor'un hafızası iyi olduğu için onları yazmamıza gerek kalmadı. Bu yüzden bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Dakikalar geçti ve temas kurmamız an meselesiyken Viktor camını indirerek, "Ne yapacağını biliyorsun. Aniden sola kır," dedi.

"Anladım."

"Hazır ol," diye mırıldandı gözleri önümüzdeki arabalara odaklanmış bir hâlde.

Arnavutlar ile aramızdaki mesafe hızla azalırken içimdeki her şey donmuştu.

Ardından Viktor "Şimdi!" diye bağırdı.

Direksiyonu sola kırdım, lastikler ciyakladı ve Viktor GTR'ye ateş açtı. Cipim aniden durdu, Viktor'dan bir makineli tüfek aldım ve kapımı açtım.

Dışarı çıkıp aracın önüne gittim ve Viktor'un cipten çıkabilmesi için onu koruyarak ateş açtım.

Arnavutlar araçlarından dışarı çıktılar, sonra adamlarım da çatışmaya katılınca ortalık cehenneme döndü.

Mafya lideri olduğum ilk günlerde kalbim göğsümde çılgınca atardı ve terden sırılsıklam olurdum ama zamanla bu his kaybolmuştu. Artık neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Bu sadece sıradan bir iş günüydü.

Yoldaki diğer arabalar çatışmadan kaçmak için yön değiştiriyordu ve otoyol devriyesinin olay yerine gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Adamlarıma, "Hadi bitirelim şu işi," diye bağırarak ilerlemeye başladım.

Şanslı bir herifin kurşunu pazımı sıyırdı ama Viktor onu haklayınca herif son şansını da kullanmış oldu. Üç araç da kurşunlanıp son adamı da öldürdüğümde, "Gidin, gidin, gidin!" diye bağırıyordum.

Mafya ve Bratva olarak, kolluk kuvvetlerinin yarısı bizim kontrolümüzdeydi ama bu, bir grup Arnavut'u öldürdükten sonra orada kalacağımız anlamına gelmiyordu.

Viktor ile G kasa cipime atladık ve ben gaza basarken lastikler ciyakladı.

"Dümdüz ilerle. Yaklaşık yedi kilometre sonra bir dönüş var," dedi Viktor, silahları hızla spor çantasına geri koyarken.

Bir elim direksiyondayken zırhlı yeleği çıkarıp Viktor'a verdim.

Aniden, "Siktir, yaralısın. Kenara çek," dedi.

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye mırıldandım. Çıkış rampasından çıkıp rastgele yollara saptım, ta ki ben bile nereye gittiğimi bilmeyene kadar.

Aracı durdurduktan sonra Viktor'la birlikte dışarı fırlayıp spor çantasını gizli bölmeye koyduk.

Viktor koluma uzandığında, "Ben iyiyim. Ceketim kanı kapatıyor," diye çıkıştım. Ceketi omuzlarımdan geçirdim ve sonunda merminin kasıma battığını hissettim.

Kesinlikle sıradan bir yara değil.

"Ben süreceğim," dedi Viktor tartışmaya yer bırakmayan bir tonla. Cipe geri döndüğümüzde, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Endişelenmemesi için, "Evet, sadece yüzeysel bir yara," diye yalan söyledim. "Geri dönelim."

Otoyolu kapattığımız için eve daha uzun bir yoldan gitmek zorundaydık ve trafik kilometrelerce uzayacaktı. Ofise vardığımızda kolum çok şiddetli bir şekilde yanıyordu.

"Ben eve gidiyorum," dedim arabadan indiğimizde.

Viktor başını salladı. "Saldırı ile ilgili haberleri kontrol edeceğim."

"Bir şey bulursan bana haber ver."

"Tamam."

Viktor binaya girerken ben direksiyonun başına geçtim. Eve geri dönmek çok zor olmuştu ve sol kolumu mümkün olduğunca az kullanmaya çalıştım.

Bodrum katına girip her zamanki yerime park ettim ama arabadan indiğimde Ivan ve Lev'i görmeyince kaşlarımı çattım.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Mariya'dan gelen cevapsız bir arama olduğunu gördüm ama mesaj bırakmamıştı. Daireye çıkarken neyle karşılaşacağımı zaten biliyordum ve silahlı çatışmadan sonra istediğim son şey buydu.

Asansör kapıları açıldığında Mariya'yı evde bulamayınca içimi mantıksız bir öfke kapladı.

Tanrım, beni yanlış günde sınıyor.

Bölüm 17

Mariya

Antreye girdiğim anda Luca'nın alçak ve tehlikeli sesi duyuldu. "Neredeydin?"

Aniden durup kaşlarımı kaldırdım. "Markete gittim." Aldığım atıştırmalıklar ve Ibuprofenin bulunduğu poşeti gösterdim.

Mutfak tezgâhına yaslanmış, elleri cebinde, bir ayağını diğerinin yanına atmış bir şekilde duruyordu.

Pozisyonu rahat görünüyor olabilirdi ama ondan yayılan öfke dalgalarını bir kilometre öteden hissedebiliyordum.

Yavaşça tezgâhtan uzaklaşırken karanlık bakışları bana kilitlendi.

Antreden geçerken sırtımdan aşağı yayılan bir ürperti hissettim.

"Telefonun nerede?" diye sorarken sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi.

Merdivenleri işaret ettim. "Yukarıda."

"Tanrım, beni delirtmeye kararlısın herhâlde," diye mırıldandı.

"Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin," diye kendimi savundum.

"O zaman bana lanet bir mesaj gönder," diye bağırdı. "Ben burada kahrolası bir savaştayım! Şu anda ihtiyacım olan son şey senin için endişelenmek."

Başımı aniden çevirirken içime dolan öfkeyi hissettim.

Kimse bana bağıramaz.

Luca'ya yaklaşarak ona uyarıcı bir bakış attım. "Bana bağırma! Savaşta olan tek kişi sen değilsin. Yumurtalıklarım şu anda içimi parçalıyor ve çok canım yanıyor. Aşırı duygusal ve huysuzum. Ayrıca en sevdiğim atıştırmalıkları almaya çıktım çünkü senin lanet evinde yiyecek hiçbir şey yoktu."

Luca biraz şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Neyin ne oluyor?"

"Âdet dönemindeyim," diye mırıldandım. Onu iterek geçtim, çantayı tezgâhın üzerine koydum ve Ibuprofenleri çıkardım. İki tanesini ağzıma attım ve suyla yuttum.

Bir çikolata alırken Luca bana baktı. "Alış buna, kocacığım. Önümüzdeki hafta boyunca kanıyor olacağım." Kanepeye çöktüm, şarj edilebilir ısıtmalı yastığı karnıma bastırdım ve bütün gün boyunca çaresizce ihtiyaç duyduğum çikolatayı ambalajından çıkardığımda rahat bir nefes aldım.

Tam bir ısırık alırken karnım bugün kramplarımın şiddetini artırmak için iyi bir gün olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. Bacaklarımı yukarı kaldırıp köşeye kıvrıldım ve ısıtma yastığını kendime biraz daha bastırdım. "Tanrım, lütfen Ibuprofen bir an önce etkisini göstersin," diye fısıldadım.

Muayyen gün geldiğinde ortalık tam bir felakete dönmüştü. Eşyaları yerleştiriyordum ve tamponlarımın nerede olduğunu hiç bilmiyordum. Kanamam çok şiddetliydi. Lanet tamponları bulmak için otuz dakika ve yarım rulo tuvalet kâğıdı harcamıştım.

Luca'nın merdivenlerden yatak odamıza çıktığını duydum.

Kahretsin, dolap darmadağındı. Muhtemelen bana bağıracaktı. Onun eve bu kadar erken dönmesini beklemiyordum. Saate baktım, saat daha ikiydi.

Eve erken gelmesi kesinlikle benim suçum değil.

Bir süre yukarıda kaldıktan sonra bir süveter ve kumaş pantolon giymiş şekilde ortaya çıktı. Bana bakmadan doğrudan mutfağa yöneldi.

Beni sessiz kalarak cezalandırdığını düşünmeye başlamıştım ki, "Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu.

Sesi yorgun geliyordu ama en azından artık kızgın görünmüyordu.

Kramplarım çok şiddetli olmasına rağmen kalkıp ona yaklaştım. İlk özür dileyen kişi olarak uzlaşma teklifinde bulunacaktım. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

Luca buzdolabını açtı ve malzemeleri çıkarmaya başladı. "İkimiz de berbat bir sabah geçirmişiz. Konuyu burada kapatalım."

Aklımın bir köşesinde endişe belirmeye başlamıştı. "Bir dahaki sefere haber veririm. Sadece on beş dakika dışarıdaydım ve Ivan ile Lev de benimle birlikteydi."

"Sorun değil."

Gözlerim onun yüzünü tararken solgun olduğunu fark ettim. "Bugün ne oldu?"

Luca sadece başını iki yana salladı ve yemek hazırlamaya devam etti.

Bacaklarım uyuşmuştu, bu yüzden bir tabure çekip mermer tezgâhın başına oturdum. Birkaç dakika onun çalışmasını izledim ve hareketleri çok hoşuma gidiyordu. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bir an için gözleri yüzüme kaydı, sonra bana sırtını dönüp her zamanki gibi beni görmezden geldi.

Bu sefer çok daha fazla acıtıyordu, kalbime yayılan acı âdet sancılarından daha kötüydü. Aşırı duygusal olmak da yardımcı olmuyordu çünkü aniden gelen gözyaşları her an akmaya başlayabilirdi.

Tabureden inip üst kata çıktım. Bugün gerçekten ağlayabileceğimden korkuyordum ki bu sık sık yaptığım bir şey değildi.

Isıtmalı yastığı şarj ettikten sonra banyoya gittim. İhtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkadım. Kırmızı bir leke gözüme çarpınca kaşlarımı çatarak çöp kutusunun yanına çöktüm.

Bu benim kanım değil.

Tuvalet kâğıdını iki parmağımla tutup kaldırınca içinden metal bir şey fayansların üzerine düşerek şıngırdadı.

Tanrım.

Mermiyi elime alınca onu görmek içimi buz gibi bir korku dalgasıyla kapladı.

Aman Tanrım.

Hızla ayağa kalkıp banyodan çıktım. Merdivenlerden aşağı koştum ve Luca başını bana doğru çevirerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Neredeyse ona çarpıyordum, gözlerim yarasını arıyordu. "Nereden vurdular?" Panik sesime yansımıştı, süveterini çekip başının üzerinden çıkardım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak.

Bakışlarım, pazısına sarılmış beyaz bandaja takılınca midem bulanmaya başladı. "Tanrım, Luca," dedim inler gibi. Kurşun birkaç santim sağa saplansaydı onu kaybedebilirdim diye düşününce kalbim bir an tekledi.

Bu düşünce ayaklarımın altındaki zeminin kaymasına neden oldu.

Elbette, ben Bratva'nın içinde büyümüştüm ama sevdiğim erkeklerin hiçbiri vurulmamıştı.

Bildiğim kadarıyla.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde titreyen parmaklarımla bandajı çözdüm. Kaşlarımı çattım ve hâlâ kan sızan şişmiş, kırmızı çukuru görünce hissettiğim ağlama isteğini zorlukla bastırdım.

Ağzımdan boğuk bir inilti kaçtı. "İlk yardım çantası nerede?"

"Takım elbiselerimin yanındaki dolapta bir çanta var." Luca, ben ondan uzaklaşamadan sağ elini boynumun arkasına doladı. Gözlerimi kendine kilitledi. "Derin nefes al, *amore mio*. Ben iyiyim."

"İyi değilsin! Bugün seni kaybedebilirdim," dedim ağlayarak, duygularımı hızla kontrol edemez hâle gelmiştim. Kendimi ondan kurtardım ve merdivenlerden yukarı koştum. Luca'nın söylediği yerde çantayı buldum ve kollarımın arasına aldım.

Sakin ol. Ailen seni bunun için eğitti. Kendine gel.

Arkamı döndüğümde Luca yatak odasına giriyordu ve yüzü yorgunluktan gerilmişti.

"Yatağa otur," diye emrederek ona doğru koştum. Çantayı yatağın üzerine koydum, açtım ve büyük ilk yardım çantasından bandajları, antiseptik mendilleri ve bulabildiğim her şeyi çıkarmaya başladım.

"Dikiş atılması gerekiyor," dedim duygularım karmakarışık bir hâlde. "Annem bana yıllar önce göstermişti."

Eğitimimin bir parçası olarak ailem bana yaraları nasıl tedavi edeceğimi öğretmişti ama bunların hiçbiri beni buna hazırlamamıştı.

"Çantada Dermabond* var," dedi Luca.

Çantaya uzandığında elini ittim. "Kıpırdama. Ben hallederim." Sakinleşmek için derin nefesler alıyordum, böylece erkeğimin yarasına bakabilecektim. "Ben hallederim," dedim tekrar.

"Dur, Mariya," diye emretti Luca.

Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Aklını mı kaçırdın? Kanaman var!"

Luca ayağa kalktı ve sağ kolunu bana dolayarak beni çıplak göğsüne çekti. Nefesinin sıcaklığı kulağıma çarpıyordu. "Sakin ol, bebeğim. Ben iyiyim. Sadece yüzeysel bir yara."

Vücudunun ısısını ve gücünü hissedince içimi şiddetli bir ürperti sardı. Onun sıkı kollarında dururken sonunda şokun etkisi kendini gösterdi. Luca vurulmuştu.

Erkeklerimin yenilmez olduğunu, hiçbir şeyin onlara zarar veremeyeceğini düşünürdüm.

"Sakin ol," diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle. "Ben iyiyim."

Kendini topla, Mariya.

Derin nefes alıp ciğerlerimi Luca'nın kokusuyla doldurdum.

Böylesi daha iyi. Şimdi lanet olasıca erkeğinle ilgilen.

Geri çekilip ona baktım. "Ben iyiyim." Banyoya gidip ellerimi tekrar yıkadım sonra, "Otur," diye emrettim.

Luca itaat ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İşe koyulup elimi sabit tutmaya odaklanarak yarayı temizledim ve cerrahi yapıştırıcıyı uyguladım. Hafifçe üfledim ve iyi bir iş çıkardığımdan emin olmak için birkaç dakika bekledim.

* Sıvı cilt yapıştırıcısı. -çn.

Parmağımı yaranın etrafında hafifçe gezdirdikten sonra kolunun etrafına bandaj sardım. Kurşun yarası artık kanamadığı için biraz daha sakinleşmiş hissederek rahat bir nefes aldım.

Gözlerim Luca'nın yüzüne takıldı ama karanlık bakışlarla çok ciddi bir şekilde beni izlediğini gördüm.

Huzursuzlanarak, "Biraz dinlenmelisin," dedim.

Luca başını iki yana salladı, elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Bacaklarını aç."

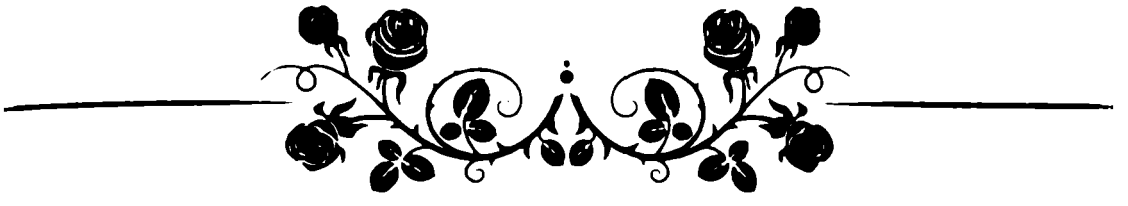
Birden kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Ellerini kalçalarıma koydu ve beni kucağına çekip bacaklarımı açmaya zorladı. Şaşkınlıkla gözlerimi onun parlayan gözlerine diktim.

Ardından bana, "Neden vurulmama bu kadar tepki gösterdin?" diye sordu.

Ah, lanet olsun.

Bölüm 18

Luca

Gözlerinde bir panik belirdi ve hızla bakışlarını çıplak göğsüme indirdi, sanki şimdi fark etmiş gibi dudakları aralandı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Mariya," dedim, dikkatini sorduğum soruya geri çekmek için. "Neden bu kadar büyük bir tepki verdin?"

Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı ve yanımdaki kanlı bezlere baktı. "Âdet dönemimde her zaman duygusal açıdan dengesiz olurum."

Gerçek nedenini sakladığı için göğsümde bir hayal kırıklığı hissettim. Elimi çenesine koyup gözlerime bakması için kafasını kaldırdım.

Konuşmadan rahatsız olan Mariya kucağımda kıpırdandı. Merkezi aletime değdiği anda sertleştim.

Mariya bunu hissetmiş olacak ki gözlerini daha hızlı kırpmaya başladı ve boynuna bir kızarıklık yayıldı. Tanrım, onu ilk kez kızarırken görüyordum ve bu beni daha da tahrik etmişti.

Sabah yaşadıklarımdan sonra yorgundum ve dürüst olmak gerekirse sabrım tükeniyordu. "Bana gerçeği söyle."

Başını iki yana salladı. "Söyledim."

Onun inatçılığı ve gururuna lanet ettim. Kendiminkine de.

"Umursuyorsun," diyerek apaçık gerçeği söyledim.

Alnında bir kırışıklık belirdi. "Tabii ki. Ben kalpsiz bir kaltak değilim, Luca."

Elimi başının arkasına götürdüm ve parmaklarımı saçlarına doladım. Nefeslerimiz karışana kadar onu kendime yaklaştırdım ve gözlerimle onun gözlerini esir aldım.

Boşversene. Birbirimize gerçek duygularımızı itiraf edemiyorsak eğer, ben de ona benim için ne kadar değerli olduğunu gösterecektim.

Dudaklarını, sahiplenici ve talepkâr bir öpücükle ele geçirerek bana olan aşkına teslim olmasını istedim. Dilim onun diline çarptı, dişlerimle alt dudağını dolgunlaşana kadar ısırdım.

Mariya inledi ve ben ağzından çıkan o sesi içime çektim, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Saçlarını bırakıp sağlam kolumu ona dolayarak onu kaldırdım ve döndürüp yatağa doğru ittim.

Sol kolumdaki acıyı görmezden gelerek ilk yardım çantasını ve diğer her şeyi yorganın üzerinden itip Mariya'nın üzerine çıktım. Ona baktığımda gözlerindeki arzu, sertleşmiş aletime doğrudan etki etti.

"Tanrım, bana ne yaptığını bilsen keşke," diye mırıldanıp tekrar dudaklarına yapıştım. Bacaklarını açtım ve aletimi bacaklarının arasına yerleştirirken öpücük çılgınca bir hâl aldı.

Kendimi ona doğru ittiğimde giysilerimiz beni çileden çıkarıyordu.

"Yapamayız," diye inledi.

"Bal gibi de yaparız," diye homurdandım boynuna öpücükler yağdırıp dişlerimle yumuşak tenini ısırırken.

Rüya gibi bir iç çekişle ellerini saçlarıma geçirerek, "Âdet dönemindeyim," dedi.

Başımı kaldırıp ona kararlı bir ifadeyle baktım. "Umurumda değil."

Başımı eğip ipek bluzunun üzerinden meme ucunu ısırdığımda, "Tanrım, Luca," diye inledi.

İpeksi kumaşı tutup onu üzerinden çektim. Kremsi tenine ve dantel sütyenin kenarlarından görünen göğüslerinin dolgunluğuna hayranlıkla baktım. "Seni şimdi istiyorum," dedim sütyenini çıkarıp bir kenara atarak.

Siktir, memeleri sanki benim için yapılmış gibi mükemmel boyuttaydı. Onları avuçlarımın içine aldım ve içine girme arzusuyla yanıp tutuşurken onlara masaj yaptım. "Tanrım, çok güzelsin," diye inleyerek meme ucunu ağzıma aldım.

Mariya'nın göğüslerini aç bir adam gibi yalıyor, ellerimle onun ince belini ve kalçalarını keşfediyordum, sonra kot pantolonunun düğmesini çözüp dantelli külotuyla birlikte bacaklarından aşağı çektim.

"Dur!" Mariya, kıyafetlerini yere attığımda oturur pozisyona geçti. "Cidden, âdet dönemindeyim. Bu bir hafta beklemek zorunda."

Kemerimi çözdüm ve deri kemerin halkalarından çıkarken başımı yavaşça iki yana salladım. "Bunun için yıllarca bekledim. Bir saniye daha beklemeyeceğim."

Ben kumaş pantolonumu ve *boxer*ımı bacaklarımdan aşağı indirene kadar, yüzünde bir ton farklı ifade ve arzu belirdi. Mariya'nın gözleri vücudumu yakıyordu ve bu da bana onun mükemmelliğini içime sindirme şansı veriyordu.

"Siktir, ben şanslı bir piçim," diye mırıldandım onun güzelliğine hayranlıkla bakarken.

"Tanrım, Luca," diye fısıldadı gözlerini aletime dikmiş bir hâlde.

Dizimi yatağa koyduğumda Mariya hızla uzaklaşarak, "Bana bir dakika izin ver," dedi.

Banyoya koştu ve bir süre orada kaldıktan sonra büyük bir banyo havlusuyla geri geldi. Havluyu yorganın üzerine serdi ve sonra bana garip bir şekilde baktı.

"O seksi kıçını yatağa getir," diye emrettim.

Yatağa çıkarken ben de ısırmak için kıçına uzanıp onu kendime doğru çektim.

"Luca," diye bağırdı hem şok olmuş hem de tahrik olmuş gibi.

Onu karnının üstüne çevirip kıçından sağ omzuna kadar öpüp yaladım. Omzunda, el yazısıyla *Babasının Kızı* yazan bir dövme vardı.

Babası, kızına ne yapacağımdan habersiz.

Mariya'yı sırtüstü çevirip ellerimi başının iki yanına koydum ve arzu ile kızarmış güzel yüzüne baktım.

Başımı eğip dudaklarını nazikçe ısırırken bacaklarını araladım. Üstüne uzanıp çıplak vücudunun altımda olmasının verdiği muhteşem hisle inledim.

"Siktir, çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldanarak öpücüğü biraz daha derinleştirdim.

Vücudumun her santimi onun tenine değiyordu, ellerimle yüzünü kavradım ve dilimle ağzını becerirken onu yerinde tutmaya devam ettim.

Yıllar. Lanet olası yıllar.

Sonunda, Mariya her şekilde benim olacaktı.

Bölüm 19

Mariya

Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesine o kadar şaşırmıştım ki tek yapabildiğim hissetmekti.

Ve lanet olsun ki bu, başka bir dünyadaymışım gibi hissettiriyor.

Luca'nın kaslı vücudu beni yatağa bastırıyordu. Sıcak teni benimkine sürtünüyordu. Dudakları, dudaklarımı karıncalandırmaya başlamıştı.

Bu beni tüketiyordu.

Nefeslerim şimdiden sığ ve hızlıydı, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Nefes nefeseydim. İnliyordum. Daha fazlasını istiyordum, parmaklarım onun kalın siyah saçlarında kaybolmuştu.

Ama eli bacaklarımın arasına kayınca zihnim berraklaştı ve uyluklarımı kapamaya çalıştım. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye bağırdım âdet döneminde olduğum için utançtan yanaklarım kızarırken.

Ayrıca ön sevişmeye ihtiyacım yoktu. Seks benim için her zaman fiziksel bir bağdan çok duygusal bir bağ olmuştu.

Luca başını kaldırdı ve gözlerime bakarak bacaklarımı ayırdı, sonra parmağını sorunlu klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Orada nadiren, hatta hiçbir zaman bir şey hissetmiyordum.

Gözlerini bana dikti. "Bunu istemiyor musun?"

"Hayır, istiyorum," dedim. "Ama ön sevişme konusunda endişelenmene gerek yok."

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Nasıl yani?"

"Orgazm olamıyorum. Benim için önemli olan duygusal bağ," diye açıkladım.

Genelde bir erkeğe sadece keyfini çıkarmasını ve benim için endişelenmemesini söylediğimde o da öyle yapardı.

Ne yazık ki Luca'da durum böyle değildi.

Başını eğip sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun, anlamadım."

Garip bir kahkaha attım. "Hayır. Orada pek bir şey hissetmiyorum."

"Peki, mastürbasyon yaparken?"

"Hiçbir şey. Hiç uğraşmıyorum bile."

Luca gerçekten endişeli görünerek, "Bu tıbbi bir sorun mu? Doktora gittin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben hep böyleydim. Yapacağım son şey, bir doktora vajinamın sorunlu olduğunu söylemek olurdu herhâlde."

Luca bir anlığına bana baktı, sonra yüz hatları yumuşadı. Kollarını başımın iki yanına yaslayıp bana şefkatli bir öpücük verdi. "Bırak ben deneyeyim. Olur mu?" dedi.

Burnumu kırıştırdım, konuşmalar yüzünden o ânın büyüsü çoktan kaçmıştı. "Açıkçası, ben iyiyim. Benim için garip olur ve senin için de ânı mahveder."

"Fazla düşünmeyi bırak," diye emretti. "Sadece gözlerime bak."

Onu memnun etmek için yoğun irislerine baktım.

Sesi alçaktı, tınısı göğsümdeki çok hassas bir noktaya dokunuyordu. "Bana odaklan. Başka hiçbir şey düşünme," diye mırıldandı.

Daha önceki bazı erkeklerin yaptığı gibi klitorisime doğru gidip acıyana kadar ovmak yerine Luca hareketsiz kaldı. Tüm dikkati beni âdeta sıcak bir ışıkla yıkıyordu.

Dudaklarıma bir kez daha şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra çenem boyunca yumuşak öpücükler serpiştirdi. Kulağıma ulaştığında, "Dokun bana, *amore mio,*" diye emretti.

Bu kelimelerin aşk ile bir ilgisi olduğunu biliyordum ve kalbime bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Luca'nın ilgisini çekmek ve onun çıplak olarak üstümde olması, hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Ellerimi beline koydum ve parmaklarımı sırtındaki kasların üzerinde gezdirerek bu ânın tadını çıkardım.

"Rahatla." Kulaklarımın altındaki hassas bölgeye bir öpücük kondurunca vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Tekrar konuştuğunda, sesi derin ve kısıktı. "Tanrım, Mariya, altımda olman çok güzel."

Daha önce hiç yaşamadığım bir samimiyet bulutunun içine çekiliyordum. Luca'nın yaydığı enerjinin yoğunluğuna o kadar kapılmıştım ki yanımızda bir bomba patlasa bile farkına varamazdım.

Dudakları benimkini ele geçirmişti ve bu seferki öpücüğü beni kontrol ediyor, domine ediyor ve boyun eğmemi istiyordu. Bedenim arzuyla yandığında onun bana hissettirdiklerini sesli olarak inleyerek ifade ettim.

Elleri göğüslerime indi ve onları sırayla okşayıp sıkarak içimde daha önce hiç yanmamış bir ateşi alevlendirdi.

Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki hâkimiyetiyle, bana dokunma ve beni tamamen tüketme şekliyle kendimden geçmiştim.

Ve o an bu adama duyduğum aşka teslim oldum.

Vücudundaki her bir kasın her bir kıvrımını ve şişkinliğini keşfetmek için ellerim daha hızlı, daha açgözlü hareket ediyordu.

Luca'nın eli bacaklarımın arasına kaydı ve bu sefer parmağıyla klitorisimi okşadığında keskin bir his duydum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak şaşkınlıkla nefesimi tuttum ama fazla düşünmeme fırsat vermeden gözlerimi esir aldı. "Benimle kal. Başka hiçbir şey düşünme. Sana dokunduğumda nasıl hissettiğine odaklan. Bize odaklan."

Gözlerimi onunkilere kilitledim ve tüm dikkatimi bacaklarımın arasındaki eline, vücudumu kaplayan vücuduna ve bu adamın, başka hiç kimsenin yapamadığı gibi kalbim ile ruhuma dokunmasına odakladım.

Klitorisimin etrafında dairesel hareketler çizmeye başladı ve aniden hassaslaşan sinir demetine dokunmaya başladığında sırtım kavislendi ve içimi bir yoğunluk kapladı.

Luca sol elini enseme götürdü, parmakları beni sahiplenircesine sardı. Gözleri gözlerime kilitlendi. "*Mia regina. Mia moglie. Amore Mio.*"

Tanrım.

"Daha fazla," dedim nefes nefese. Yoğunluk geride kalırken vücudum onun dokunuşuyla eriyordu.

"*Sei il mio tutto.*"*

Tanrım. Luca'nın İtalyanca konuşması çok seksi.

Vücudum titremeye başladı, her bir kasım gerildi, içimde bir bomba patlayacakmış gibi hissediyordum. "Luca," dedim yalvarırcasına parmaklarımı onun tenine batırarak.

---

* *Ita.* "Sen benim her şeyimsin." -ed.n.

Girişimi daireler çizerek okşadığında kalbim hızla çarpmaya başladı, vücudum onun içime girmesini arzuluyordu. Onun aletini girişimde hissettiğimde kontrolümü kaybettim ve kalçalarımı ona sunmak için kaldırdım.

Luca aletinin başını girişime doğru iterken gerildiğini hissettim, sonra kendini sertçe içimin derinliklerine kadar soktu.

"Tanrım," diye inledim. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Bu kadar tamamlanmış gibi...

"Kahretsin, Mariya," diye inledi Luca vücudu titrerken. "Cennetteymişim gibi hissettiriyorsun."

Luca geri çekilirken klitorisimi ovmaya devam etti ve tekrar içime girdiğinde varlığından haberdar olmadığım bir noktaya ulaştı.

Vücudum ışık hızında çözülürken duygularım dünyanın dört bir yanına dağıldı ve evrendeki tüm ışık içimde yandı.

"Luca," diye inleyerek ona sarıldım ve kasılmalar nefes alamayana kadar beni ele geçirdi.

"Ben buradayım, bebeğim. Sadece kendini bana bırak." Sesi o kadar kısıktı ki göğsümde bir baraj kapısı açıldı. Gözlerim buğulandı ve gözlerimi kırptığımda bir damla gözyaşı süzülerek şakağımdan saçlarıma doğru akıp gitti.

Luca bana sanki bir mucizeymişim, sanki onun tüm dünyasıymışım gibi bakıyordu.

Zevk dalgalar hâlinde beni vurmaya devam ediyordu ve o sert darbelerle içimi doldururken bu sadece üzerimde yeni bir zevk dalgası yaratmıştı.

Tırnaklarımı daha da batırmıştım ve tenini kanatmak üzere olduğumdan emindim ama bu adamın bana hissettirdiği mucizeyi yaşamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Luca kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, beni becerdiği kadar sert bir şekilde öpüyordu.

Aleti iç duvarlarımı okşuyordu, ta ki zevkin artçı sarsıntıları ile titremeye başlayana ve ona sıkı sarılmama neden olana kadar.

Luca'dan başka hiçbir şey yoktu.

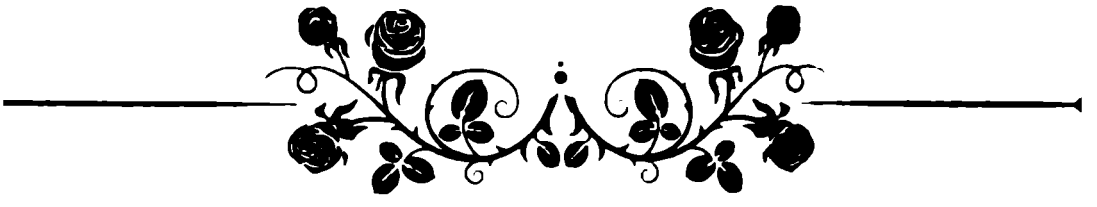
Vücudumda. Kalbimde. Ruhumda.

Zihnimde.

Ona tüm benliğimi vermiştim.

Ninova

Bölüm 20

Luca

Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar derin bir an yaşamamıştım. Onun parçalanışını izlemek ve vücudunun titrediğini hissetmek göğsümü gururla doldurmuştu.

Kadınım hiç de kırılgan değildi. Vücudu benimkine çok duyarlıydı, G noktasına her vurduğumda duvarları aletimi sıkıca kavrayarak bana teşekkür ediyordu.

Mariya pes edip bana teslim olduğu anda, bana olan sevgisi evrendeki her yıldızın parlaklığıyla ışıldayarak her parçamı sahiplendi.

Aydınlığımı ve karanlığımı.

İnsan yanımı ve canavar yanımı.

Onun muhteşem sıcaklığına daldıkça beni daha önce hiç sahip olunmadığım bir şekilde sahipleniyordu. Nefesi, kalp atışları benim oluyordu.

Her itişte, benim yaşam kaynağım oluyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, dudaklarımız aralanmıştı ve vücudumuzun her hareketiyle birbirine değiyordu.

"*Ti amo tanto,*" Ona *seni çok seviyorum* diye fısıldadım. İtalyanca bilmediğini bildiğim için İngilizce duymaya hazır olana kadar ona hislerimi bu şekilde söylemek benim için daha kolaydı.

Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılırken göz temasını kesmeden, "*Il mio,*" diye homurdandım.

Benim. Hepsi benim.

Vücudum titrerken testislerim gerildi, sonra kontrolsüz bir şekilde sarsılarak içine boşaldım.

Yoğun orgazm vücudumdaki her kasımı gerip beni, onun içine olabildiğince derine girmek zorunda bırakırken, "*Il mio,*" diye tısladım.

Orgazmın güçlü etkisi azalıp da tekrar hareket edebilecek hâle geldiğimde üç kez daha içine girip çıktım.

İkimiz de nefes nefeseydik ve vücutlarımız terden sırılsıklamdı.

Kolum çok acıyordu ama umurumda değildi. Tek odaklandığım şey, sol gözünden akan ve saçlarında kaybolan o gözyaşıydı.

Bu, Mariya'nın en savunmasız hâliydi. Bratva prensesi değildi. Kraliçe değildi. Hırsları yoktu. Sadece beni o kadar çok seviyordu ki bu onu korkutuyordu.

Kollarımı onun altına sokup onu sıkıca sararken boynuna ve çenesine öpücükler kondurdum. Nefesimi toplayana kadar bekledikten sonra, "Klitorisinde bir sorun olmadığını söyleyebiliriz sanırım," dedim.

Nefesini tuttu, kollarını bana daha sıkı sararak yüzünü omzuma gömdü ve duygularını kontrol etmeye çalıştı.

"Benim için çok güzel boşaldın," diyerek onu övdüm.

Duygusal olmasına rağmen iç duvarları beni sıkıca kavrayarak vücudunun övgüyü sevdiğini gösterdi.

Mariya'nın kontrolünü yeniden kazanması birkaç dakika sürdü. Sonunda geri çekildi ve gözlerime baktı.

Beni seven savunmasız kadından eser yoktu, Bratva prensesi yeniden duvarlarını muhtemelen gökyüzüne değecek kadar yükseltmişti.

İnatçı karım benim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum kollarımı onun altından çekip başının iki yanına koyarken.

"Yalan söylemeyeceğim." Şişmiş dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bu akılalmazdı."

Ona gülümsedim, göğsüm yine gururla dolmuştu. "Öyle mi?"

"Bir kadını nasıl tatmin edeceğini kesinlikle biliyorsun."

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurduktan sonra, "Sadece fazla düşünmeyi bırakman gerekiyordu. Beni içeri alıp teslim olduğunda gerisini vücudun halletti," dedim.

Başını yana doğru eğdi. "Sana hiç teslim olmadım."

Burnunun ucuna bir öpücük kondurup sırıttım. "Evet, oldun."

"Anlaşamadığımız konusunda anlaşalım," dedi gülerek.

Onun içinden çıkıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Aşağıya baktığım anda, Mariya sanki biri kıçının altında ateş yakmış gibi fırladı.

"Bakma!"

"Çok geç," diye sırıtarak aletimi ve onun uyluklarının iç kısmını kaplayan kana baktım.

İçimi yoğun bir tatmin duygusu kaplamıştı ve gözlerim Mariya'nınkine kayınca sesim gerginleşti. "Sanırım bu kan, ilk kez birlikte olmamıza uyan bir şey. Seni benim yapmak için verdiğim savaşın ganimeti."

"Tanrım, Luca," diye mırıldandı, bacaklarını yukarı çekip yataktan kalkarken. "Mağara adamı mısın sen?"

"Kesinlikle. Neden şaşırdığını anlamıyorum," diye gülerek kalkıp onu banyoya kadar takip ettim. Duşa uzanıp musluklan açtım, sonra onu yanıma, duşun altına çektim.

"Soğuk," diye bağırarak kaçmaya kalktı ama ben onu kendime doğru çektim ve sol kolumla ona sıkıca sarıldım.

"Seni hemen ısıtacağım," diye alay ettim ve elimi bacaklarının arasına kaydırdım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Şansını zorlama. Az önce bana yaşattığın yoğun orgazmdan sonra bu kadar kısa sürede bir orgazm daha yaşayamayacağımdan eminim."

"Ne kadar yoğun?" diye sorarken sesim alçak ve baştan çıkarıcıydı, klitorisini hafifçe okşamaya başladım.

Dudakları aralandı ve elleri omuzlarımı buldu.

Ona daha sert masaj yaparken cildinden su damlacıklarının akmasını izledim. "Ne kadar yoğun?"

"Tanrım, Luca. Çok seksisin." Parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Beş dakika bile geçmeden bana kenetlenmiş, nefessiz bir şekilde, titreyerek ona verdiğim zevki yaşıyordu.

"Ne kadar yoğun?" diye mırıldandım. Ellerim teninde kayarken dudaklarımla boynunun yanını okşuyordum.

Mariya beni bırakmadan, "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Beni tüketti," diye itiraf etti.

"Güzel," diye inledim. Başını geriye eğip dudaklarını ısırdım. "Çok güzel." Onu duvara doğru iterek onu ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha gösterdim.

O benim için tek kadın olduğunu anlayana kadar ona bunu göstermeye devam edecektim. Bu sonunda gerçekleştiğinde onu canımdan daha çok sevdiğimi söyleyebilecektim.

Bölüm 21

Mariya

Luca ile hayatımın en inanılmaz gecesini geçirdikten ve onun kollarında uyuduktan sonra işe gitmesi beni üzmüştü.

Dolaba gidip kalan eşyalarımı yerleştirdim. Bu beni birkaç saat meşgul etmişti ama işim bittiğinde Luca'nın eşyalarının karşısında asılı duran kıyafetlerime bakarken bir endişe kalbimi kemirmeye başladı.

Seks ne kadar akıllara durgunluk verici olsa da bu, Luca'nın bana âşık olduğu anlamına gelmezdi.

Onu bu kadar samimi bir şekilde tanıdıktan sonra şimdi evliliğin feshedilmesinden korkuyordum. Ona daha da âşık olmaya devam edecektim ve her şey bittiğinde ayrılık acısı dayanılmaz olacaktı.

Ya o benim duygularıma karşılık vermezse?

Ya altı ay dolduğunda eğlenceli olduğuna ama bittiğine karar verirse?

Tanrım, bu darbeyi nasıl atlatırım?

Göğsüm panik duygusuyla sıkıştı ve çantamı alıp Luca'ya kendimden çok fazla şey verdiğim yatak odasından hızla çıktım.

Merdivenlerden aşağı koşarken telefonumu çıkarıp Luca'ya ailemi ziyaret edeceğimi belirten bir mesaj attım.

Sanki peşimde kurtlar varmış gibi evden koşarak çıktım. Bodruma adımımı attığım anda Ivan ve Lev SUV'dan indiler.

"Ailemin evine gidiyoruz," dedim.

"Tamam," diye karşılık verdi Ivan ve benim için arka koltuğun kapısını açtı. Arabaya bindikten sonra Violet'a bir mesaj attım.

Bu hafta bir ara öğle yemeğinde buluşabilir miyiz?

Ivan direksiyonun başına geçerken Lev ön koltuğa oturdu. Ivan SUV'u bodrumdan çıkarırken Violet mesaj attı.

Tabii. Perşembe saat 12'de boşum.

Tanrı'ya şükür. Arkadaşımla biraz kız kıza vakit geçirmem gerekiyordu.

Yan taraftan gelen bir darbeyle metalin ezilme sesi duyuldu ve çarpmanın etkisiyle arka koltukta kapıya doğru savruldum. Camlar kırıldı ve sersemlemiş bir hâlde Ivan'ın "*Blyad!*" diye küfrettiğini duydum.

SUV takla attı ve ben havaya uçup tavana çarptım. Araba yuvarlanmaya devam ederken vücudumun her yeri ağrıyana kadar çılgınca savrulduktan sonra bayıldım.

Kendime geldiğimde metalin gıcırdama sesini duydum. Ağzım bakır tadıyla doluydu ve kollarımla bacaklarımı hareket ettirmeye çalışırken inledim.

Şaşkın bir şekilde, "Ivan? Lev?" diye sızlandım.

İkisi de cevap vermeyince kendimi yukarı itmeye başladım. Parçalanmış SUV'un ön tarafına baktığımda Lev'den hiçbir iz yoktu ama Ivan garip bir açıyla yatıyordu ve gözleri donuk bir bakışla sabitlenmişti.

Hayır.

Tanrım.

Lanet olsun.

Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine ittiğimde vücudum acı içindeydi. Kırık yan camdan dışarı sürünürken göğsümdeki keskin acıyla inledim.

Hurda hâldeki SUV'un içinden çıktıktan sonra aracın yan tarafına yaslanarak ayağa kalktım. Karşıma çıkan manzara nefesimin kesilmesine neden oldu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Lev, ters dönmüş olan aracın önünde yatıyordu ve daha önce hiç görmediğim adamlar bana doğru yaklaşıyordu. Bu planlı bir saldırıydı.

Kahretsin. Lanet olsun.

Aracın arkasına sırtımı dayayarak evlilik yüzüğümün elmasıyla bir yazı yazdım ve Tanrı'ya okunabilir olması için dua ettim.

İki adam tehlikeli bir şekilde bana yaklaşınca yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp dövüş pozisyonuna geçtim çünkü sayıca üstün olsalar bile savaşmadan pes etmem mümkün değildi.

Babam bana her zaman sonuna kadar savaşmam gerektiğini öğretmişti. Pes etmek yoktu.

Hadi bakalım, baba.

Araba kazasından kaynaklanan acıyı mümkün olduğunca görmezden gelerek öne atılıp ilk yumruğu attım. Yüzüğümün elması, o pisliğin yüzünü keserken ben yana doğru dönüp omzunu tuttum ve bacaklarımı boynuna dolayana kadar kendimi yukarı çektim. Tüm gücümü kullanarak onu yere devirdim.

Sert bir gürültüyle yere düştüm, yuvarlandım ve başım dönmeye başlayınca ayağa kalkmaya çalıştım.

Hayır. Sakın bayılayım deme. Odaklan.

Geriye doğru sıçrayıp, "Babamın ve kocamın kim olduğunu biliyor musunuz? Abimin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye

tehdit ettim. Umutsuzca bir nefes alınca göğsümdeki yakıcı ağrı daha da arttı. "Siz öldünüz."

Biri gülmeye başladı ve bana yaklaştı. "*Koha për të vdekur, kurvë.*"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Adamlar aynı anda saldırıya geçince kollarımı kaldırdım. Yaralı ve güçsüz olduğum için şansım olmadığını bilsem de elimden geleni yapıyordum. İki adamı yere düşürmeyi başarırken arkamdan beni yakalamaya çalışan bir diğerine kafa attım.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, nefesim kurumuş dudaklarımdan hızla çıkıyordu. Yumruklarım ağrıyor, göğsüm yanıyordu. Gücüm giderek azalıyordu ve o pisliklerden biri bana yumruk atınca yumruğun gücü duyularımı yok ederek beni yola doğru savurdu.

İçlerinden biri bana o kadar sert bir tekme attı ki tüm vücudumu saran dayanılmaz acıdan bir saniye önce kemiğin kırılma sesini duydum.

Nefesim kesildi ve gözlerim yolun karşısındaki malikâneye odaklandı. Onu tanıyordum ve ailemin evinden sadece birkaç dakika uzakta olduğumu fark ettim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama tökezleyip dizlerimin üzerine çöktüm. Hırıltılı bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Denedim baba.

Çenem göğsüme düştü ve yana doğru yığıldım. Karanlık beni sardığında aklımdaki son şey Luca'ydı.

Umarım onu ne kadar sevdiğimi biliyordur. Umarım sevişirken bunu gözlerimde görmüştür.

Bölüm 22

Mariya

Kan donduran bir acı beni karanlıktan çekip çıkardı. Başımı iki yana sallarken bulanık görüşümle etrafımı tanımaya çalıştım. Zihnim kaza ve saldırı görüntüleriyle dolarak damarlarıma adrenalin pompaladı.

Kendimi bir sandalyeye çökmüş, bileklerim arkamda kelepçeli hâlde buldum. Kendilerinden o kadar eminlerdi ki bacaklarımı bağlamaya bile zahmet etmemişlerdi.

Zafer sizin olsun. Buna ihtiyacınız var.

Daha rahat bir pozisyona geçmek için kıpırdanmak, tüm göğsümde acı dolu bir cehennem azabı yaşatmıştı. "Tanrım," diye inledim.

Umarım sadece kaburgalarım kırılmıştır ve iç kanamam yoktur.

Metal bir kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri iki adam girdi. Bilincimin yerinde olduğunu fark edince güldüler.

Biri karşıma geldi. Ona dik dik bakarak, "Kimsin sen?" diye sordum.

"İsimlerin önemi yok." Aksanı çok yoğundu.

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "Hadi ama. En azından kimi öldüreceğimi bilmek istiyorum." Adam sadece bana bakınca, "Neden beni kaçırdın? Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece vücudunun parçalarını istiyorum, onları tek tek kocana göndereceğim," diye uslarken üst dudağı kıvrıldı.

Pazarlık yapmayacaktım. Vaktim yoktu.

Ellerim arkamda olduğu için başparmağıma sertçe bastırdığımı göremiyorlardı. Başparmağımı çıkardığımda hissettiğim acıyı görmesinler diye başımı eğdim. Sanki koparıyormuşum gibi keskin bir acı duydum.

Tanrım.

Bir şeyin yok.

Nefes al.

Hayır, o da acıtıyor. Sığ nefesler.

Odaklan.

Yavaşça sol elimi kelepçeden kurtardım ve sağ elimdeki metal kelepçeyi eklemlerimin üzerine doğru ittim ki onlara vurmak için kullanabileyim.

Babamın bana öğrettiği her şey için çok minnettardım. Bu sayede en azından kendimi kurtarmaya çalışabiliyordum.

Başımı kaldırdım ve lider gibi görünen pislikle göz göze geldim. "Dişlerini sık," dedim ve hemen ardından sıçrayarak kelepçeyi çenesine vurdum.

Hızla sandalyenin arkasına geçip savunma pozisyonu aldım. "Orada öyle durmayın. Hadi yapalım şunu," diye alay ettim gözlerim adamlar ile çıkış arasında gidip gelirken.

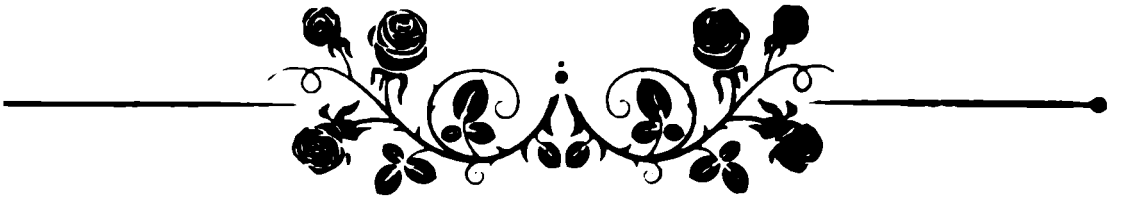
Lider olan ağzındaki kanı yere tükürdükten sonra cebinden bir silah çıkardı, bacağıma doğrultup tetiği çekti.

Mermi uyluğuma çarptı ve şiddetli acı beni pis zemine düşürdü. Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım ama bu sefer de ağlama sesi gibi duyuldu.

Ayak sesleri duydum ve başımı kaldırdığımda silahın arkası şakağıma vurarak beni bayılttı.

Ninova

Bölüm 23

Luca

Viktor ile birlikte güvenlik odasındaydım ve Arnavutların LAX'te özel bir jetten indiğini gösteren görüntüleri izliyorduk.

"Bu pislikler gelmeye devam ediyor," diye mırıldandı Viktor. "Kimi kızdırdın sen?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir dahaki sefere birini canlı bırak da öğrenebilelim."

Telefonum çalarken Viktor gülümsedi. Arayanın lobideki danışma masası olduğunu görünce, "Cotroni," diye cevap verdim.

"Efendim, size bir zarf geldi. Teslimatçı acil olduğunu söyledi. Getireyim mi?"

"Evet, güvenlik odasındayım."

Telefonu kapattım ve Mariya'dan bir mesaj geldiğini ancak o zaman fark ettim.

Ailemi ziyarete gidiyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *Aferin kızıma.*

"Eğer benim yanımda dururken kız kardeşime seks içerikli mesajlar gönderiyorsan, lanet olası testislerini koparırım," diye mırıldandı Viktor.

Kahkahayı bastım, sonra tekrar ekrana baktım. Ekranda kapüşonlu bir Arnavut pislik vardı ve yüzünü net olarak göremiyorduk.

"Diğer adam hakkında bir şey var mı?" diye sordum, sistem aracılığıyla yüzünü tarayan yüz tanıma yazılımına bakarak.

"Hayır."

Kapı çalındığında doğruldum ve kapıyı açtığımda lobideki resepsiyonist bana nazikçe gülümsedi. "Zarf, efendim."

"Teşekkürler." Zarfı ondan aldım ve kapıyı kapattım. Yanını yırttım ve içinde kâğıt olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Zarfı ters çevirince içinden parlak bir şey düştü ve yerde sekerek yuvarlandı.

Damarlarımdaki kan donmuş gibi hissettim ve ayaklarımın altındaki zemin sert bir şekilde sarsıldı.

Hayır.

Sanki transa geçmiş gibi çömelip alyansı yerden aldım.

"O ne?" diye sordu Viktor. Kalkarken koltuğunun gıcırdadığını duydum. "Luca?"

Hızla ayağa kalkıp kapıyı açtım ve "Stacy!" diye bağırdım.

Resepsiyonist irkildi ve hızla arkasına döndü. "Efendim?"

"Zarfı sana kim verdi?"

"Bir kurye."

Viktor'a döndüm. "Lobinin güvenlik kamerası görüntülerini getirir misin?"

İşe koyulurken, "Neden bunu yaptığımı bana da anlatır mısın?" diye mırıldandı.

Midem altüst olmuştu ve kalbim lanet olası bir hız trenine binmişim gibi çarpıyordu.

Tanrım, hayır.

Kalbimde keskin bir acı hissettim ve korku beni bir adım geriye doğru sendeletti.

Mariya.

Gözlerimi avucumdaki yüzüğe çevirdim ve boğuk bir sesle, "Bu Mariya'nın alyansı. Bize gönderilmiş," dedim.

"Ne?" Viktor yavaşça ayağa kalkarken yüzü şokla gerilmişti.

Telefonumu çıkarıp onun numarasını tuşladım. Sesli mesaja düşünce ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. "Siktir!"

Bu olmaz. Her şey olur ama bu olmaz.

Lev ve Ivan'ın numaralarını denedim ama aynı şey oldu.

"Siktir lan," diye bağırırken öfkem göğsümü parçalayan panikle karışmaya başlamıştı.

Viktor masaya oturdu ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Birkaç saniye sonra, "Tijuana. Mariya lanet olası Meksika'da," dedi.

İçimde hissettiğim rahatlama, onun çoktan sınır ötesine geçirilmiş olması şokuyla sönüp gitti.

"Ona takip cihazı mı taktın?" diye sordum. "Lütfen bunun çıkarılabilecek bir şey olmadığını söyle."

"Cihaz derisinin altına yerleştirildi." Viktor omzuna dokundu. "Dövmeyle gizlendi."

Tanrı'ya şükür.

"Gidelim," dedim damarlarımda kaynayan öfkeyle.

Ofisten koşarak çıktım ve Alexei amcanın numarasını aramak üzereyken Viktor, "Bunu yapma. Bu, ona telefonda anlatabileceğin bir şey değil," dedi.

"Ona haber vermezsem, ölmüş sayılırım."

"Malikâneye gidiyoruz. Ona yüz yüze anlatıp ondan ve babamdan yardımını alacağız. Bunu bir aile olarak halledeceğiz."

Binadan aceleyle çıkıp G kasa cipime bindik. Trafik kurallarını hiç umursamadan gaza bastım.

Malikânenin bulunduğu lüks mahalleye girdiğimizde bir kaza nedeniyle yol kapatıldığı için durmak zorunda kalmıştık. Tam arabayı geri vitese almak üzereyken SUV'u tanıdım.

"Lanet olsun." Kapıyı açıp koşarak yaklaştım. Üç cesetin üstü örtülmüş ve SUV ters dönmüştü.

"Giremezsiniz. Burası suç mahallidir," diye bağırdı bir polis memuru. Adamı görmezden gelip ilk örtüyü kaldırdım. Altında ölü bir Arnavut vardı. Sonraki örtünün altında Lev, sonra da Ivan vardı.

Viktor polis memurlarıyla konuştu, onlara ne söylediğini bilmiyordum ama beni rahat bıraktılar. SUV'a baktım ve gözlerim çizik gibi görünen bir şeye takıldı.

Yaşıyorum.

"Mariya," diye inledim neredeyse dizlerimin üzerine çökerek. Viktor'un yanına koşarak, "O hayatta. Gidelim," dedim.

"Araç kamerası," dedi ve SUV'u çalıştırıp hafıza kartını çıkardı.

Malikâneye başka bir yoldan gidip lastikleri yakarcasına önünde durduk.

Viktor'un babası kapıyı açtı, bize baktı ve sonra, "Alexei, buraya gel. Bir şey olmuş," diye bağırdı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı kapıda beliren Alexei amca. Gözleri yüzüme takıldı, sonra bir adım geriledi. "Sakın bana kızımın..." Sesi kesildi ve bize sırtını dönerek derin nefesler aldı.

"Mariya kaçırıldı," dedim sesimdeki endişemi gizleyemeden. "Sana gelirken yolda saldırıya uğradılar. Buradan birkaç sokak ötede."

"Araç kamerasının hafıza kartı bende," dedi Viktor eve girerken.

"Kızıma ne olduğunu ve ona kimin elini sürmeye cüret ettiğini görmek istiyorum," diye homurdandı Alexei amca, hepimiz Viktor'u takip ederken.

Kalbim hâlâ göğsümde güm güm atıyordu, şoktan ağzım kurumuştu. Sanki elektrik çarpmış gibi hissediyordum, beynim uğulduyordu, her şeyi anlamak için yeterince odaklanamıyordum.

Viktor hafıza kartını dizüstü bilgisayarına takıp araç kamerasının görüntülerine erişti. Hızlıca bugünün erken saatlerine ilerledi ve ben yolun bir kısmını görebildim. Aniden SUV'a çarpıldığında her şey bulanıklaştı, araç üç kez takla attıktan sonra kayarak durdu ve biz bir kamyonet ile iki sedanı görebildik.

Adamlar araçlarından inerken, "Lanet Arnavutlar," diye mırıldandım. Yoğun bir öfke, içimi bir kasırga gibi kapladı.

Demitri amca dizüstü bilgisayarını açıp bir şeyler yazmaya başladığında, "O köşedeki evin kapısında güvenlik kamerası var," dedi.

Viktor babasının dizüstü bilgisayarına baktı, uzanıp tamamen farklı bir ekran açtı. "Bu yol daha hızlı. Yaşlanıyorsun."

"Siktir git," diye mırıldandı babası. Kameraya eriştiler ve caddeyi daha iyi görebildik.

Mariya enkazdan sürünerek çıkarken içime bir dehşet çöktü. Ayağa kalkmakta zorlanıyordu.

"Kaburgaları kırılmış," diye inledi Alexei amca. "Bebeğim nefes almakta zorlanıyor."

Kolumu kaldırıp saçımı avuçlarken karımın ayakkabılarını çıkarmasını ve dövüş pozisyonu almasını izledim.

En yakınındaki adamın üzerine atlayıp onu tek hamlede yere serdiğinde, "Tanrım," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma. Savaş," diye tezahürat eden Alexei amca hızlı hızlı nefes alıyordu. Karım bir şey söylediğinde, "Sesini açın!" diye bağırdı.

Viktor babasından dizüstü bilgisayarı alıp geri sardı, sonra başka bir ekrana şifreli bir şeyler yazdı ve tekrar oynat düğmesine bastı.

"Babamın ve kocamın kim olduğunu biliyor musunuz? Abimin kim olduğunu biliyor musunuz?" Acı içinde bir nefes aldıktan sonra ölümcül bir sakinlikle, *"Siz öldünüz,"* dedi.

"Koha për të vdekur, kurvë," dedi Arnavutlardan biri.

"Ölme vaktin geldi, orospu," diye çevirdi Viktor bizim için.

Bunun, SUV'a mesajını kazıdıktan sonra gerçekleştiğini fark etmek kalbimi parçalıyordu.

Onun ölümünü izleyemezdim.

Kesinlikle yapamam.

Bir adım geri çekildim ama gözlerim ekrana yapışıp kaldı ve tüm heriflerin, onsuz yaşayamayacağım kadına saldırmasını izledim.

"Ben..." Onun tüm gücüyle savaşmasını izlerken nefesim hızlandı. Duygularım kontrolden çıkmıştı ve boğazım düğümlendi.

Zaten yaralı hâldeyken dört adamla mücadele ediyordu, sonra biri ona yumruk attı. İki elim de saçlarıma gitti, yere düşerken çektiği acıyı hissetmiştim.

Yine de kadınım ayağa kalkmaya çalıştı, sendeledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Denedim baba," dedi nefes nefese.

Ciğerlerimdeki havayı söküp ona vermek istiyordum.

Mariya yana doğru yere yığılıp bilincini kaybetti ve bir pislik onu omzuna atarken tüm vücudum kaskatı kesildi.

Onu bir sedana yükleyip uzaklaşmalarını izlerken endişe, korku ve şokun yerini öfke almıştı.

Kollarımı indirip derin bir nefes alırken içim saf bir öfkeyle dolmuştu.

Senin için geliyorum, benim küçük savaşçım. Dayan biraz.

Alexei amca, "Avlanma zamanı," diye homurdanırken sesi ölümcüldü.

Bölüm 24

Mariya

O pislikler, bacağımdaki kurşun yarasını bandajlamışlardı, böylece onlar bana işkence ederken kan kaybından ölmeyecektim.

Harika.

Ne kadar kendimi hazırlasam da vücudumun herhangi bir parçasını kaybetmeye hazır değildim.

Aklım panik ve acı ile dolup taşıyor, bu da kaçış planı yapmamı zorlaştırıyordu.

Ailen seni almaya gelene kadar zaman kazanmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Takip cihazını kontrol edip nerede olduğunu görecekler.

Tek umudum, bir kez daha beni bağlamamış olmalarıydı. Muhtemelen sol bacağımdaki yara yüzünden hiçbir şey yapamayacağımı düşünüyorlardı.

Sorumlu olan pislik, ben baygınken bize katılan diğer iki adama işaret etti ve onlar beni ayağa kaldırmak için geldiler. Vücudum acıdan çığlık atıyordu ama benim tek yapabildiğim inlemekti.

Bir sandalyeye sürüklenip oturtuldum, sonra önüme tahta bir masa ittiler. Neredeyse masanın üzerine yığılacaktım ama sandalyede oturmaya devam etmeyi başardım.

Bir matkap sesi, cildimin her santimetresinin uyuşmasına neden oldu.

Gözlerim, elinde akülü matkapla bana sırıtan o pisliğe kilitlendi.

Buradan canlı çıkamayacağım.

Bu yıkıcı düşünceyi sindirecek vaktim olmadan iki adam kollarımdan yakaladı. Ellerimi masanın üzerine zorla bastırdılar ama ben yeniden kazanmayı başardığım azıcık gücümle mücadele ettim.

Onlara karşı ne kadar direnirsem direneyim, o pislik bileğimi yakalayıp matkabıyla elimin arkasını deldiğinde hiçbir şey yapamadım.

"Hayır," diye bağırdım, damarlarımda kanım kaynarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Ses mide bulandırıcıydı ve burnuma yanık et kokusu doldu. Sonra elimde dayanılmaz bir acı hissettim, etim ve kemiklerim parçalanıyordu.

İçimin derinliklerinde bir şey ortadan ikiye ayrıldı ve ruhuma hiç hissetmediğim bir karanlık çöktü.

Her şey yavaşladı.

Zaman.

Kalp atışlarım.

Nefesim.

Elimden çıkarılan matkap ucu.

Metal uçtan damlayan kan.

Yavaş çekimde gözlerimi kırptım. Nefes aldım. Sol elim kirli ahşap üzerinde açılmış hâlde duruyordu.

Herif matkabın ucunu elimin arkasına dayadığında birden serbest kaldım, matkabı ondan alarak gözüne sapladım.

Hiçbir şey duymuyordum.

Acıyı hissetmiyordum.

Adamın arkasından silahını çalarak bir kol boynuma dolanıp beni geriye doğru çekmeden önce bir adamı indirdim.

Harekete uyum sağlayarak boynuma sarılan kolu yakaladım ve üçüncü adam yeterince yaklaştığında tekme atarak üzerine tırmanır gibi yaptım ve arkamdaki adamı devirdim.

Ayaklarım yere değdiği anda kapıya doğru koştum.

Hızım yetersiz kaldı ve biri beni yakaladı. Ufak bir merdivenden düştüm ve bu beni trans hâlimden çıkardı ama yine de dönüp adam ayağa kalkamadan onu vurmayı başardım.

Adrenalin azalarak yaşama isteğimin tükenmesine neden oldu.

Aileme olan sevgim, Luca ve babamın varlığı beni pes etmekten alıkoyuyordu.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ama bu sefer acı beni sardı ve binanın yanma gitmeye çalışırken sol bacağımı sürüklemek zorunda kaldım.

Nerede olduğumu ve ailemin beni almaya gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Zor nefes alıyordum ve beni tuttukları odadan kaçmak için bacağımı sürüklemeye devam ederken görüşüm bulanıklaşıyordu.

Damarlarımda akan Koslov ve Terrero kanı pes etmeyi reddediyordu; bu yüzden de ilerlemeye devam ettim.

Dengemi sağlamak için duvarın yanındaki gaz tankını kullanırken güçlükle bir nefes daha aldım ama bacağımdaki acı yüzünden açık alanda ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Sürünmeye başladım, taşlar avuç içlerimi deliyordu.

Devam et.

Sadece devam et.

Koslovlar son nefeslerini verene kadar pes etmezler.

Arkamda uluma ve çılgın kahkahalar duyuyordum. On adam sayabilmiştim.

Kendimi ayağa kaldırırken gözlerim bulanıklaşırken silahın şarjörünü takmaya çalıştım.

Tek mermi. Siktir.

Adamlardan biri benimle alay etmek için tiz bir ıslık çaldı.

Siktir git, pislik.

Tökezleyerek yana doğru gittim, şarjörü yerine taktım ve silahı gaz tankına doğrulttum.

En azından son birkaç günümü Luca ile geçirdim. Umduğumdan daha fazlası.

Adamlar yaklaşırken beyzbol sopalarını avuç içlerine vurup silahlarını bana doğrulttuklarında ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

Ölmeye hazır değilim. Tanrım. Hâlâ yapmak istediğim çok şey var.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha koptu.

Seni seviyorum Luca. Çok seviyorum.

Baba, umarım bugün seni gururlandırmışımdır.

Bir adım geriye sendeleyerek tetiği çektim.

Bölüm 25

Luca

Arabaları siktir edip Tijuana'ya helikopterle gittik.

Mariya'nın tutulduğu binaya kısa bir mesafeye iniş yaptığımızda hava kararmıştı. Herkes tepeden tırnağa silahlıydı.

Gözlerim aşağıdaki alanı tararken parmaklarımla makineli tüfeği kavramıştım.

"Hadi! Hadi! Hadi!" diye bağırdım ve helikopterden mahşerin dört atlısı gibi döküldük.

Rüzgârın estiği yönden uzaklaşırken yolun kenarına geçip binaya doğru ilerledim.

Harap olmuş bu boktan binaya yaklaşırken binanın yanında bir hareketlenme gözüme çarptı.

Demitri amca tüfeğini kaldırıp dürbününden baktı. "Mariya bu. Çabuk ol. Adamlar peşinde."

Viktor silahını beline soktu ve olabildiğince hızlı koşarak, "Mariya!" diye bağırdı.

Sıçarım böyle işe.

Silahı yere atıp koşmaya başladım ve kendimi hiç olmadığı kadar zorlayarak ilk kez Viktor'u geçtim.

Gözlerimi karımdan ayırmadan onun tökezleyip tekrar ayağa kalkmasını ve gölgelerden çıkan adamlara dönmesini izledim.

O, silahının namlusunu bir gaz tankına doğrultunca dehşet içimden bir çığlık gibi yükseldi. "Hayır!"

Çok yakın.

Ateş ederken vücudu sarsıldı ve saniyeler geçtikçe ruhumun bedenimden ayrıldığına yemin edebilirdim.

Iskaladı ve geriye doğru sendeledi, silahı düşürmeden önce bir çığlık attı.

"Mariya!" diye tekrar bağırdım ve bu sefer başını bizim olduğumuz yöne doğru çevirdi.

Bizi görünce dizlerinin üzerine çöktü, yüzünde acı ve rahatlama karışımı bir ifade vardı.

Tanrım, ona ne yapmışlar?

Viktor, Alexei amca ve Demitri amcanın kurşunları yanımdan geçmeye başlamıştı.

Mariya'ya birkaç adım kala, yana doğru yığıldı ve ben de onun üzerine düşerek elimi son anda kafası ile yerin arasına soktum.

Nefesi dudaklarından hırıltılı çıkıyordu ve cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu ama yine de hafif bir şekilde gülümsemeyi başarabildi. "Tam... Zamanında..."

Kanlı elini çeneme doğru kaldırdığında elini tutup avucuna bir öpücük kondurdum. "Aşkım..."

Gözleri kapanınca aklım başımdan gitti.

"Hayır!" Ayağa kalkıp Mariya'nın güçsüz bedenini kaldırdım ve helikopterin olduğu yöne doğru koşmaya başladım. "Sakın şimdi pes etme," diye emrettim.

"Helikoptere olduğumuz yere gelmesi için telsizle haber verdim," diye bağırdı Demitri amca arkamdan.

Koşmayı bırakıp hayatımın kırık parçalarını kollarımda tı tarak gökyüzüne baktım.

Son silah sesleri de kesildiğinde Alexei amca önüme geçti. Kızının durumuna bakan gözlerinde büyük bir acı vardı.

Elini yavaşça Mariya'nın boynuna uzatıp nabzını kontrol etti. Gözlerini kapattığında başımı hızla iki yana sallamaya başladım.

Mariya'sız bir gün geçirmeyi reddediyorum.

Demitri amca, Alexei amcanın elini kenara itip Mariya'nın nabzını kontrol ettikten sonra, "Zayıf ama var," diye mırıldandı. Mariya'ya baktı. "Çok kan kaybetmiş."

Helikopter yere indiğinde alelacele Mariya'yı içeri taşıdık. Onu bırakmak istemediğim için o kollarımdayken geçip oturdum.

Demitri amca yanındaki ilk yardım çantasını yaklaştırdı ve kanamayı durdurmak için harekete geçti.

Viktor babasına yardım etti ve iki adam her birkaç saniyede bir yeni bir yara bulup küfrettiler.

Ona bunu yaptıklarına inanamıyorum.

Alexei amca ellerini Mariya'nın başının iki yanına koyup dudaklarını onun saçlarına bastırdı. Bu adamın herhangi bir tanrıya dua ettiğini ilk kez gördüğüme yemin edebilirdim.

Mariya'nın kollarımda ölebileceği gerçeği karşısında sadece yüzüne bakabiliyordum. Şu an bile, ondan daha güzel bir şey görmediğimi düşündüm.

"Üç gün yetmedi," diye fısıldadım kulağına doğru, Tanrı'dan beni duyabilmesini umarak. "Bir ömür boyu birlikte olmayı hak ediyoruz, o yüzden savaşmaya devam et, *amore mio*." Bir gözyaşı damlası yanaklarımdan süzülerek Mariya'nın kanlı ipek bluzuna düştü. "Seni çok seviyorum." Kalbimin en karanlık köşelerinde biriken kayıp duygusu göğsümü acıtıyordu. "Seni sevmem için bana bir şans ver."

Bella teyzemin, tedavi görmesi gerektiği için Alexei amcamın inşa ettirdiği hastanenin çatısına indiğimizde Viktor kapıyı iterek açtı. İki doktorun sedyeyle beklediğini gördüm, beyaz önlükleri rüzgârda uçuşuyordu.

Helikopterden inerken Mariya'nın vücudunu sarsmamaya dikkat ettim ve onu doktorların yanına taşıdım.

Alexei amca, ben Mariya'yı sedyeye yatırırken doktorlardan birine, "Bebeğimi kurtarın," diye yalvardı.

"Elimden geleni yapacağım efendim," diye cevapladı doktor. Sonra onu asansöre doğru ittiler. Hepimiz onların peşine takıldık ve içeri girince Mariya'nın sol elini tuttum. Başparmağımla onun boş yüzük parmağını okşadım ve bir dahaki sefere yüzüğü parmağına taktığımda ona, onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğime dair yemin ettim.

Kapılar açılmadan hemen önce eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bana geri dön."

Kapılar açıldı ve onu asansörden çıkarıp koridora doğru koştururlarken geri çekildim.

İkili kapıda durduk ve bir hemşire bize bekleme odasında beklememizi söyledi.

Kimse tek kelime etmiyordu, yaşananların ağırlığı aramıza bir sessizlik olarak çökmüştü.

Kimsenin Bratva ve İtalyan mafyasına karşı çıkacağını düşünmemiştik.

Yenilmez olduğumuzu sanıyorduk.

Yanılmışız.

Bir sandalyeye çöküp yüzümü ellerimle kapattım. "Arnavutlardı," diye mırıldandı Alexei amca.

"Aylardır Luca'nın bölgesine girmeye çalışıyorlar," diye bilgilendirdi Viktor, vaftiz babamızı.

O sadece üç gündür karımdı, yani bu her hareketimi izledikleri anlamına geliyordu.

"Bu saldırıları bir süredir planlıyorlardı," dedim. "Bu son olmayacak." Başımı kaldırıp diğer adamların her birine tek tek baktım. "Mariya iyileşip eve döndüğünde onlarla savaşacağım."

"Biz," diye homurdandı Alexei amca. Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Onlarla birlikte savaşacağız."

Bölüm 26

Luca

Bella teyze ve Ariana teyze, hemen arkalarında annem ve babamla birlikte telaşla bekleme odasına girdiler.

Olay olduğunda annem teyzelerimle dışarıdaydı ve Alexei amca onları ancak hastaneye vardığımızda aramıştı.

"Kızıma ne oldu?" diye bağırdı Bella teyze.

"Arnavutlar kaçırdı," diye açıkladı Viktor.

Bella teyze, öfke ve endişe dolu gözlerle kocasının karşısına geçti. "Neden böyle bir şey oldu?" Sonra öfkesini bana yöneltti. "Neden onu korumadınız?"

Viktor öne çıkarken kolunu tutup başımı iki yana salladım. "Bu benim hatam."

Herkesin gözleri bana çevrildi. "Tüm sorumluluk bana ait. Daha fazla koruması olmalıydı," dedim. Başımı iki yana sallarken sesimdeki pişmanlık hissediliyordu. "Mariya'yı korumayı başaramadım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ivan ve Lev'i ben eğittim," diye mırıldandı Alexei amca. "İşlerinde iyilerdi."

Başımı iki yana salladım. "Mariya'nın bir koruma ekibi olmalıydı. Bu benim hatam."

"Tanrım," dedi Bella teyze ağlayarak. "Şu anda kavga etmeyelim lütfen." Beni, Viktor'u ve Alexei amcayı işaret etti. "Hepiniz benim küçük kızımı hayal kırıklığına uğrattınız ve yemin ederim ki, eğer o kurtulamazsa dört cenaze töreni olacak."

Alexei amca, "Bebeğim," diye mırıldanarak onun kolunu tutmaya çalıştı.

Bella teyzenin Latin kanı kabarınca onun yanından hızla uzaklaştı. "Bana bebeğim falan deme."

Gözleri buz gibi soğuk bir şekilde karşımda durdu. "Kızıma bunu yapan adamın kafasını altın bir tepside istiyorum."

Başımla onaylayarak karımın hayatına kasteden kişiyi bulup öldüreceğime dair sessizce yemin ettim.

Bella teyzenin çenesi titredi ve sonra, "En azından son üç gün onu mutlu ettin mi?" diye sordu.

"Onu tüm kalbimle sevdim."

Bella teyze ağlamak üzere yüzünü buruşturdu ve teselli için Alexei amcaya döndü.

Bir süre yalnız kalmak için bekleme odasından çıkıp koridorda amaçsızca yürüdüm.

Üç gün bile geçmeden Mariya'yı hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu korumak benim görevimdi. Her hareketini izleyen bir ordu tutmalıydım.

Bu acıyı yutmak o kadar zordu ki neredeyse boğuluyordum.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde durup boş boş geceye baktım.

Lütfen hayatta kal.

Omzumda bir el hissettim, annemle babam yanıma gelmişlerdi. Annem elimi tutarken babam bana yandan sarıldı.

"Ne yaptım ben?" diye inledim. Suçluluk duygusu göğsümde aşılmaz bir dağ gibi yükseldi. "Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

Babam beni kucakladı. "Kimse bunu tahmin edemezdi."

"Ben etmeliydim." Babamın kollarından geri çekilirken suçluluk duygum kor gibi bir öfkeye dönüştü. "Kimsenin bize karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğinden emindim. Benim kibrim yüzünden sevdiğim kadın işkence gördü." Babamın gözlerine baktım. "O ölebilir."

"Ölmeyecek. Mariya güçlüdür."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve onun ne kadar çetin bir mücadele verdiğini hatırladım. "*Dio, papà.* Onun mücadelesini görmeliydin. Çok azimliydi."

Korku, suçluluk ve öfkeyle tüketilmeseydim Mariya ile gurur duyardım.

Anne babamdan güç alarak başımı salladım. "Atlatacak."

"Elbette." Babam omzumu sıktı. "Damalarında Koslov ve Terrero kanı var ve ikisini de kolay kolay yok edemezsin."

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim ve ailemin bana sunduğu desteği ve rahatlığı içime çektim çünkü önümüzdeki birkaç saati atlatmak için buna ihtiyacım olacaktı.

Dakikaları saymayı bırakmıştım ve doktor bekleme odasına girdiğinde aklımı kaybedecekmişim gibi hissettim.

Sandalyeden fırladım, kaslarım gerildi ve kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Alexei amca bana işaret etti. "Bu Mariya'nın eşi, Luca Cotroni."

Yaşlı kadın dikkatini bana çevirdi. "Ben Dr. West. Ameliyat iyi geçti. Bayan..." Alexei amcaya ve bana sırayla baktı. "Bayan Cotroni yoğun bakımda. Uyanmadan önce vücudunun iyileşmesi için onu yapay komaya soktuk. Şu anda ağrıyı kaldıramaz."

Tanrım, kahretsin.

"Dört kaburgası kırılmış. Uyluk kemiğinin bir kısmı kurşunun etkisiyle parçalanmış ve sağ eli büyük ölçüde sinir ve kemik hasarı görmüş. Önünde uzun bir iyileşme süreci var. Rehabilitasyonla bacağı tamamen kullanabilir hâle gelebilir ama eli konusunda endişeliyim. Gördüğü sinir hasarı nedeniyle, yüzde elli kullanabilir hâle gelirse şanslı sayılırız."

Doktorun tahmini kalbimi paramparça ederken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kısacası Mariya çok acı çekecekti ve onun acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Viktor geri kalanımızın şoktan sessiz kaldığını görünce.

"Yoğun bakımda olduğu sürece aynı anda sadece iki kişi girebilir," diye cevapladı Dr. West.

Sanki hiçbir şeyin mantıklı olmadığı alternatif bir evrene atılmışım gibi hissediyordum.

Alexei amca ve Bella teyze kızlarını görmek için odadan çıktılar.

Viktor elini omzuma koydu. "Biz de onlar gelince girelim."

Yeniden oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Mariya'nın rehabilitasyona ihtiyacı olacaktı. Sol bacağının iyileşmesi haftalar, hatta aylar sürecekti ve eli de neredeyse mahvolmuş durumdaydı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Marco'yu aradım.

"Haber var mı?" diye sordu.

"Yapay komada. Tek katlı bir daire veya ev bulmanı istiyorum. Tekerlekli sandalyeyle girilebilecek bir yer olsun. Eşyalarımızı yeni eve taşıt ve bunu iki hafta içinde hallet."

"Anlaşıldı patron."

"Ayrıca elimizdeki tüm adamları bu saldırıların arkasındaki pisliği bulmak için görevlendir."

"Peki patron."

"Teşekkürler Marco," diyerek telefonu kapattım.

Ceketimi düzeltip omuzlarımı dikleştirdim çünkü Arnavutları ortadan kaldırmak ve karımın iyileşmesine yardımcı olmak için her zamankinden daha güçlü olmam gerekecekti.

Ne olursa olsun kendi başına yürüyebilene kadar her adımında ona destek olacaktım.

Duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak.

Annem bana ılık su ve krema tadında olan bir kahve getirdi ama zorla içtim.

"Bir şey yemek ister misin, canım?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Kalmanıza gerek yok," dedim.

"Alexei ve Bella'yı bekleyeceğiz," diye cevapladı babam.

Demitri amca ve Ariana teyzeye baktım. Suskunlardı.

"Yardımın için teşekkürler Demitri amca."

Başını salladı ve karısının elini daha sıkı tuttu.

Alexei amca bekleme odasına girdi ve bana onu takip etmem için işaret etti. Dışarı çıktığımızda, "Bu gece Mariya'nın yanında kalacağız. Seninle ben sırayla kalacağız çünkü karımı kızımızdan ayırmam mümkün değil," dedi.

"Anlıyorum." Bir süre birbirimize baktıktan sonra başımı iki yana salladım.

"Biliyorum, evlat," dedi vaftiz babam... Tanrım, yani kayınpederim. "Mariya için hepimiz bunu atlatacağız."

"Atlatacağız."

Yüzü kederle gerildi. "Tanrım, Luca."

Tereddüt etmeden ona sarıldım. Uzun süre birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra, "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdim.

Ayrıldıktan sonra Alexei amca beni yoğun bakım ünitesine götürdü. "Sağdaki üçüncü yatak," dedi.

"Çabuk olmaya çalışacağım."

"Acele etme. Viktor ve Demitri ile konuşup geri kalan pislikleri bulmak için harekete geçeceğim."

"Tamam." Kapıdan içeri girer girmez yaşam destek ünitesine bağlı insanların sesleri kulaklarıma doldu. Sesler o kadar yüksekti ki burada bir insanın nasıl uyuyabildiğini merak ettim.

Gözlerim, yanaklarından gözyaşlarını silen Bella teyzeyi buldu, sonra karımı gördüm.

Yanağına yapıştırılmış tüpün şokuyla ayaklarım dondu. Onu hayatta tutmak için çalışan makineler, yatağının baş ucunda bir hale oluşturuyordu.

Tanrım, bebeğim.

Yavaşça yanına yaklaşırken yanağımdan akan gözyaşlarını silmeye bile tenezzül etmedim.

Mariya'nın sağ eli kalın bir bandajla sarılmıştı ve sol bacağı havada asılı duruyordu. Üzerinde sadece bir çarşaf vardı ve boynunun iki yanında ve kollarının altında buz torbaları vardı.

Endişelenerek, "Neden buz torbaları var? Üşümez mi?" diye sordum.

"Ateşini düşürmek için," diye bilgi verdi Bella teyze.

"Ah." Gözlerim Mariya'ya kaydı, onun bu kadar hareketsiz ve kırılgan durmasından nefret ediyordum. Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Ağzımı kulağına yaklaştırıp, "Buradayım,

amore mio. Ameliyat sırasında çok iyiydin," diye fısıldadım. Kulağının altına bir öpücük daha kondurdum. "Uyurken fazla düşünme. Tamam mı? İyileşebilmek için dinlen."

Hareketsiz durup derin bir nefes aldım ama sadece antiseptik sıvının kokusunu alabiliyordum. Dikleşip parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Onu bu kadar savunmasız görmek, içimde bir şeyleri değiştirdi, koruma ve sahiplenme duygusuyla yanıp tutuşuyordum.

Onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. İçimde, onu kollarımın arasına alıp kimsenin bizi bulamayacağı bir yere götürme isteği uyanmıştı.

Onu paylaşmak istemiyordum.

Tanrım, keşke onu güvenli bir şekilde sarıp sarmalayıp koruyabilsem.

"Onu gerçekten seviyorsun," diye fısıldadı Bella teyze.

Gözlerim kayınvalideme kaydı. "Evet, seviyorum."

O da başını salladıktan sonra titreyen eliyle Mariya'nın saçlarını düzeltti. "Bunun bir daha başına gelmesine izin verme."

"Böyle bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Gözlerini bana dikti. "Seni onunla biraz yalnız bırakayım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Dikkatimi tekrar Mariya'ya çevirip nazikçe omzunu okşadım.

Yine ona doğru eğildim ve hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkardım. "Seninle gurur duyuyorum. Bu kadar çok mücadele ettiğin için teşekkür ederim." Alnından öptüm ve gözlerimi kapatarak sıcak teninin verdiği hissi içime çektim. "Sadece dinlen, *amore mio*. Bundan sonra her şeyi ben halledeceğim."

Bölüm 27

Luca

Son üç gün tam bir işkenceydi.

Mariya'yı komada tutan ilacı kesmiş ve hazır olduğunda uyanacağını söylemişlerdi.

Aradan sekiz saat geçmişti bile.

Tek teselli, Alexei amcanın Mariya'yı özel bir odaya naklettmesi ve bir hemşirenin onunla yirmi dört saat boyunca ilgilenmesiydi.

Bu odaya getirildiğinden beri yanından ayrılmamıştım, sürekli herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordum.

Cehennem varsa, işte böyle bir yer olmalıydı.

Uyan, amore mio.

Sol elinin arkasını öptüm, sonra tekrar yüzüne baktım.

Viktor içeri girdi. "Dışarıda konuşalım. Bir şey buldum."

Ayağa kalkarken Mariya'nın parmakları benimkilerle birlikte seğirdi. Gözlerim tekrar yüzüne döndü ve kirpiklerinin titrediğini görünce rahatlayarak sandalyeye geri çöktüm.

"Tatlım?" dedi Bella teyze şefkatle.

Mariya'ya yaklaştım. "Bizi duyabiliyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırptı. Dudakları aralandı, sonra yüzü acıyla buruştu.

Hemen ayağa kalkıp ona doğru eğildim. "Mariya."

Nefesini tuttu ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Gözleri yüzüme odaklanmış gibiydi, sonra inleyerek, "Acıyor," dedi.

Başımı, makinelerdeki hayati belirtileri kontrol etmek için yaklaşan hemşireye çevirdim. "Ona bir şey verin."

"Endişelenmeyin Bayan Cotroni. Yakında rahatlayacaksınız," dedi hemşire Mariya'ya.

Dikkatimi tekrar karımın yüzüne çevirdim ve onun uykuya dalmasını izledim. Gözleri kapanmadan hemen önce benimkilerle buluştu.

Siktir. Ağrı kesiciler onu bayılttı.

"Uyumak onun için en iyisi," dedi hemşire.

Yapabileceğim bir şey olmadığını bilerek Viktor'un peşinden koridora çıktım. "Lütfen bana iyi haberler ver."

"İki farklı çeteyle uğraşıyoruz."

Arkadaşıma bakarak kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

"Her yere gittik. Söylentiye göre seni alt eden kişi Avrupa'nın iktidar koltuğuna oturacakmış."

Viktor'a şaşkın bir bakış attım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bütün bunlar iki çete arasındaki lanet bir oyun yüzünden."

Beni kim önce öldürebilecek diye oynanan lanet bir oyun mu? Ne halt ediyor bu adamlar?

"Bu delilik," diye mırıldandım.

"En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz." Viktor'un telefonu çalmaya başladı ve kontrol ettikten sonra

telefonu bana uzattı. "Tanrı aşkına, Nikolas'la konuş. Adam senin için endişeleniyor."

Telefonu alıp, "Ben Luca," diye cevap verdim.

"Nasılsın?" Bir iç çekiş duydum. "Aptalca bir soruydu." Sonra Yunan mafyasının lideri, "Neden toplantı çağrısı yapmadın? Teşkilat saldırılar sırasında birlik içinde durmalıdır. Ve neden evlendiğini bana söylemedin?" diye çıkıştı.

"Düğün hızlı oldu ve toplantı çağrısı yapacak vaktim olmadı."

"Liam ve Gabriel'i aradım. Hepimiz Los Angeles'a geliyoruz."

Beni desteklemek istediklerini duyunca içim ısındı. Teşkilat'ı kurmak hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Başlangıçta Yunanlar, İrlandalılar, Türkler ve bizim aramızdaki barışı korumak içindi ama zamanla bir kardeşlik hâline gelmişti.

Gerçek bir plan olmadan seyahat etmelerini istemediğim için, "Bu sorunu çözmek ne kadar sürecek bilmiyorum ve şu anda Mariya ile meşgulüm," dedim.

"Bize eşlik etmek zorunda değilsin. Bırak da sana yardım edelim. Sen hepimizin yanında oldun. Şimdi birleşip senin arkanda durma, sana destek olma zamanı."

Söylediğim hiçbir şeyin Nikolas'ın fikrini değiştirmeyeceğini bildiğimden, "Peki," diye mırıldandım.

"Luca, sen Teşkilat'ın başısın. Sen düşersen hepimiz seninle birlikte düşeriz. Yarın görüşürüz," dedi Nikolas.

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Teşekkürler. Desteğiniz için minnettarım."

Görüşmeyi sonlandırdık ve telefonu Viktor'a geri verirken, "Seni Teşkilat'ın başına getirmeliydim," dedim.

Gülümsedikten sonra, "Mariya ne kadar süre baygın kalacak?" diye sordu.

Odaya geri girip hemşireye sordum, sonra Viktor'a, "Dört ila sekiz saat arasında," dedim.

"Bu süre duş alıp yemek yemen için yeterli. Hadi gidelim." Bir an tereddüt ettim ama Viktor kolunu omuzlarıma attı. "Hadi. Güce ihtiyacın olacak."

Eve giderken tüm mesajlarımı kontrol ettim ve daireye girdiğim anda orası evimmiş gibi gelmedi.

Çünkü senin asıl evin bir hastane yatağında yatıyor.

"Ben sana bir şeyler hazırlarken sen de duş al," dedi Viktor.

Yukarı çıktım ve giyinme odasına girerken durup Mariya'nın kıyafetlerine baktım. Onun kokusunu içime çekebilmek için ipek bir bluzu alıp yüzüme bastırdım.

Bu beni sakinleştirmişti.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girip duşun musluklarını açtım. Duşun altına girdiğimde ellerimi fayanslı duvara dayayıp başımı eğdim, böylece su kaslarımın gergin olduğu enseme çarptı.

Gözlerimi kapattım ve Mariya ile geçirdiğim üç günün anılarını zihnimde canlandırdım.

Kahretsin, şu anda onunla kavga etmek için her şeyi verirdim çünkü bu, onun kaçırılmadığı ve işkence görmediği anlamına gelirdi. Bu, onun sağlıklı olduğu ve çok fazla acı çekmediği anlamına gelirdi.

Tanrım, keşke zamanı geri alabilsem.

Düşüncelerim iki çeteye yöneldi. Aptal herifler, kendilerine ne tür bir cehennem yarattıklarının farkında değillerdi.

Bir iç çekerek vücudumu yıkadım. Otomatik hareketlerle rutinimi yerine getirirken zihnim sürekli Mariya ve çeteler arasında gidip geliyordu.

Temiz bir takım elbise giyip merdivenlerden aşağı indiğimde Viktor kaşarlı tostların olduğu tabağı işaret etti. "Ye hadi."

"Yemek yapmayı beceremiyorsun galiba," diye alay ettim onunla. Mutfak adasına oturup tabağı önüme çektim.

"Evet ama seni saniyeler içinde yere serebilirim," diye mırıldandı telefonuna bakarak.

"Neye bakıyorsun?"

"Rosalie'nin yatak odasını yine mahvettiği görüntülere."

"Onu ne kadar süre daha kilitli tutmayı planlıyorsun?" Viktor, Sicilyalı kızı bu şekilde alıkoymasından memnun olmadığımı biliyordu. Omuz silktiğinde, "Onun yeterince acı çektiğini düşünmüyorsun galiba. Ailesini öldürdük. Bırak gitsin."

Gözleri benimkilere çevirdi. "Sonra ne olacak? Senin de dediğin gibi ailesini yok ettik. Rosalie'nin gidecek hiçbir yeri yok, Luca. Onu tutuyorum çünkü onu önemsiyorum. Onu on sekiz yaşında, gidecek hiçbir yeri yokken sokağa atmayacağım. *Bu çok* zalimce olur. Zamanla, benim sadece ona yardım etmeye çalıştığımı anlayacaktır."

"Bunun olacağını sanmıyorum. Kendini onun yerine koy. Biri senin aileni öldürseydi, senin için yaptığı bir şeye güvenir miydin?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye homurdandı.

Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk ve Viktor her seferinde konuyu kapatıyordu.

Bir iç çekerek onu memnun etmek ve hastaneye geri dönebilmek için kaşarlı tostumu yedim.

Viktor telefonunu cebine koydu ve gözlerini bana dikti. "Sadece onunla ilgilenmek istiyorum. Lütfen bu konuyu kapatalım."

Başımı sallayıp yemeğimi bitirdim. "Gidelim. Karımın yanına dönmem lazım."

Asansöre bindiğimizde Viktor bana baktı. "Mariya ile evlendiğin için mutluyum."

"Öyle mi?"

"Bunu adatmak için senin gibi birine ihtiyacı olacak."

"Benim gibi birine mi?" diye sordum.

"Evet, zorluklar karşısında asla geri adım atmayan bir adama."

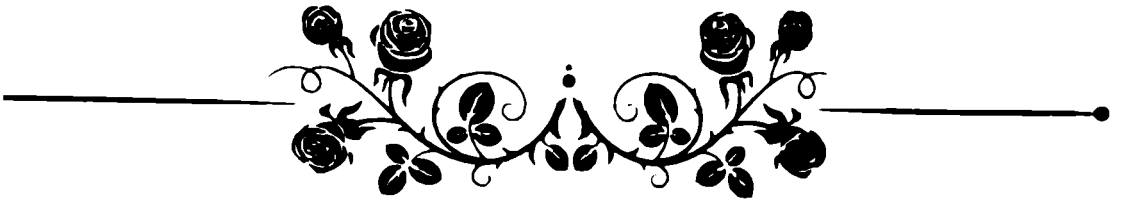
Arkadaşıma gülümsedim. "Mariya'yı zorlu bir kadın olarak görmüyorum."

"Bunu söyleyen tek erkek sen olmalısın," dedi gülerek.

"Onun inatçılığını seviyorum."

Asansör kapıları açıldığında Viktor sırtıma hafifçe vurdu. "Dediğim gibi onun yanında olduğun için mutluyum."

Bölüm 28

Mariya

Bir inilti çıkardım, bacağımdaki ağrı sanki bacağım vücudumdan koparılıyor gibi hissettiriyordu. Sağ elim ezilmiş gibi hissediyordum.

Ve nefes almak çok acı vericiydi.

Tanrım.

Yavaşça gözlerimi açtım ve Luca'nın yakışıklı yüzünün bana baktığını görünce tüm acıya rağmen gülümsemeye çalıştım.

"Merhaba güzelim," diye fısıldadı.

Hareket edecek gücüm yoktu, "Selam," diye fısıldadım.

Parmaklarını yanağımda gezdirdi, gözlerindeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. İçten, beni güvenli bir sarmalın içine alan bir ifadeydi. Aynı zamanda gözlerime yaşlar doldu.

Eğilerek dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu, sonra tekrar gözlerime baktı. "Seninle gurur duyuyorum Mariya. Tanrım, çok iyi savaştın."

Gözlerinde parlayan gururu görünce gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı.

Luca gözyaşlarımı nazikçe sildi, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Benim karım çok cesur."

Gülümsemeye çalıştım ama bunun yerine, olanları hatırlayınca dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Araba kazası.

Ivan ve Lev öldü.

Kayıp çok ağır geliyordu. On yıldan fazla bir süredir beni koruyorlardı.

Luca dikkatlice yatağın sağ tarafına oturdu ve bana doğru eğilip kolunu yanıma dayadı. Elini başımın arkasına koyup yüzüme öpücükler kondurmaya başladı. "Şşş, ben buradayım, *amore mio*."

Artık güvendeydim ve hayatım için savaşmak zorunda değildim ama başıma gelenlerin travması nedeniyle duygusal bir karmaşa içindeydim.

Nefes al. Hayatta kaldın. Nefes al.

Elimi delen matkabın görüntüleri kalbimin hızla atmasına neden oluyor, yatağımın yanındaki makine deli gibi bipliyordu.

"Şşş." Luca gözlerimin içine baktı. "Nefes al, bebeğim. Güvendesin. Kimsenin bir daha sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Endişeyle yüzü gerilmişti, ellerini yüzüme koydu, gözlerime bakıyordu. "Ben yanındayım. Buradayım."

Bir yorgunluk dalgasına teslim olurken nefesimi kontrol altına almaya odaklandım.

"Luca," diye fısıldadım.

Şakaklarımdaki saçları okşarken bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı.

Ben de sevdiğim adama baktım. "Senin için savaştım."

Bakışları yüzümde gezindikten sonra dudaklarımı bir kez daha şefkatle öptü. Başını salladı ve duygusal bir ifadeyle, "Seni kaybetseydim hayatta kalamazdım. Hayatta kaldığın için teşekkür ederim," dedi. Beni tekrar öptü, sonra "Artık savaşmana gerek yok. Her şeyi ben halledeceğim. Sen dinlen ve iyileş," dedi.

Kapının açıldığını duydum ve Luca ayağa kalkmadan önce beni tekrar öptü.

Babamı gördüğüm anda içimden bir hıçkırık koptu.

Vücudumda zonklayan şiddetli acı, bana doğru eğilen babamın gözlerine yansıyordu. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra hareketsiz kaldı.

Onun rahatlatıcı kokusunu derin bir nefesle içime çekmeye çalıştım.

Babam yatağın kenarına oturdu, sol elimi aldı ve iki eliyle sardı. Babamı daha önce hiç bu kadar duygusal görmemiştim ve bu beni daha da ağlattı.

Tekrar ayağa kalktıktan sonra bana yaklaşıp gözlerime baktı. "Baban burada, güzel kızım."

"Sarıl bana," diye mırıldandım ona uzanmaya çalışarak.

Babam dikkatlice kollarını sırtımın altına sokup beni nazikçe göğsüne kaldırdı. Yüzümü omzuna gömdüğüm anda kendimi bırakıp ağlamaya başladım.

"Seni seviyorum, *printsessa*." Saçlarıma öpücükler yağdırdı. "Yaralandığın için çok üzgünüm."

Omzuna yasladığım başımı salladıktan sonra ürpererek, "Çok korktum," diye mırıldandım.

"Tanrım, bebeğim," diye homurdandı babam. "Keşke seninle yer değiştirebilseydim."

Babam, bu duygu dalgası geçene ve ben sakinleşene kadar bana sarıldı. Ardından beni nazikçe yastıklara yatırdı ve yanaklarımı sildi.

Sonra annem geldi ve o travma dalgası yeniden başladı.

Bitkinlikten rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda Luca telefonda konuşuyordu ve "Kastrati veya Tinaj'ı gördüğün anda bana haber ver," diye mırıldanıyordu. Sessizce hattın diğer ucundaki kişinin konuşmasını dinledi ve sonra bana doğru baktı. Uyanık olduğumu görünce, "Bekle. Mariya uyandı," dedi.

Luca gelip telefonu kulağıma tuttu. "Arayan Viktor."

"Selam," dedim.

"Selam, küçük kardeşim. Nasılsın?" Viktor telefonda neredeyse şakıyan bir sesle konuşunca gülümsedim.

"Yol kenarındaki ölü bir hayvan gibi. Beni perişan ettiler."

"Merak etme. Öldürdüğün pislikler daha kötü durumda," diye mırıldandı. "Bana seni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat, olur mu?"

Kıkırdamaya başladım ama bu ani hareket çok acı vermişti. "Beni güldürme. Canım yanıyor."

"Üzgünüm. Saldırının arkasındaki piçleri takip ediyorum, sonra seni ziyarete geleceğim. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır."

"Seni seviyorum, küçüğüm," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum."

Luca telefonu cebine koydu, sonra bana hızlıca bir öpücük verdi. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup bana gülümsedi. "Biraz daha iyi görünüyorsun."

"Öyle hissetmiyorum," diye mırıldandım. Sağ kolumu kaldırıp elim ve bileğimdeki kalın bandajı inceledim.

Hâlâ matkabın sesini duyabildiğime yemin edebilirdim.

Luca, "Sadece dinlenmeye devam et. Yakında ayağa kalkacaksın," diye beni cesaretlendirmeye çalıştı.

"Doktorlar ne dedi?" diye sordum elimi tekrar yorganın üzerine koyarak. "Hasar ne kadar kötü?"

Luca yaklaşıp parmaklarını alnımda gezdirdi. "Kurşun uyluk kemiğini parçalamış ama biraz rehabilitasyonla eskisi gibi olacaksın." Bana rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Kırık kaburgalar bir ay içinde iyileşir. Sen rahatına bak, ben her ihtiyacını karşılarım."

Neredeyse gülecektim ama kendimi zamanında tuttum. "Bu hoşuma gitti."

Gözleriyle yüzümü okşadıktan sonra, "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye itiraf etti.

"Ben de." Korkmak aslında yetersiz bir ifadeydi. Hissettiğim şeyi tarif edecek bir kelime olduğunu sanmıyordum. Birkaç kez gerçekten öleceğimi sanmıştım.

Luca sol elimin arkasını öpüp cebinden bir şey çıkardı. Elmas yüzüğü parmağıma takarken onu izledim. Başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirip tekrar elimi öptü.

Sandalyeden kalktığında gözlerimle her hareketini takip ediyordum.

Ölmediğim ve bu adamla ikinci bir şans yakaladığım için çok minnettarım.

Luca yatağın kenarına oturdu ve elini başımın yanına koydu, böylece yüzünü benimkine yaklaştırabildi. "Her zaman sonsuz zamanım olacağını düşünürdüm," dedi. Başını iki yana salladı. "Meğer yanılmışım. Yarının garantisi yokmuş."

Ben de bunun farkına varmıştım. Bu saldırı bir uyarı olmuştu.

Luca'nın gözleri birdenbire o kadar ciddi bir hâl almıştı ki kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir anlığına bana baktı. İçim bir beklentiyle dolmuştu çünkü bana çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyordum.

Nefesimi tuttum, gözlerimi onunkilere dikip ona baktım.

"Bir şeyi itiraf etmeliyim," dedi.

Midem bir anda düğümlendi.

Lütfen bana evliliği feshetmek istediğini söyleme. Şimdi olmaz. Bu beni mahveder. İşkenceye dayanabilirim ama seni kaybetmeye dayanamam.

"Sarhoş değildim."

Ne?

Neden bahsediyordu?

"Doğum gününde, evlendiğimizde," diye açıkladı. "Ne yaptığımı çok iyi biliyordum."

Nefesim kesilmiş ve göğsümde keskin bir ağrı hissetmiştim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Luca parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Seni hep istedim, Mariya. Sarhoştun ve ben seni durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Durumdan faydalandım."

Luca benimle kendi isteğiyle mi evlenmiş?

Aklım bana kızmam gerektiğini söylüyordu ama kalbim bu duyguyu kabul etmiyordu.

Yüz hatları o kadar yumuşaktı ki haberin şokunu hafifletiyordu. Sadece bana odaklanan yoğun ilgisi beni umutla dolu bir baloncuğun içine hapsetmişti.

Vücudum titredi. Nefesim kesildi.

"Seni çok ama çok seviyorum ve evlenmemiz gerektiği fikri aklıma geldiğinde bu fırsata sımsıkı sarıldım."

Vay canına.

Sözlerini kavramam biraz zaman aldı ama sonra yoğun bir rahatlama hissiyle gözyaşlarına boğuldum.

Luca dikkatlice kollarını bana doladı, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi beni nazikçe sardı. "Bir an, başaramayacağını düşündüm. En büyük pişmanlığım, sana hislerimi söylememiş olmamdı. Özellikle de beni sevdiğini bildiğim için. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermeye çalıştım ama bunu hiç söylemediğimi çok geç fark ettim." Şakağıma bir öpücük kondurdu, sonra nefesinin sıcaklığı kulağımı ısıttı. "*Ti amo tanto.*"

Seks sırasında bana söylediği sözleri hatırladım.

Luca.

Sol kolumu kaldırıp onun beline sarılırken bu ânın yoğunluğunu sindirmeye çalıştım.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Umut etmiştim ama asla inanmamıştım.

"Bu yüzden, hayatımda senden daha önemli kimse olmadığını bilmediğin bir gün daha geçmesine izin vermeyeceğim," diye devam etti. "Sahip olduğum her şey, tüm benliğim senin, Mariya."

Hiç duymayacağımı sandığım bu sözler kalbimin derinliklerine yerleşirken tek yapabildiğim ona sarılmaktı.

Teşekkürler Tanrım.

Luca'dan bu sözleri duymadan ölmeme izin vermediğin için teşekkürler.

"Adi herif," diye inledim. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Seni seviyorum."

Onun yan tarafına vurup ağlayarak, "Bana daha önce söylemeliydin," dedim.

"Seni seviyorum."

Göğsüme bir mutluluk yayıldı ve onun kollarında bir bebek gibi ağladım. Sonunda, uzun zamandır sakladığım sözleri özgürce söyleyebildiğim için, "Seni seviyorum... Hem de o kadar çok seviyorum ki... Canım acıyor," diye ağladım.

Luca yüzümün yan tarafına öpücükler kondurarak beni sevgisiyle sarmaladı.

Bölüm 29

Luca

Mariya'yı yumuşak bir şekilde yastıklara yaslayarak sırtını destekledim. Yüzünü ellerimin arasına aldım, başparmaklarımla gözyaşlarını silerken gözlerinin derinliklerine baktım. "Sen benim aldığım nefesimsin. Kalbim her lanet saniye senin için atıyor."

Yüzündeki rahatlama, ona hislerimi daha önce söylemediğim için pişmanlık duymama neden oldu.

Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktım. Bundan sonra aramızda sır kalmayacaktı.

Mariya kendini topladıktan sonra bana kızgın bir bakış attı. "Hastane yatağında yatıyor olmasaydım, seni pataklardım."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyileştiğinde beni dövebilirsin."

Omzuma hafifçe vurdu. Başını iki yana sallayarak yumuşak bir kahkaha attı. "Ne kadar aptalız."

"Aksini iddia etmeyeceğim."

"Neden daha önce söylemedin?" diye sorarken bakışları bana olan sevgisiyle doluydu.

Aramızdaki sınır ortadan kalkmıştı ve ona karşı dürüst olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini kelimelerle ifade edemezdim. "Sana dünyaları verebilmek için kendi imparatorluğumu kurmak istedim."

Kaşlarını çattı. "Ben sadece seni istedim."

"Bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Bana karşı kayıtsız olduğunu düşünmemi sağlamak konusunda çok başarılıydın."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye mırıldandı. "Bana hep harcadığın zamana değmediğimi hissettirdin."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, *amore mio*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aşkım."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu dili öğrenmem gerek."

Samimi bir hava içindeydik ve ona hislerimi anlatma fırsatı bulduğum için çok minnettardım.

"Artık sır yok," diye fısıldayarak ona yaklaştım.

"Tamam."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve bana izin verdiğinde onu tüm hislerimle öptüm. Geçen hafta yaşadığım tüm duyguları ona verdim.

Kaçırıldığında hissettiğim korkuyu, yaralandığı için hissettiğim yürek parçalayıcı acıyı ve ona karşı dürüst olduğum için hissettiğim derin rahatlamayı...

Ona dilimle, dudaklarımla, dişlerimle taptım; öpücük derin ve aşkımızın yoğunluğuyla doluydu.

"Biz de buradayız," diye mırıldandı Alexei amca.

Geri çekildim ve kayınvalidemle kayınpederime bakarken yüzümde büyük bir gülümseme belirdi.

Bella teyze önce bana, sonra Mariya'ya baktı, ardından rahatlayarak ifadesi yumuşadı. Yatağın yanına yürüdü ve elini

Mariya'nın alnına koydu. "Gördün mü, sana endişelenmemen gerektiğini söylemiştim."

Mariya'nın yanakları kızarmıştı ve çok daha iyi görünüyordu.

Ailesi onunla konuşabilsin diye yataktan uzaklaştım ama Alexei amca yanıma geldi. Sırtımı sıvazlayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sadece birkaç saat boyunca aşkımızın tadını çıkarabilmiştik.

Sonra hemşire herkesin gitme zamanının geldiğini duyurdu. Mariya'nın kocası olduğum için kalmam gerekiyordu.

"Bayan Cotroni taburcu olduğunda tuvalete gitmesi için ona yardım etmeniz gerekecek."

Mariya'nın gözleri büyüdü. Sadece bir anlığına. "Tuvalete kendim gidebilirim."

Hemşire başını iki yana salladı. "Yaralı bacağınız ve eliniz bunu neredeyse imkânsız hâle getiriyor. Yardıma ihtiyacınız olacak."

Kadın bir yatak lazımlığı çıkardığında Mariya başını hayır der gibi salladı. "Hayatta olmaz. O şeyi bana yaklaştırırsanız, sorun çıkarırım. Ayağa kalkabilirim."

"Bacağınızda kanı boşaltan tüpler ve bir sonda var," dedi hemşire. "Bağırsaklarınızı boşaltmanız gerektiğinde lazımlığı kullanmanız gerekecek." Mariya'ya rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. "Mümkün olduğunca gizli davranacağız."

Mariya'nın gözleri panikle parladı. Ona yaklaşıp sol elini tuttum ama o elini çekti.

"Odadan çıkın," diye fısıldadı, gergin bir sesle.

"Bebeğim—"

"İkiniz de! Çıkın!" dedi sesini yükselterek.

"Size biraz zaman vereceğim," diye mırıldandı hemşire.

Yalnız kaldığımızda Mariya bana bakmadı ve yaralı eliyle lazımlığı yataktan itti. Acıyla gözleri kararda, yüz hatları gerginleşti ve nefesleri sığlaştı.

"Git," diye homurdandı.

"Hayır." Oturdum ve elimi başının yanındaki yastığa dayadım. Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Her adımda yanında olacağım."

Yüzünü çekmeye çalıştı, ben de kıpırdamaması için iki elimle yanaklarını kavradım.

Gözleri utançla doldu ve kaşlarını çattı. "Yapamam..." Ağzından hafif bir hıçkırık çıktı. "Bu çok aşağılayıcı."

Titrek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "İnatçı gururunu seviyorum ve bunun zor olacağını biliyorum ama sana yardım etmeme izin ver. Biz böyle yemin ettik, Mariya. Hastalıkta ve sağlıkta."

"Hayır," diye inledi. "Kimsenin kıçımı silmesine izin vermeyeceğim, özellikle de senin." Gözlerime bakmayı reddederek gözlerini kapattı. "Annemi istiyorum."

Konuyu zorlamak istesem de mesele ben değildim. "Onu arayacağım."

Geri çekilip Bella teyzenin numarasını tuşladım.

Telefonu açar açmaz, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Mariya senin hastaneye gelmeni istiyor." Mariya'nın konuşmayı duymaması için uzaklaştım. "Bağırsak hareketlenmeleri konusu gündeme geldi ve o bunu pek iyi karşılamadı."

"Geliyorum."

Telefonu kapattık ve yatağa geri döndüm. "Şimdi gelir."

Mariya sadece başını salladı ve sol eliyle çarşafı sıkıca kavradı.

Sandalyeye oturup elini tuttum. "Sana bakmak istiyorum, *amore mio*. Her şekilde."

Yüzünü başka yöne çevirdi. "Hayır."

"Seni seviyorum."

Başını bana doğru çevirdiğinde gözleri öfke doluydu. "Evet, kıçımı temizlemek zorunda kalana kadar. Romantizmi öldürmenin en hızlı yolu budur."

Bir şey söylemek üzereydim ki başını iki yana sallayarak bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, Luca. Bundan bahsetme bile. Bu beni öldürüyor."

Ayağa kalkıp alnına bir öpücük kondurdum. "Senin için her şeyi yaparım ama bu acıyı tek başına çekmene izin vermeyeceğim. Her adımda yanında olacağım dediğimde ciddiydim."

Bella teyze, hemen arkasında hemşireyle birlikte aceleyle odaya girdi.

Bir iç çekerek Mariya'yı tekrar öptüm. "*Ti amo tanto.*"

Odayı terk etmek kolay bir şey değildi. Tüm varlığım Mariya'ya bu konuda yardım etmek istiyordu ama kalırsam onu daha da üzeceğimi biliyordum.

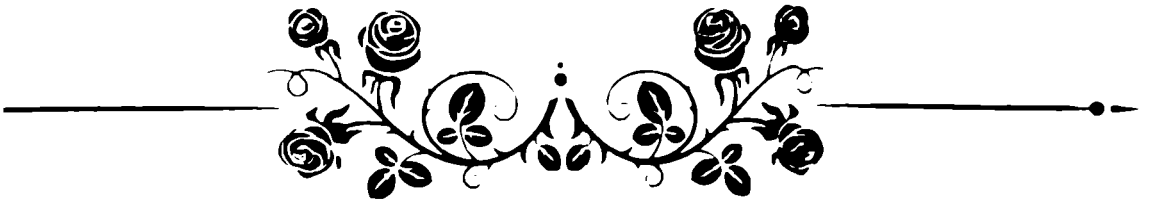
Koridora çıkıp duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Fiziksel iyileşmenin en önemsiz sorunumuz olacağını hissediyordum. Mariya'nın birinin yardımına muhtaç kaldığında hissedeceği o aşağılık duygusu çok zor olacaktı.

Nedenini anlıyorum.

Yine de her adımında onun yanında olmaya kararlıydım ve onu kaç kez temizlemem gerekirse gereksin, ona olan sevgim değişmeyecekti.

Bölüm 30

Mariya

Vurulmaya, dövülmeye ve işkence görmeye dayanabilirdim ama buna dayanamazdım.

Tanrım, buna dayanamam.

Hemşire vücudumu silerek anneme nasıl yapılacağını gösterirken aşağılanmışlığın verdiği utanç dalgaları içinde sürükleniyordum.

Ve bir de acı vardı. Tanrım, acı keskin ve dondurucuydu, her bir sinirimi ve kemiğimi bıçak gibi deliyordu.

Vücudum çarşafla örtüldüğünde ateşim çıkmış gibi hissediyordum, dişlerim sıkmaktan ağrıyordu.

"Bizi biraz yalnız bırakın lütfen," dedi annem kibarca.

Kapının kapandığını duydum ve yavaşça gözlerimi açtım.

Annem yatağa oturup beni şefkatle kucakladı. "Biliyorum," dedi fısıldayarak. "Biliyorum, tadım."

"*Mami*," diye inledim, sol elimle ona sarılarak.

"Bundan sonra seni ben yıkayacağım. Tamam mı?"

Omuzlarına başımı yaslayarak başımı salladım. "Lütfen."

"Merak etme. *Mami* sana bakacak."

Yorgunluk ve acı beni her şeyin gece kadar karanlık olduğu, her yönden matkap seslerinin geldiği, ateşler içinde bir rüyaya sürükleyene kadar anneme sarıldım.

Bir patlama beni uykumdan uyandırdı ve birdenbire doğruldum.

Göğsümdeki ve bacağımdaki acı dayanılmazdı, dudaklarım aralandı ama ses çıkaramadım.

"Siktir," dedi Luca endişeyle. Omuzlarımı tutarak tekrar yatmama yardım etti.

Nefes almakta zorlanıyordum. Saçlarım nemli cildime yapışmış olsa da bir esinti hissediyordum. Etrafa bakındığımda iki vantilatörün bana doğru yönlendirildiğini ve çarşafın kaldırıldığını fark ettim. Üzerimde sadece iki havlu vardı.

Bacağımdaki bandajın altında kaybolan tüpler görünüyordu. Vücudumdaki çirkin morlukları gördüm.

Sonra gözlerim sağ elime takıldı.

Matkabın derimi ve kemiğimi parçaladığını hâlâ hissedebiliyordum.

O sesi asla unutmayacaktım.

"Bebeğim," dedi Luca, serin bir bezle alnımı silerek.

Kendimi her zamankinden zayıf hissederek gözlerimi açtım.

Bana gülümsedi. "Tanrım, çok güzelsin." Bez boynumu okşadı. "Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Luca omuzlarımı ve sol kolumu sildi. "Bu kadar güçlü olmanı."

Gözlerimi tekrar kapattım.

Açıkta kalan her santimetreyi silmeye devam ederek beni serinletti. Aşağılayıcı değil, güzel ve rahatlatıcı bir histi.

Tanrım, duygusal olarak berbat durumdayım.

Körü körüne elini tutmaya çalıştığımda hemen parmaklarımı tutup dudaklarına götürdü. "Kimse beni bu hâlde görmesin," diye fısıldadım. "Sadece sen ve annem."

"Peki ya baban?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Violet bugün geliyor. Onu uzun süre uzak tutamam," dedi.

"Violet sorun değil. Beni daha önce çıplak görmüştü," diye mırıldandım sakin kalmaya çalışarak. Her birkaç dakikada bir kendimi kaybetmemek için çabalıyordum. Bu çok yorucuydu.

Sadece bir saatlik bir süreyi düşün. Bunu atlatabilirsin.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Luca. Dudakları parmaklarıma değdi.

Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünde beni merakla inceleyen bir ifade gördüm.

"Bana böyle bakmayı asla bırakma," diye yalvardım.

Bana sevgi dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Nasıl istersen, *amore mio.*"

Luca öylece oturup bana bakarken parmaklarını sol kolumda yukarı aşağı gezdirmeye başladı.

"Bu çok hoş," diye fısıldadım.

"Sana dokunmayı seviyorum," diye itiraf etti. "Onca sene ellerimi kendime saklamak gerçekten zordu. Bir ödülü hak ediyorum."

Kıkırdayarak güldüm. "Bu senin suçun."

Ağrı yavaş yavaş azalıyordu ve kaslarım gevşedi. Violet odaya girene kadar bir dalıp bir uyandım.

Beni görünce Violet'ın yüzü solgunlaştı ama gözyaşlarını cesurca içine attı. Üzerime eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve omzumu sıktı.

"Ailen izin verseydi daha erken gelirdim," diye fısıldadı.

"Artık buradasın."

Violet geri çekildi, sonra gözleriyle vücudumu taradı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim onun daha fazla endişelenmesini istemeyerek.

Ancak o zaman Luca'ya bakıp nazik bir ifadeyle gülümsedi. "Merhaba."

"Selam."

Gözlerim kocam ve en iyi arkadaşım arasında gidip geldi ve sonra, "Gelecekte birbirinizi çok göreceksiniz, o yüzden iyi geçinmeye başlasanız iyi olur," dedim. Luca kaşlarını çatınca ben de, "Violet seni hiç sevmedi çünkü ben seni severken sen beni sürekli reddettin," diye açıkladım.

"Mariya!" dedi arkadaşım şaşkınlıkla.

Luca gülümsedi. "Bu mantıklı."

Başımı Luca'ya doğru eğerek Violet'a gülümsedim. "İtiraf etti ve beni sevdiğini söyledi."

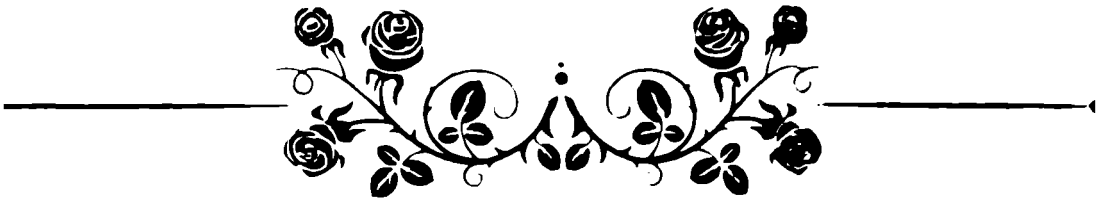
Arkadaşımın gözleri kocaman açıldıktan sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kısa bir süre sonra Violet bana nazikçe sarıldı ve yakında tekrar geleceğine söz verdi.

Luca, yalnız kaldığımızda dirseklerini yatağa dayadı ve elimi tuttu. "Biraz uyumaya çalış, *amore mio*."

Ona baktım ve gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar onun sevgisinden güç aldım.

Bölüm 31

Luca

Kayınvalidem ve kayınpederim Mariya'yı ziyaret ederken ben de işlerimi halletmeye vakit ayırdım.

Nikolas, Liam ve Gabriel Los Angeles'ta oldukları için her zamanki mekanımızda toplantı yapmayıp benim dairemde buluştuk.

Üçü de şehirde kaldıkları süre boyunca benim evimde kalacaklardı.

Mermer hole girdiğimde salondan gelen kahkahalar duydum. Erkekler içkilerini yudumlarken eğleniyorlardı.

Beni ilk fark eden Viktor, başıyla işaret etti. Diğer üçü de elimi sıkmaya geldiler, Nikolas ise herkesin beni selamlamasını bekledikten sonra, "Nasılsın?" diye sordu.

"Mariya yavaş yavaş iyileşiyor, ben de daha iyiyim."

"Evlendiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Liam.

"Viktor'un senden önce cesaretini toplayacağını düşünmüştüm," diyerek güldü Gabriel.

"Ben mi?" Viktor hoşnutsuz görünüyordu.

"Dikenli Gül'ün Rose ile," diye hatırlattı Gabriel.

"O kız hâlâ seninle mi?" diye sordu Nikolas.

"Konuyu değiştirelim. Sarhoş kız kardeşimi kullanan Luca'ydı," diye beni feda ederek dikkatleri kendinden uzaklaştırdı.

Nikolas kaşını kaldırarak bana baktı ama ben başımı iki yana salladım. "Sen de Tessa'yı seninle evlenmeye zorladın." Sonra sırıttım. "Benim hikâyemde ise beni kiliseye Mariya sürükledi, ben de onu durdurmadım."

"Sürükledi," dedi Viktor kıkırdayarak. "Güzel espri."

"Peki, iki çete tarafından hedef alınman konusu nedir?" diye sordu Liam.

"Arben Tinaj," diyerek onlara bilgi verdi Viktor. "Yirmi iki yaşında, Selcë doğumlu ve Erand Kastrati yirmi beş yaşında, Tiranlı. Bu aptallar, Luca'yı alt edenin Avrupa'nın kontrolünü ele geçireceğine inanmışlar."

Nikolas resmen sinirlenmiş görünüyordu. "Alındım."

"Ben de," diye mırıldandı Gabriel. Nikolas'a baktı. "Belli ki yanlış bir şey yapıyoruz."

"Neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Viktor.

"Yunanistan ve Kıbrıs benim. Türkiye, Gabriel'in kontrolünde. Ama hayır, o pislikler sadece Luca'nın peşinde."

"Çünkü o, Teşkilat'ın başı. O düşerse, hepimizin düşeceğini düşünüyorlar," dedi Liam.

"Bunu nasıl halledeceğiz?" diye sordu Nikolas.

"Şu anda Mariya'ya odaklandım. Hastaneden taburcu olana kadar zamana ihtiyacım var."

"O zaman sana zaman kazandıralım," dedi Gabriel. "Nereye gideceğimizi ve kimi öldüreceğimizi söyle."

"Burada kalmanızı istiyorum. Adamlarımın çoğu İtalya'da Arnavutluk meselelerine boğulmuş durumda. Mariya'nın güvenliğini başka kimseye emanet edemem."

"Ben ne işe yarıyorum ki?" diye mırıldandı Viktor. "Onu korumak için bir ordu ayarlayacağım."

"Eşlerimizi de getirebiliriz," dedi Liam. "Onlar bunu tatil olarak görürler, biz de sorunu halledene kadar herkesi güvende tutarız."

"İyi fikir," diye onayladı Gabriel.

Teşkilat üyelerine şöyle bir baktım. "Birlikte zor zamanlar geçirdik ve her seferinde galip geldik."

"Bu sefer de farklı olmayacak," dedi Viktor herkese içki doldururken.

Kadehleri elimize aldığımızda havaya kaldırdım. "Bize saldıran pislikleri ortadan kaldırmaya."

İçkimi kafama diktiğim anda Nikolas, "Şimdi bize, Alexei Koslov'un kızını nasıl elde ettiğini ve Koslov'un seni nasıl öldürmediğini ayrıntılı olarak anlat," dedi.

"O benim vaftiz babam."

Viktor kahkahayı bastı. "Bu hiçbir şey ifade etmez. Luca'nın hâlâ hayatta olmasının tek nedeni Mariya'yı sevmesi."

"O da aynı şeyleri hissediyor mu?" diye sordu Liam.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken başımı onaylar gibi salladım. "Ben şanslı bir piçim."

Viktor kanepeye oturup dizüstü bilgisayarını açtı. "Bunu bir kez daha söyleyebilirsin." Mariya'nın bir grup Arnavutla dövüştüğü görüntüleri ekrana getirdi. "Küçük kız kardeşimin ne kadar sert olduğunu görmelisiniz."

Viktor görüntüleri televizyona yansıtınca hepimiz etrafına toplandık. Bunu ikinci kez izleyemeyeceğim için mutfağa doğru yürüdüm.

Nikolas, sanki canlı bir dövüş izliyormuş gibi karıma tezahürat etmeye başladı.

Liam'ın, "Tanrım," diye mırıldandığını duydum. "Bunu bana yapsaydı, ayağa kalkamazdım."

"Değil mi?" diye övündü Viktor. "O bir mayın gibidir."

Dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve göğsüm gururla doldu.

O benim mayınım.

Hastaneye geri döndüğümde Mariya'nın odasında kimse yoktu.

O kadar dalgındı ki, "Selam, ne zamandır yalnızsın?" diyene kadar beni duymadı bile.

Sersemlemiş gibi başını iki yana salladı, sonra bana gülümsedi. "Sadece bir saat. Sanırım."

"Beni aramalıydın."

"Yirmi dört saat bakıcıya ihtiyacım yok. Tehlikeyi atlattım, unuttun mu?"

Sandalyeye oturdum ve yüzük parmağına bir öpücük kondurdum.

Geçen hafta çok kilo kaybetmişti. "Yemek yedin mi?"

"Evet."

Bir şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Kafasını iki yana sallayarak, "Hiçbir şey," dedi.

Kalkıp yatağın kenarına oturdum. "Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık."

Mariya gözlerini bana çevirdi. "Sadece olanları düşünüyorum."

"Anlatmak ister misin?" Elini tutup başparmağımla alyansını okşadım.

"Gerçeküstü bir şey gibi." Ellerimize doğru baktı ve ben de onun uzaklara dalışını izledim. "Kötü bir rüya gibi. Arabanın yuvarlanması. Enkazdan çıkıp o adamları görmek." Başını iki yana sallarken ipeksi siyah saçları omuzlarına döküldü. "Hiç şansım olmadığını bilsem de savaşmaya devam ettim."

Mariya tekrar gözlerime baktı. "Bu gücün nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece... Damarlarımdan akıp gitti. Ne kadar zorlaşırsa o kadar çok savaştım."

Çünkü sen çok güçlüsün, benim mayınımsın.

"Bacağıma ateş edildikten sonra beni bir masaya sürüklediler." Olanlar gözlerinde canlanırken gözleri gece yarısı kadar karanlıklaştı. "Matkap sesini asla unutmayacağım ama matkabın elimi parçalayışını izlerken içimde bir şey kırıldı. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissettim."

Sessiz kaldığında, "Kırık bir uyluk kemiği, dört kırık kaburga ve yaralı elinle, yine de o odadan çıkmak için mücadele ettin," diye hatırlattım ona. Dudaklarımı dilimle ıslatıp, "O atışı kaçırmasaydın, gaz tankı seni öldürürdü," dedim.

"Biliyorum." Mariya ani bir nefes aldı. "Ama o pisliklerden birinin kafama kurşun sıkmasındansa kendi elimle ölmeyi tercih ederim."

"Tanrım, bebeğim," dedim hırıltılı bir sesle ve onu kollarıma aldım.

"Annemin terör prensesi olarak tanındığını biliyor musun?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Babam emekli olduktan sonra bile en çok korkulan adam olmaya devam etti."

Bu doğru.

"Onların kanını damarlarımda hissettim."

Mariya tekrar gözlerime baktığında gözlerinde gücünü gördüm; yoğun, acımasız ve nefes kesiciydi.

Derin bir nefes alıp sert karımın bu hâlini içime çektim. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın. Lanet olsun Mariya, keşke sana baktığımda gördüklerimi sen de görebilseydin."

"Ne görüyorsun?"

"Bir kraliçe." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Benim kraliçem."

Bölüm 32

Mariya

En azından tüm bu zorlu süreçten bir iyi şey çıkmıştı.

Luca ve ben daha da yakınlaşmıştık.

Yatağın yanındaki masaya buharı tüten bir kâse su koydu ve gömleğinin kollarını sıvadı.

Derisinin altında kıvrılan damarları zihnime kazıyarak bezi ıslatışını izledim.

Kapıyı kilitledi ve odada sadece ikimiz kaldık.

Daha önce hemşire bana sünger banyosu yaptırdığında bu aşağılayıcı bir durumdu ama Luca ile birlikteyken durum farklıydı.

Onu gönderip annemi çağırmak yanlıştı. Ona bir şans vermeliydim.

Yatağın örtüsünü üzerimden çekip aldığında bana göz kırptı. "Sadece sen ve ben, benim küçük mayınım. Kendimi kontrol etmeye çalışacağım."

O nazikçe vücudumu temizlemeye başladığında ben de gülümsedim.

"Kendini kontrol etsen iyi olur. Sanırım bir süre seks yapamayacağım."

"Başka yollar da var," diye mırıldandı sıcak bezle göğüslerimi okşarken.

"Söyle."

Dudaklarının kenarı yukarı kalktı. "Ağzın, *amore mio*."

Bu ânı resmî değil de seksi hâle getirişini takdir ederek hafif bir kahkaha attım.

Luca beni ağır ağır yıkarken gözleri hayranlıkla bakıyordu.

"Beni değerli hissettiriyorsun," diye fısıldadım. Bez sağ bacağımdan aşağı inip ayağıma ulaştığında masaj yapmaya başladı. "Tanrım," diye inledim, bu kadar iyi hissettirdiği için gözlerim kapanırken.

"Ne dersin? İşi aldım mı?" diye alay etti.

"Evet, kesinlikle."

"Benden tekrar odadan çıkmamı istemeyeceksin, değil mi?"

Başımı hayır der gibi salladım.

"Eve vardığımızda seni banyoya taşıyacağım ve rahat etmen için seni yalnız bırakacağım," dedi beni temin eder gibi.

Çenem titremeye başladı. "Teşekkür ederim."

Nefesinin dudaklarıma değdiğini hissettim, ardından dudaklarını da değdirerek beni şefkatle öptü. "Senin için her şeyi yaparım Mariya, buna gururunu korumak da dâhil."

Gözlerimi açıp, "Seni çok seviyorum Luca," diye mırıldandım.

Vücudumu silmeye devam etti ve işini bitirdiğinde ağrım azalmış ve biraz daha rahatlamış hissediyordum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum, o yatağın yanındaki koltuğa otururken.

"Hayır, seninle her şey doğal olarak gelişiyor." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Ayağa kalktığında, hayallerindeki düğünü planlamanı istiyorum."

"Biz zaten evliyiz."

Onaylar gibi başını salladı. "Yeminlerimizi yenileyeceğiz ve ailemiz ile arkadaşlarımızla kutlayacağız."

"Yani, feshetmek yok mu?" diye ona takıldım.

"Seni asla bırakmayacağımı söyledim ve bunda ciddiyim."

"Hayalindeki düğün nasıl bir şey?" diye sordum. Aramızdaki ilişkinin bu kadar doğal olmasından çok hoşlanıyordum.

"Senin mihrapta duruyor olman," diye gülerek cevap verdi. "Seninkini nasıl hayal ettiğini anlat."

"Siyah ve pembe altın rengi bir düğün istiyorum."

Dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu tam da sana göre."

"Tüm dekorasyon siyah olacak, gelinliğim de dâhil; Violet ve annem pembe altın rengi elbiseler giyecek."

"Ben ne giyeceğim?"

"Siyah smokin, pembe altın renk bir kravat ve yelek."

Renk seçimimden memnunmuş gibi başını salladı. "Balayımızı nerede yapmak istersin?" diye sordu.

Göğsümde bir mutluluk dalgası yükseldi. "Herhangi bir yerde."

"Kaç çocuk istiyorsun?"

"İki," diye cevapladım tereddüt etmeden. "Viktor ve benim gibi yakın olmalarını istiyorum."

Luca öne doğru eğilip dirseklerini yatağa dayadı. "Yılın yarısını İtalya'da geçirdiğimi biliyorsun. İki ev arasında gidip gelmek senin için sorun olur mu?"

"Benim evim sensin."

Cevabım onu o kadar memnun etmişti ki birdenbire doğrulup beni deli gibi öptü.

"Tanrım, umarım çabuk iyileşirsin," diye inledi. "Testis ağrısından öleceğim."

"Kapı hâlâ kilitli," diye hatırlattım.

Luca başını kaldırdı ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Seni becermem mümkün değil."

"Evet ama bir elin ve beş parmağın var."

Luca sessizce kıkırdayarak başını iki yana salladı ve yerine oturdu.

"Sakın bana utandığını söyleme," diye alay ettim. "Hastanedeyim ve acı çekiyorum. En azından bana unutamayacağım bir şov yapabilirsin."

"Boşalmamı mı izlemek istiyorsun, *amore mio*?" Alçak ve derin sesi karnımda bir sıcaklık hissetmeme neden olmuştu.

"Evet."

Luca kemerini ve pantolonunu çıkarırken gözlerini benden ayırmadı. Sert, kalın aletini dışarı çıkarırken kafamı eğdim.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Ah evet. Aletini kavra, bebeğim," diye emrettim. Güçlü parmaklarının, sertliğinin kadifemsi derisini kavrayışını izlerken nefesim hızlandı.

Aletinin başında biriken damlaları görünce dudaklarımı yaladım. "Parmağınla ıslaklığa dokun da tadına bakayım."

"Tanrım," diye inledi başparmağıyla damlayı alırken. Eğildi ve dilimi çıkarıp parmağını yaladım.

"Mmm... Tadı da görünüşü kadar güzel," diye övdüm onu, baştan çıkarıcı bir tonda.

Luca koltukta geriye yaslanıp bacaklarını açtı. Gözleri kısıldı ve kendini okşamaya başlarken dudakları aralandı.

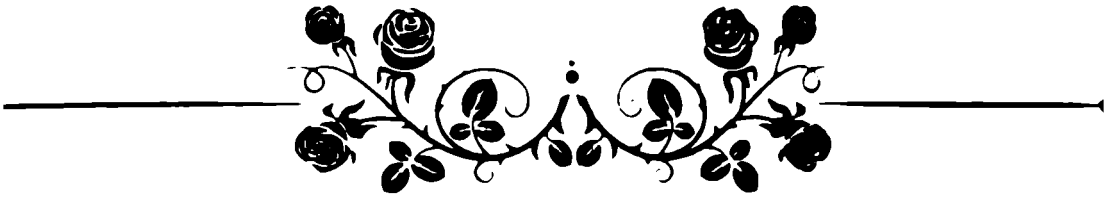
"Tanrım, şu anda çok seksi görünüyorsun," diye inledim, onu saran parmakların benim olmasını dileyerek. "İyileşir iyileşmez seni deli gibi emip her damlanı yutacağım."

"Siktir, Mariya," diye inledi. Daha hızlı hareketlerle elini uzunluğu boyunca aşağı yukarı kaydırıyordu. Vücudu gerildi ve havluyu kaparak sıcak akıntılar hâlinde fışkıran sıvısını bir yere sıçramadan yakaladı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi." Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. "Senin için de o kadar iyi miydi?"

Luca nefesini toparlarken ve kendini temizlerken gülümsedi. Aletini pantolonunun içine sokup kıyafetlerini düzelttikten sonra yatağın kenarına oturdu ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Benim için çok daha iyi olduğuna bahse girerim." Bana bir öpücük daha verdi. "Teşekkür ederim, *amore mio*."

Bölüm 33

Luca

Mariya son iki hafta içinde oldukça iyileşmişti.

Sonunda karımı eve götürebiliyordum. Aslında Marco'nun bizim için ayarladığı geçici daireye demek daha doğru olurdu. Neyse ki onu birkaç konuda ikna etmiştim. Onu yıkayabilecek, giydirebilecek ve taşıyabilecektim.

Tuvalete gitmesi gerektiğinde işini bitirene kadar onu yalnız bırakacaktım. Şu âna kadar her şey yolunda gidiyordu.

Dürüst olmak gerekirse bunu çok sevmiştim ve ilişkimizin çok daha güçlü hâle geldiğini hissediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mariya, dairemize doğru gitmediğimi fark edince.

"Yeni bir ev buldum, böylece hareket etmen daha kolay olacak. Merdivenlerle uğraşmanı istemedim," diye açıkladım. "Ayrıca sana bunu yapan pislikleri yakalamak için Teşkilat'tan gelenler bizim evde kalıyor."

Mariya bir anlığına bana baktı, sonra yüzünde duygusal bir ifade belirdi ve dönüp pencereden dışarıya baktı.

Sol elini tutup sıktım. "İyi misin?"

"Hı hı," diye mırıldandı.

"Ama?"

"Aması yok."

Kırmızı ışıkta durup, "Bana bak," dedim.

Gözlerime bakarak, "Sonunda hastaneden çıktığım için biraz duygusallaştım," dedi.

Gülümseyerek dikkatimi yola verdim ve yeni dairemize doğru yola çıktık.

İki yatak odalı, Amerikan mutfak salonu ve yemek alanı olan bir daireydi.

Cipimi garaja park ettikten sonra arabadan inip arkadan tekerlekli sandalyeyi alarak yolcu tarafına doğru ittim. Mariya'yı arabadan kaldırıp nazikçe sandalyeye oturttum.

"Tekerlekli sandalyeye alışabilirim," diye şaka yapmaya çalıştı. Özgürce hareket edememekten nefret ettiğini biliyordum.

Başının üstüne bir öpücük kondurup asansöre doğru yürüdüm.

Daireye girdiğimizde Mariya bir kahkaha attı, sonra acıdan kıvrandı. "Renk katmaya gönlün razı olmadı, değil mi?"

"Dekorasyon seçimlerime bir itirazın mı var?" diye sordum onu kucağıma alırken.

Tanrım, kaybettiği kiloları alabilmesi için onu beslemem lazım. Kemiklerini hissedebiliyorum.

Sol kolunu boynuma doladı. "Dekorasyon seçimlerini çok beğeniyorum. Tek eksik olan biraz renk. Oraya buraya biraz pembe altın rengi eklemek yeterli."

"Bunu sen halledebilirsin," dedim ve onu yatak odamıza taşıdım.

"Sana bir sürprizim daha var," dediğimde Mariya açık alana baktı.

"Bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Sol bacağını sarsmamaya dikkat ederek onu yatağa yatırdım. "İyi misin?"

"Evet."

Dolaba girip ona aldığım elbiselerden ikisini çıkardım. Onları Mariya'ya gösterdiğimde, "Çok güzeller," dedi.

"Şimdilik elbise giyersen her şey daha kolay olur. Giymesi kolay ve bacağım zorlamana da gerek kalmaz."

"Buraya gel."

Yaklaştım ve elbiseleri yatağın üzerine koydum.

Mariya elimi tutup beni kendisine çekti ve ben de onun üzerine doğru eğildim. Gözleri benimkilere kilitlenirken merakla parladı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Onun önüne çömeldim ve elimi kaldırıp birkaç saç telini kulağının arkasına attım. "Sana bakmayı seviyorum."

"Neden?"

Bu sefer ona hayranlıkla bakan bendim. "Bana bağımlı olan sert bir kadının olması bana güç veriyor. Savaşabilir ve kendini cehennemden kurtarabilirsin ama burada, şu anda, bana ihtiyacın var." Ellerimi kalçalarının iki yanına koyup dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Şu anda savunmasızsın ve bu bana güç veriyor."

"Sonsuza kadar savunmasız kalmayacağım."

"Biliyorum ama umarım her zaman bana ihtiyacın olur." Ona gülümsedim. "Yemek pişirme konusunda olduğu gibi."

Burnunu kırıştırarak, "Evet, o konuda her zaman berbat olacağım," dedi.

Ona bir öpücük daha verip, "Ve seni boşaltmak konusunda," diye mırıldandım.

Kaşını kaldırdı. "Bunu doğru yapan tek erkek sensin."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve aramızda yoğun bir an yaşandı, sonra "Beni seçtiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Bu konuda pek seçim şansım yoktu. Hormonları keşfettiğim gün, sana bir bakış atıp, 'Evet, aradığımız kişi bu,' dediler."

Başımı eğip, "Beni ne zamandan beri seviyorsun?" diye sordum.

Bir an düşündü. "On beş yaşındaydım. İtalya'da aileni ziyaret ettiğimiz yazdı. Uyandığımda havuzda birinin olduğunu duydum ve pencereden baktığımda ilk kez karın kaslarını görmüştüm. O günden beri."

Benimle paylaştığı bu anı çok hoşuma gidince gülümsedim.

Bana meraklı bir bakış attı. "Ya sen?"

"Viktor ile buluşmaya geldiğimde sen ve baban motosikletlerinizle gelmiştiniz. Siyah deri bir kıyafet giymiştin. O an beni büyüledin."

Kolunu kaburgalarına dolayarak gülmemeye çalıştı. "Siyah renge gerçekten takıntılısın."

"Hem de nasıl," diye homurdanarak saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çektim ve dudaklarından öperken aletim pantolonumun fermuarının arkasında taş gibi olmuştu.

Ne yazık ki haftalardır seks yapmamıştım.

Öpüşmeyi bırakıp banyoya girdim ve duşun musluklarını açtım. "Bugün için son sürpriz."

Duş için aldığım su geçirmez alçı kılıfı ile banyodan çıktığımda gözleri bana kilitlendi. Böylece bacağı ıslanmayacaktı.

"Kahretsin, beni yıkamanı çok seviyordum," diye mırıldandı pek de mutlu olmamış gibi.

"Seni yine yıkayacağım," diyerek hızla ona yaklaştım. "Ama bu kılıfla duşta oturabilirsin. Hoşuna gider diye düşündüm."

Mariya beni öpmek için aşağı çekti. "Hoşuma gitti. Bu geçtiğimiz hafta beni çok şımarttın."

"Artık eve döndüğüne göre seni daha çok şımartmayı planlıyorum." Tişörtünü tuttum. "Kollarını kaldır."

Kollarını kaldırırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kumaşı çıkardıktan sonra kolumu beline dolayarak vücudunu kendime doğru çektim ki eşofmanını poposundan aşağıya doğru itebileyim. Onu yatağa geri yatırdım, kumaşı alçısının üzerine dikkatlice çektim ve sağ dizine bir öpücük kondurdum. Su geçirmez kılıfı alçının üzerine çekip tıbbi bantla sabitledim.

Onu bir gelin gibi kucaklayarak banyoya taşıdım ve duşun ortasına koyduğum bankın üzerine, sırtı duşa dönük olarak oturttum.

Ben soyunurken Mariya başını geriye eğdi ve su saçlarını ıslatırken gülümsedi. "Vay canına, bu çok iyi geldi."

Duşa girip şampuan şişesini aldım ve elime biraz sıktım. Mariya, ben saç derisine masaj yaparken gülümsedi.

Saç kremi saçlarında beklerken vücudunun geri kalanına odaklandım. Elim bacaklarının arasına kayarken ona kurt gibi sırıttım.

"Birileri hafiften yokluyor mu?" diye alay etti.

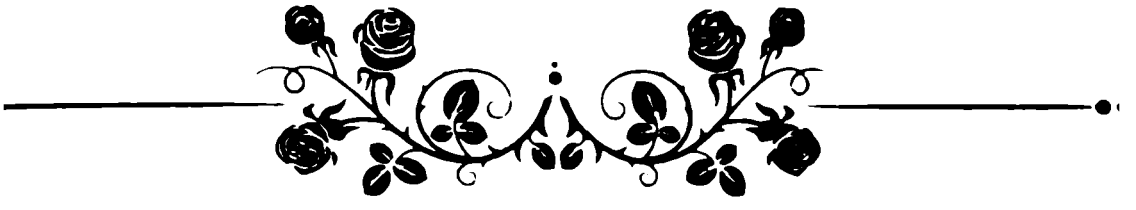
"Her fırsatta. Seni yıkamayı neden sevdiğimi sanıyorsun?"

Mariya öne eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bunu utanç verici olmaktan çok, samimi hâle getirdiğin için teşekkür ederim."

Karımın gözlerine baktım. "Aramızdaki şeyler her zaman samimi olacak, *amore mio*."

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 34

Mariya

Luca'nın bacağımı bir sürü yastığın üzerine yerleştirdiği kanepede uzanırken dudaklarıma öpücükler yağdırıp duruyordu.

Dudaklarıma, "Senden ayrılmak istemiyorum ama adamlarımı kontrol etmem gerekiyor," diye fısıldadıktan sonra beni sıkıca sardı.

İşe gitmek zorunda olduğu için kendini kötü hissetmesinden hoşlanmıyordum ve onu sakinleştirmeye çalıştım. "Annem burada. Ben iyiyim."

"Olsun." Boynumu biraz daha öptükten sonra derin bir nefes aldı. "Parfümünü seviyorum."

"Sevsen iyi olur. Pahalıdır," diyerek güldüm.

Parmaklarımla çenesinin üzerindeki koyu renkli sakalları okşadım ve son bir tatlı öpücüğün tadını çıkardım. "Her otuz dakikada bir bana kalp emojisi gönder, iyi olduğunu bileyim," diye emretti.

"Peki, efendim," diye alay ettim.

Gözleri karardı. "Beni tahrik etme. Annen burada."

"Ay pardon."

Luca'nın asansöre doğru yürümesini izledim ve kapılar kapanana kadar gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Annem mutfaktan, "Klima çalışıyor mu çünkü burası birden ısındı?" diye bana takıldı. Kahve yapıyordu.

Fincanları salona taşıdı ve bana birini uzattıktan sonra diğer kanepeye oturdu. "Dökül bakalım."

Luca bana aşkını ilan ettiğinden beri hissettiğim mutluluk sesimden açıkça belli oluyordu. "Evlilik feshedilmeyecek."

Annemin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Luca, yeminlerimizi yenilemek için bir düğün planlamamı istiyor."

Annemin kaşları yukarı kalktı. "Bu çok güzel bir fikir."

"O zaman yapmamız gereken çok şey var."

Kahvesinden bir yudum alıp, "Düğün ne zaman olacak?" diye sordu.

"Yürüyebildiğim anda," diye mırıldandım. "Kesinlikle alçı çıkarıldıktan sonra."

"Bu üç ayımız var demek, belki bir hafta az ya da fazla." Annem çantasından telefonunu çıkardı. "Bu çok fazla bir zaman değil. Planlamaya başlasak iyi olur."

Ayağa kalktı ve arkama oturdu, ikimiz de telefonuna bakabilelim diye sırtımı göğsüne yaslamama izin verdi.

"Siyah bir gelinlik istiyorum."

Yüzlerce gelinliği inceledik, ta ki ben, "İşte bu!" diye bağırıncaya kadar.

Annem fotoğrafı büyüterek açıklamasını okudu. "Derin dekoltesi ile yumuşaklık ve dramatikliğin simgesi olan bu gelinlik,

dantel detayları ile vücudu vurgular." Nefes aldığını hissettim. "Dekoltesi çok derin."

"Sadece biraz dekolte." Gelinliğin eteğini işaret ettim. "Siyah dantelin arasından parıldayan altın rengini çok beğendim."

"İstediğin bu mu?"

"Evet." Kafamı geriye eğip ona asla hayır diyemeyeceği sevimli yüz ifademle baktım.

Annem bana gülümsedi. "Bebeğim ne isterse o olur."

"Teşekkürler, *mami*."

"Dekor için hangi renkleri istiyorsun?"

"Siyah ve pembe altın renkleri."

Annem, aynı renk temalı düğünlerden fikir edinmek için sonsuz sayıda resimli arama sürecini başlatmıştı.

Kazada eski telefonumu kaybettiğim için Luca'nın bana aldığı yeni telefon, kanepe ile benim aramda sıkıştığı yerden çalmaya başladı. Telefonumu çıkardım. "Ayy." Aramayı cevapladım. "Üzgünüm, bebeğim. Düğünümüzü planlamakla meşguldüm," dedim.

"Kalbim," diye fısıldadı.

"Çok endişeleniyorsun. Annemle birlikte evdeyim ve binanın içinde ve çevresinde neredeyse bir ordu denecek kadar fazla kişi var."

"Sen söz konusu olduğunda fazla diye bir şey yoktur."

Kalbim erimişti.

Asansör kapıları açıldı ve babam içeri girdi. "Babam geldi. Artık gerçekten rahatlayabilirsin. Kimse onu atlatamaz."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Luca. "Nasıl hissediyorsun? Ağrın ne kadar şiddetli?"

"İyiyim, ağrım on üzerinden dört seviyesinde. Tamamen katlanılabilir."

"Bana ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

"Seni seviyorum, *amore mio*."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp alnıma öpücük kondurmak için eğilen babama gülümsedim, sonra annemin dudaklarına da bir öpücük kondurdu.

"Kadınlarım ne yapıyorlar?" diye sordu otururken.

"Düğün planlıyoruz," diye cevapladı annem.

Babamın kaşı havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Ona en tatlı ifademle gülümsedim. "Yeminlerimizi yenileyeceğiz."

"Hımm..." Babam bana sert bir bakış atıyormuş gibi yaptıktan sonra, "Hayatının geri kalanını Luca'yla geçirmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

Sesimde hiç tereddüt yoktu. "Tüm kalbimle."

Babam başını sallayarak, "Mutlu olduğun sürece, *printsessa*, istediğin her şeye sahip olabilirsin," dedi.

"Babama elbiseyi göster, *mami*."

Annem kaydettiği resmi çıkarıp telefonu babama uzattı.

Babam bir süre resme bakıp, "Bu dekolte çok fazla," dedi.

"Ben de öyle dedim," diye ekledi annem.

"Tamam, yakasını o kadar derin yaptırmayacağım."

Babam telefonu anneme geri verdi. "Öyle yapmasan iyi olur. Eğer bunu yapmaya kalkarsan seni ceketimle sararım."

"Çok koruyucusun," diye söylendim şakacı bir şekilde.

"Elbette." Babam ayağa kalkarak, "Burada yemek var mı?" diye sordu.

"Luca dün gece Alfredo yaptı. Artanlar buzdolabında."

"Bakalım kızım için yeterince iyi bir aşçı mıymış?"

Annem ve ben düğün için fikirleri araştırmaya devam ederken babam artanları silip süpürmüştü ve sonra daireyi dolaştı.

"Pembe altın rengi masa örtülerinin üzerindeki siyah tabakları beğendim," dedim anneme.

"Ben de. Renkler daha çok göze çarpıyor."

Babam salona geri döndü ve sol bacağımdaki alçıyı hafifçe okşadıktan sonra pencerenin önüne geçip keskin bakışlarıyla yolun karşısındaki tüm binaları taradı.

"Luca tüm binaları kontrol ettirdi bile," dedim.

"Hımm..."

"Ve binamızın çatısında keskin bir nişancı var.

"Hımm..."

"Baba, ben burada güvendeyim."

"Biliyorum."

Bu, her şeyi kendisinin de kontrol ettiği anlamına geliyordu.

"Aaa," dedi annem dikkatimi tekrar telefona çekerek. "Siyah güller ve pembe altın rengi karanfillere bayıldım."

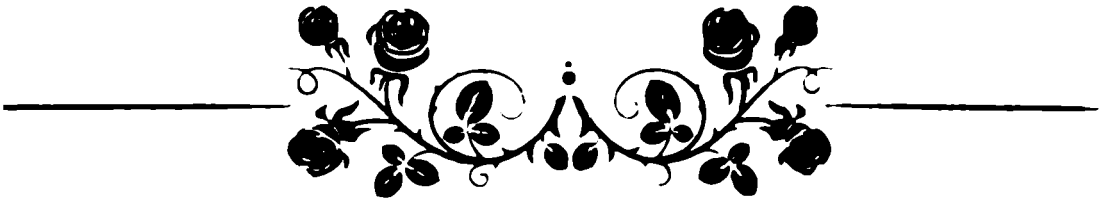
"Çok güzel," dedim. "Ekran görüntüsü al."

Ailemin eşliğinde hayalimdeki düğün şekillenmeye başlıyordu.

Düğün günümüzü sabırsızlıkla bekliyordum çünkü o gün alçım çıkarılacak ve hareket kabiliyetimi geri kazanacaktım.

Ve babam beni mihraba götürecekti.

Bölüm 35

Luca

Alexei amcanın Mariya ile birlikte olduğunu duyduktan sonra onun gözünden hiçbir şey kaçmayacağı için biraz rahatlayabilmiştim.

Alexei amca ve Demitri amca, biz sadece on beş dakika uzaklıkta bulunan tehdidi ortadan kaldırıncaya kadar Mariya'ya göz kulak olacaklardı.

Geçtiğimiz iki hafta içinde Mariya'ya saldıran adamların, Erand Kastrati yani ikisi arasında daha yaşlı ve görünüşe göre daha aptal olanı tarafından gönderildiğini öğrenmiştik. Los Angeles'ta iki başarısız denemeden sonra bu salak daha fazla adamı ölüme göndermişti.

Şu anda Pasadena şehir merkezine yakın bir evde kolay hedefler olarak oturuyorlardı.

Silahlarımızı kontrol etmek ve zırhlı yeleklerimizi giymekle meşguldük. Diğer adamlar en çok kimi öldürecekleri konusunda şakalaşırken benim düşüncelerim başka yeni gelişmelere yönelmişti.

Mariya'nın, ebeveynleri kadar tehlikeli olduğu haberi yeraltı kanallarında hızla yayılmıştı. Suç dünyasında hızla saygı kazanıyordu.

Saldırıdan önce sadece Alexei Koslov'un şımarık kızı olarak görülüyordu ama şimdi kendi adını duyurmuştu.

Umuyordum ki bu, kimsenin ona tekrar saldırmaya kalkışmayacağı anlamına gelirdi.

Viktor'a, Mariya'nın benimle evlendiğini herkese duyurmasını da söylemiştim. Herkesin Mariya'nın benim karım olduğunu bilmesini istiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Viktor. Beline iki adet sersemletici el bombası takmıştı, sağ elinde bir makineli tüfek, sol elinde ise en sevdiği Glock tabancası vardı.

"Bu sefer adamlardan birini sağ bırak," diye hatırlattım.

"Tamam tamam."

Çıkmaya hazır olan Nikolas, Liam ve Gabriel'e baktım. Üçü arasında, eşlerini koruyan bir ordu vardı.

"Kulaklıkları kontrol edin," dedim. Herkes başını sallayınca Heckler & Koch'umu arkama koyup makineli tüfek ve Baretta tabancamı aldım. "Hadi şu lanet olası hamam böceklerini öldürelim."

Ofis binamızı terk edip konvoy oluşturarak Pasadena'ya kadar kısa bir mesafe yol aldık.

Gizli bir şekilde yaklaşmaya gerek duymadan tipik bir banliyö evinin önünde lastikleri yakarak durduk. G kasa cipime atladım ve diğer adamların arkamı kolladığını bildiğim için ön kapıya koşarken arkamı kontrol etme ihtiyacı duymadım.

Silahımın namlusunu ön kapıya doğrulttuğumda Viktor'un, bir pisliğin kaçmaya çalışması ihtimaline karşı evin yanından arka girişe doğru koştuğunu fark ettim.

Tetiği çekerek kilidi patlattım. Ahşap kapı sarsıldı ve gıcırdayarak açıldı. Makineli tüfek göğsümde asılıyken iki kolumu

kaldırdım ve Baretta'yı önümde sabit tutarak dikkatlice eve girdim.

Arka taraftan silah sesleri duyuldu, ardından kulaklığımdan Viktor'un sesi geldi. *"İçeri girdim. İki kişiyi indirdim."*

"Hepsini öldürme," diye tekrar hatırlatım.

"Peki efendim," dedi gülerek.

Kapının yanında bir adamın sağ tarafı göründü. İki el ateş ettim, biri kalçasına, diğeri omzuna. Kapı pervazına doğru sendeledi, sonra kıçının üstüne kaydı.

Sol eliyle silahına uzanırken bir el daha ateş ettim. Elini delen kurşunun acısıyla ağlarken silahını tekmeledim.

Nikolas, Liam ve Gabriel, ben o pisliğin önünde çömelirken evin geri kalanını aramak için yanımdan geçtiler.

"Çok kan kaybediyorsun," diye mırıldandım.

Başım kapı pervazına dayadı ve acıdan yüzü gerilmiş hâlde olmasına rağmen soğukkanlı görünmeye çalıştı.

"Kastrati nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Silahımın namlusunu alnına dayadım. "Kastrati nerede?"

Piç kurusu gözlerini dikip baktı. "Siktir git."

Tetiği çektim ve çenesi göğsüne düşerken ayağa kalktım ve konuşacağını umduğum bir sonraki Arnavut pisliği aramak için yoluma devam ettim.

Viktor kapıdan girdi, cesede bir bakış attı ve başını salladı. "Ama benim öldürmeye iznim yok. Çok adaletsiz."

Kahkaha attım ve yanından geçerken Viktor arkamda pozisyon aldı. Her adımımı takip ediyordu ve tek vücut gibi hareket ediyorduk.

Nikolas ve diğerlerinin merdivenleri çıktığını gördüm ve salona girdim. Her yerde boş yemek kapları vardı.

"Öğle yemeğini böldük galiba," dedim ve dökülmüş pilavın olduğu kutuyu ayağımla kenara ittim.

"Bana sorarsan boktan bir son yemek," diye mırıldandı Viktor.

Yukarıdan silah sesleri duyuldu, ardından yemek odasından kurşunlar yağmaya başladı. Viktor'u kanepenin arkasına itekledim ve yere saçılmış pirinçlerin üzerine düştü.

"Bu lanet şeyi tekmelemek zorundaydın çünkü," diye şikâyet etti kurşunlar arkasında saklandığımız kanepeye çarparken.

"Evet, birkaç saniye sonra kıçının üzerine oturacağını biliyordum çünkü."

"Onlar bezelye mi? Kim o boku yer ki?"

"Odaklan," dedim gülümseyerek.

"Tamam." Çömelme pozisyonuna geçti, sonra parmaklarımla üçten geriye doğru saydım.

Hızla ayağa kalkıp Arnavutlara ateş açtık. Adamlar birbiri ardına bize ateş etmeye çalışırken yan yana ilerledik.

Yemek odasına girdiğimiz anda Viktor iki adamı indirirken ben de üçüncüsünü dizinden vurup karo zemine düşürdüm.

Hızla bileğine basıp çömeldim ve elinden silahını çekip aldım. Silahı bir kenara atıp namlusunu pisliğin hayalarına dayadım. "Tekrar deneyelim. Kastrati nerede?"

"Dur! Dur!" diye panikledi gözleri pelvisine yapışmış hâlde.

Viktor, saklanmış ve saldırmaya karar verebilecek biri olması ihtimaline karşı nöbet tutuyordu.

"Yukarısı temiz," diyen Nikolas'ın sesini duydum. "Alabileceğin bir kadın yok, Viktor."

"Siktir git," diye homurdandı Viktor ve diğer adamlar kıkırdadı. Öfkesini Arnavut'tan çıkarmak için piçin vurulmuş dizine

tekme attı. "Seni hayatta tutmaya değmeyeceğine karar vermeden önce konuşmaya başla."

Sabrım taşmak üzereydi. "Kastrati nerede?" diye bağırdım.

"Bükreş!" Adamın nefesi hızlandı. "Bükreş'te."

"Adres," dedim.

Orospu çocuğu, benim anlamadığım bir şeyler mırıldandı ama Viktor anlamış gibi görünüyordu çünkü, "Anladım," diye mırıldandı. Yirmi bir yaşından fazla olamayacak kadar genç olan, korkudan titreyip duran adamın yanına çömeldi. "Onu ne yapacağız?"

"Bırak gitsin," dedim.

Bu emir Viktor'un bana şüpheci bir bakış atmasına neden oldu. Nikolas ve diğerleri Arnavut'u izlerken Viktor'a yemek odasından çıkmasını işaret ettim.

"Ciddi misin?" diye sordu Viktor, kimsenin bizi duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde.

"Evet. O pisliği serbest bırakıp izini süreceğiz."

Viktor başını iki yana sallayarak, "Eğer benim gözetimimden kaçarsa sorumluluk sana ait," diye mırıldandı.

Kahkahayı patlattım. "Sanki senden bir şey kaçabilirmiş gibi." Arnavut'un Viktor'dan kaçması imkânsızdı. Adam tazı gibiydi.

Yemek odasına geri dönüp Viktor'un, Arnavut'un birkaç fotoğrafını çekip cüzdanını kontrol etmesini bekledim, böylece piçi takip etmek daha kolay olacaktı. "Kreshnik Xhelilaj. Ne uzun bir isim," dedi Viktor.

Arnavut'a kalkmasını işaret ettim, sonra kapıya doğru başımı salladım. "Git."

Çıkışa doğru yavaşça topallayarak ilerlerken bana temkinli bir bakış attı.

"Fikrimi değiştirmeden önce!" diye bağırdım çünkü gözümün önünden kaybolmasını istiyordum.

Korkmuş bir geyik gibi kaçtı.

"Hadi gidelim," diye mırıldandı Nikolas.

"Bükreş'e mi gidiyoruz?" diye sordu Liam evden çıkarken.

"Hayır, eşlerinizi alıp evinize gidiyorsunuz," dedim cipimin sürücü kapısını açarken. "Viktor ve ben bundan sonrasını hallederiz."

"Emin misin?" diye sordu Gabriel.

"Evet. İhtiyacım olursa sizi ararım."

Hepimiz kendi araçlarımıza binip ofise geri döndük.

Saldırının heyecanı geçince Viktor iç çekip, "Cuma günü bir sevkiyatımız var ve yeni bir silah tüccarıyla görüşeceğiz. Peru'ya mı uçacağız, yoksa o mu buraya gelecek?" dedi.

"Ona gidersek daha iyi olur. Modifiye edilmiş Heckler & Koch ile gümrükten geçebileceğini sanmıyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca operasyon yerini görmek istiyorum."

Viktor bana baktı. "İyi fikir."

Bir iç çektim. "Tinaj'la ilgilenmeden önce Kastrati'ye savaş açmamız gerekecek." Kaşlarımı çatıp Viktor'a baktım. "Açıkçası, Tinaj'ın var olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ondan hiçbir iz yok."

"Emin değilim." Viktor'un böyle bir şey söylemesi nadirdi. "Ama öğreneceğim."

Bölüm 36

Mariya

Doktor West'in ofisinde otururken içimde fırtınalar kopsa da sakin görünmeye çalışıyordum.

Gözlerim sağ elime kilitlenmiş durumdaydı.

Yara iziyle başa çıkabilirdim.

Tanrım.

Küçük parmağımın ve yüzük parmağımın işlevini kaybetmiştim ve fizyoterapi de hiçbir işe yaramamıştı. Parmaklarım sonsuza kadar hafif bükülü pozisyonda kalacaktı.

"Şanslıyız. En azından elinin yüzde sekseni işlevini yerine getiriyor," dedi Doktor West.

Başımı sallarken matkap sesi onun sesini neredeyse bastırıyordu. Tamamen iyileşene kadar yaraya nasıl bakmam gerektiği konusunda bana talimatlar verirken odaklanabilmek için bu sesi zihnimin en derin köşesine ittim.

Konuşmasını bitirdiği anda, "Teşekkür ederim," dedim ve Luca'ya baktım. "Gidelim."

Hemen.

Beni bu lanet yerden çıkar.

Luca, Doktor West'in elini sıkıp teşekkür ettikten sonra tekerlekli sandalyeyi ofisten dışarı itti.

Daha hızlı.

Koridor çok uzundu ve tavandaki ışıklar çok parlak geliyordu.

Gözlerimi kapatıp kendimi okyanusta yüzerken dalgaların vücudumu nazikçe salladığını hayal ettim.

Nefes al.

Beş saniye tut.

Nefes ver.

Çevremdeki sesleri engellemek için elimden geleni yaparak bu işlemi tekrarladım.

"Mariya?"

Luca'nın elini yanağımda hissettim ve gözlerimi açarak onun endişeli gözlerine baktım.

Yavaşça, titreyen elime baktım. Dikişlerin çıkarıldığı şişmiş deri dikkatimi çekmiyordu. Parmaklarıma bakarak hareket etmelerini istedim.

Sadece üçü kıvrıldı ve düzeldi, diğer ikisi hiç kıpırdamadı.

Ellerimde hâlâ kan dolaşımı vardı.

Açık mavi ojeler soyulmuştu ve tırnaklarımın kesilmesi gerekiyordu.

Artık vücudumun bir parçası değiller.

Beynim onlarla bağlantı kuramıyordu.

"*Amore mio?*"

Gözlerimi Luca'nın yüzüne çevirdim. Nereden güç bulduğumu bilmiyordum ama bir şekilde ona gülümsedim. "Eve gidelim."

Luca'nın cipinin yanındaydık ama Luca hareket etmiyordu. Önümde çömelmiş endişeli bakışlarıyla yüzümü inceliyordu.

"Konuş benimle."

"Ben iyiyim." Sesimde hiçbir sıkıntı belirtisi yoktu. Göğsümde savaşan kaotik duygulardan hiçbir iz yoktu.

Daha önce hiçbir şey kaybetmemiştim. Parmaklarımı kaybetmeyi nasıl kabulleneceğimi bilmiyordum.

Luca sağ elimi tuttu ve ben kendimi durduramadan elimi çektim. Hayatımda kalan tek işlevimi korumak istercesine elimi göğsüme bastırdım.

"Bebeğim," diye mırıldandı. Ayağa kalkıp yolcu kapısını açtı ve beni tekerlekli sandalyeden kaldırıp dikkatlice koltuğa oturttu.

Luca yüzümü ellerinin arasına alarak ona bakmamı sağladı. "Ben buradayım. Şu anda güçlü olmak zorunda değilsin."

İyiyim sözcüğü dilimin ucundaydı ama söyleyemiyordum.

Aklım bana bundan daha güçlü olduğumu söylese de kalbim parmaklarımı kaybettiğim için ağlıyordu. Dudaklarım aralandı ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan, sol kolum Luca'nın beline dolandı ve gömleğini tuttum. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

Vücudum titrerken gururum yok olmuştu ve hıçkırıklarım serbest kaldı.

Luca'nın kolları beni sararak ben dağılırken beni göğsüne bastırdı.

Ivan ve Lev'in yasını tutuyordum. İşkence görürken hissettiğim korkuyu ruhumdan arındırıyordum. Luca'nın kollarından güç alarak az önce yaşadığım kaybın üstesinden gelmeye çalışıyordum.

Boynum ve omuzlarıma öpücükler yağdırıyordu. "Ben buradayım. İçini dök."

"Ben... Zayıf olmaktan... Nefret ediyorum," diye onun tenine yaslanarak hıçkırdım.

"Zayıf değilsin bebeğim. Sadece her şeyi sindirirken bana sığınıyorsun. Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu ve bu çok rahatlatıcıydı. "Cehennemi yaşadın ve her şeyi içine attığın için endişelenmeye başlamıştım."

Biraz sakinleştiğimde geri çekilip sol elimle gözyaşlarımı sildim, sağ elimi hâlâ sıkıca göğsüme bastırıyordum.

"Onları hissedemiyorum," diye hıçkırırken çenem titriyordu. "Onları görüyorum ama sanki orada değillermiş gibi."

Luca elimi göğsümden çekip uyuşmuş parmaklarıma bir öpücük kondurdu. "Çok, çok üzgünüm, *amore mio.*"

Etrafım dünyanın en güçlü erkek ve kadınları tarafından sarılmış da olsa bu gücün hiçbiri parmaklarımı geri getiremiyordu.

Bu düşünce beni kendime getirdi.

Ben de diğer insanlar gibi sıradan bir insandım, her zaman düşündüğüm gibi yenilmez bir prenses değildim.

Ruhum, kendime acıma ve depresyon dolu bir yola girmeyi reddediyordu. Matkap ucu elime saplandığında olduğu gibi içimde derin bir değişim oldu ve damarlarımdan güç akmaya başladı.

Çok daha fazlasını kaybedebilirdim. Hâlâ bacağım vardı ve iyileşir iyileşmez tekrar yürüyecektim. Hâlâ sağ elimi kullanabiliyordum. Eskisi kadar zarif görünmeyebilirdi belki ama bununla başa çıkacaktım.

Çenemi kaldırıp gözyaşlarımı yuttum. "İyiyim."

Luca gözleriyle yüzümü taradıktan sonra başını iki yana salladı. Yüz hatları hayranlıkla gerildi. "Ne kadar inanılmaz olduğunun farkında mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Ya kabullenip yoluma devam ederim ya da depresyonda boğulurum. Şükretmem gereken çok şey var, o yüzden buna odaklanmayı seçiyorum."

Luca dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurduğunda saygısı ve sevgisi beni sararak çok daha güçlü hissetmeme neden oldu.

"Tanrım, seni çok seviyorum Mariya Cotroni."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bunu unutmuştum. Evlendikten sonra aldığım soyadına alışacak vaktim olmadı."

Luca, emniyet kemerini göğsümün üzerinden geçirip takmadan önce bana bir öpücük daha verdi. "Gelecekte hatırlaman için söylüyorum," dedi ve yüzümü görebilmek için geri çekildi, "Duygularını benden saklama. Bana güvenmeni istiyorum. Biz bir takımız."

"Tamam."

Sol başparmağımla uyuşmuş parmaklarımı okşayarak onların hâlâ orada olduklarını kendime hatırlattım. İşlevlerini yerine getiremiyor olabilirlerdi ama en azından hâlâ oradalardı.

Bölüm 37

Luca

Mariya'yı kanepeye yatırıp rahat edebileceği şekilde bacağını yastıkların üzerine yerleştirdim. "Akşam yemeğini erken hazırlayacağım. Olur mu?"

O da başını sallayıp telefonunu çıkardı ve düğün fotoğraflarına bakmaya başladı.

"Planlamalar nasıl gidiyor?" diye sordum mutfağa doğru yürürken.

"İyi. Annem üç ay içinde gelinliği hazırlayabilecek bir tasarımcı buldu."

Buzdolabını açarken kaşımı kaldırdım. "Hangi elbiseyi istediğine karar verdin mi?"

"Evet ve sen de çok seveceksin."

Tezgâhın üzerine iki adet biftek koydum ve ambalajı açarken Mariya'ya baktım.

Mariya iyi görünüyordu ama yine de endişeliydim. Her şeyi içine mi atıyordu, yoksa gerçekten süper bir kadın mıydı, emin olamıyordum.

Onu izlediğimi fark edip gülümsedi. "Gerçekten iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Tabii, bana hemen yemek vermezsen başka."

Süper bir kadınmış.

Panikatak geçirip ağladığında aslında rahatlamıştım. Onun yaşadıklarını yaşayan hiç kimse yıkılmadan duramazdı.

Ama öğrendiğim bir şey varsa o da Mariya'nın kolay kolay ağlamadığıydı. Bunu bir zayıflık olarak görmesini sevmiyordum çünkü öyle değildi.

Evlenmeden önce tanıdığımı sandığım Mariya ile şimdi tanıdığım Mariya iki farklı insandı. Dışarıdan şımarık bir sosyetik gibi görünüyordu ama bir kez sana kendini açtığında, kendine güvenen, güçlü bir kadın olduğunu görüyordun.

Benim küçük mayınım.

Onun için özel bir şey yapmak istediğimden, "En sevdiğin şey ne?" diye sordum.

"Alışveriş." Gözleri telefonuna yapışmış, yüzünde heyecanla parıldayan bir ifadeyle düğünümüzü planlıyordu.

"Sadece alışveriş mi?"

"Evet. Üzgünüm ama lüks hayatı seven bir eşin var."

Kollarımı dirseklerime kadar sıvayıp gülümsedim. "Sorun değil."

Biftekleri ince dilimler hâlinde keserek zeytinyağı ve sarımsakla tavada kızarttım. Biraz İtalyan otları ekledim ve sebzeleri yıkarken eti kendi suyunda pişmeye bıraktım.

Mariya, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken sesi farklı geliyordu.

Dikkatimi ona çevirdim ve kızarık yanaklarını görünce, "İyi misin? Ateşin mi var?" diye sordum.

"Hayır, iyiyim."

"Ağrın mı var?"

"Hayır."

"Yüzün neden kızarmış?"

"Senin yemek yapmanı izlemek beni tahrik ediyor," diye itiraf etti gözünü bile kırpmadan. "Kollarını sıvamana bayılıyorum."

"Öyle mi?" Gülümsedim. "Kızartma yapmamın seni tahrik edeceğini bilseydim çok daha önce yapardım."

Ocağı kapatıp ellerimi yıkadım. Ellerimi kurularken Mariya'ya baktım. "Başka bir gösteri ister misin, bebeğim?"

"Hımm..." Alt dudağını dişleriyle ısırdı. "Hayır, beni boşaltmanı istiyorum."

Tanrım. Onun bu kadar açık sözlü olmasını seviyordum. Ondan bilgi koparmak için uğraşmak gerekmiyordu.

Yavaşça kanepenin yanına kadar yaklaştım. "Orgazm olmak istediğinden emin misin?" Kaburgalarını işaret ettim.

"Onlar iyi. Zaten bir ay oldu. Temizlenmesi gereken örümcek ağları var."

Kadınım için yavaşça soyunurken gözlerinin arzuyla kararmasını izledim.

Onun önünde çıplak kaldığımda dudaklarını yaladı. "Yaklaş ve üzerime eğil."

Sağ dizimi Mariya ile kanepe arasındaki boşluğa yerleştirip elimi onun başının üzerindeki kol dayanağına dayadım. Aletim yüzünden birkaç santim uzaktaydı.

"Daha fazlasını tatmak için can atıyordum," diye mırıldandı. Dudakları aralandığında yavaşça onun sıcak ağzına girdim.

Vay anasını.

Aletim diline çarptıkça gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Dudaklarının beni sardığı o manzara o kadar erotikti ki uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Mariya sol eliyle kıçımı kavradı ve başını hafifçe geriye doğru eğdi. Dilini hassas tenimin etrafında döndürdükten sonra beni ağzının daha derinlerine aldı.

Aletimi ileri doğru itip boğazının arkasına çarptığımda kadınımdan hiç öğürme sesi gelmedi. Burnundan nefes alıyor, her hareketimi şehvet dolu gözlerle izliyordu.

Kanepeye daha sıkı tutundum ve her seferinde daha derine vurarak onu boğazına kadar becermeye başladım.

"Tanrım," dedim nefes nefese, testislerim gerilmişti. "Siktir. Siktir." Kendimi sonuna kadar gömdüm, vücudum sarsılırken karım her damlamı yuttu.

Geri çekildim ve dudaklarımı onun dudaklarına çarptım. Sağ bacağının yanına diz çökmeden önce onu deli gibi öptüm. Elbisesini yukarı sıyırıp külotunu yırttım, sonra yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

Mariya bir çığlık atarak sol eliyle saçımı tuttu. Klitorisini emip hassas tenini ısırırken birkaç tel saçımı kopardığını hissettim.

Yaralı bacağını kolumla destekleyerek ve ona zarar vermemeye dikkat ederek sertçe üzerine çıktım. Bir dakika içinde orgazm olmaya başlamıştı bile. Durmadan parmağımı içine sokarak zevki uzatmak için sertçe okşadım.

"Luca," diye bağırdı. "Aman Tanrım."

Daha fazla saçımın koptuğunu hissedebiliyordum. Karım vahşi bir kedi gibi yüzümü bacaklarının arasında tuttu ve orgazmı sona erene kadar da bırakmadı.

Nefesi hızlandı, sonra irkildi. "Çok iyiydi ama acilen ağrı kesici lazım." Hemen ayağa kalktım ve ona iki tabletle bir bardak su getirdim.

İlaçları aldıktan sonra elbisesini düzeltmeden önce karnına bir öpücük kondurdum. Üzerine eğilerek, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiden de öteyim," diye gülümsedi. "Ama bana bir külot borçlusun. O külotu çok seviyordum."

"Sana istediğin kadar külot alırım," diye gülerek onu nazikçe öptüm.

"Yemek," diye mırıldandı dudaklarıma.

*Boxer*ımı giymek için uzandığımda Mariya, "Çıplak olmanı istiyorum, şef," dedi.

Gözlerine baktım. "Sen lanet olası ıslak bir rüyasın."

"Biliyorum," dedi gülerek. Şimdi çok daha mutlu görünüyordu.

Mutfağa geri dönüp yemeği hazırladım. İki tabakla uğraşmadan bir tane aldım ve salona götürüp Mariya'nın arkasına oturdum. O da yarı göğsüme, yarı kanepeye yaslandı.

Çatalıma bir lokma alıp ağzına götürdüm. Dudaklarının açılmasını izleyip ona yemeğini yedirdim.

Karımın elimden yemek yemesi, göğsümü memnuniyetle dolduruyordu.

Bir lokma alıp ona tekrar yedirirken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Aramızdaki dengeyi seviyordum. Mariya açık sözlü ve çok güçlüydü ama ilişkimizde mutlak kontrol için asla rekabet etmezdi. Bu, karşılıklı ve çok seksi bir fedakârlıktı.

Bu kadının benim için yaratıldığına hiç şüphem yoktu. Her açıdan ruh ikizimdi.

Limana vardığımda Viktor'un adamlarla konuştuğunu gördüm.

Cipimden inip onlara doğru yürüdüm. "Her şey yolunda mı?"

Viktor bana baktı. "Evet, sevkiyat az önce geldi. Boşaltıyorlar."

"İyi." Gözlerim, işi olabildiğince çabuk bitirmek için sıkı çalışan adamlarımızı taradı.

"Doktor randevusu nasıl geçti?" diye sordu.

"Beklenebileceği kadar iyi. Mariya, küçük parmağı ve yüzük parmağının işlevini kaybetti."

Viktor kaşını kaldırdı. "Bu, ilk teşhisten daha iyi."

"Evet."

"Ama?"

"O bunu iyi karşıladı." Viktor'un gözlerine baktım. "Biraz fazla iyi."

Viktor omuz silkti. "O hep böyleydi. Bir keresinde bisikletten düşmüştü. Resmen çakıl taşlarını yutmuştu, kafasını yaralamıştı ama o kalktı ve bisiklete binmeye devam etmek istedi. Alexei amca çılgına dönmüştü ama o babasına, 'Sadece küçük bir kesik,' diyerek karşılık vermişti." Viktor bir kahkaha attı. "Beş dikiş atılması gerekti."

"Yani her şeyi içine atmıyor mu?"

"Hayır, Mariya sorunlarla başa çıkıp yoluna devam eder. İyi olduğunu söylüyorsa öyle demektir." Omzuma hafifçe vurdu. "Tabii onu kızdırmadıysan. O zaman iyi demek, kaçsan iyi olur demek."

Kahkahayla güldüm. "Anlaşıldı."

Sandıklara doğru yürüdük. "Kreshnik'in nerede olduğu hakkında beni bilgilendir."

"Son kontrol ettiğimde Almanya'ya inmişti," dedi Viktor. "O zamandan beri hareket etmedi, bu da adamın Bükreş hakkında yalan söylediğini düşündürüyor."

"Bu yüzden onu bıraktım." Viktor'a baktım. "Bizi doğrudan patronuna götürsün diye."

"Evet," diye onayladı Viktor. "O pislikler genç ve aptal. Daireyi gözetleyeceğim ve herhangi bir hareket görürsem sana haber vereceğim."

Kayınvalidemin ve kayınpederimin Mariya ile birlikte olduğunu bilerek önümüzdeki beş saati bazı silahları kontrol ederek geçirdim. Adamlarımız da siparişin doğru olduğundan emin olup Nikolas'a teslim edilebilmesi için hazırlıklar yapıyordu.

Kanada'ya giden kamyonların arkasına kasaları yüklemeyi bitirdiğimizde Viktor yüksek sesle esnedi. "Siktir, uyumam lazım."

"Eve git. Ben buradaki işi bitiririm."

"Ev şu anda savaş alanı gibi," dedi endişeli bir ifadeyle, ki bu onun yüzünde sık sık gördüğüm bir ifade değildi.

"Rosalie ile bir sorun mu var?"

Başını onaylar gibi salladı. "Yemin ederim her lanet gün, sanki benden daha çok nefret ediyormuş gibi hissediyorum."

Viktor bu durum hakkında ne hissettiğimi bildiği için sessiz kaldım.

Ani bir nefes verdi. "Ama ne olursa olsun ona ulaşmanın bir yolunu bulacağım."

Sırtına hafifçe vurup ilk kamyonun avludan ayrılması için işaret verdim.

"En azından sevkiyat sorunsuz geçti." Dikkatimi tekrar Viktor'a çevirdim. "Haftaya Peru'da toplantı var. Gelebilecek misin?"

"Evet. Toplantı için her şeyi ayarlayacağım."

"Teşekkürler."

Viktor ensesini ovuşturdu. "Yarın görüşürüz."

"Biraz uyumaya çalış."

"Çalışırım."

Arkadaşımın uzaklaşmasını izlerken Rosalie'yi kilitli tutma çılgınlığını daha ne kadar sürdüreceğini merak ettim.

Bu senin sorunun değil, Luca.

Son kamyonun ayrılması için işaret verdikten sonra arabama doğru yürüdüm ve eve dönmek için yola çıktım.

Bölüm 38

Mariya

Yalan söylemeyeceğim, son sekiz hafta çok uzun ve zor geçmişti. Düğün planlamaya çalışırken bacağım için gereken fizyoterapi çok zaman alıyordu.

Koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordum, bu da sağ elim nedeniyle oldukça zor bir öğrenme süreci oluyordu ama kalıcı olarak yaralanmış olmakla başa çıkmayı öğreniyordum.

Luca hâlâ beni taşımakta ısrar ediyordu ki bu da benim için sorun değildi çünkü dinlenmek bacağımın iyileşmesine yardımcı oluyordu.

Hâlâ ağrım vardı ama önemli ölçüde azalmıştı. İlk iki haftaya göre çok daha iyi durumdaydım.

Yavaş ama emin adımlarla iyileşiyordum ve düğünün heyecanı moralimi yükseltiyordu.

Luca, işinde çok baskı altında olmasına rağmen bir kez bile bana öfkesini yansıtmıyordu. Bu adam bir azizdi.

Her şeyin bu kadar değişmesine inanamıyordum.

Evet, travma yaşamıştım ama Luca'nın beni hep sevdiğini öğrenmek ve sonunda kendi duygularım hakkında dürüst olabilmek beni ayakta tutmuştu.

Hayallerimin erkeği benim onun tüm dünyası olduğumu söylerken nasıl mutlu olmayabilirdim ki?

Sadece bir ay sonra bacağımdaki alçı çıkarılacak ve babamın yardımıyla düğün töreninde yürüyebilecektim.

Sabırsızlanıyorum.

"Uzaklara daldın yine," dedi Luca şakağıma bir öpücük kondurarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Düğün günümüzü," dedim yatakta uzanmış hâlde ona gülümserken.

Saçım havluyla kurularken onu izliyordum ve gözlerim çıplak göğsünde, sert karın kaslarında ve düşük bel eşofmanının içine doğru devam eden o enfes V şeklindeki çizgide dolaştı.

Tanrım, çok zevkli biriyim.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bacağının kırık olduğunu unutabilirim."

"Alçı çıkarılana kadar cidden seks yapmayacak mıyız?" Bu fikirden memnun olmadığım için dudaklarımı büzdüm.

Luca yatağa çıktı ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sana zarar vermek istemiyorum, *amore mio*."

"Bacağım neredeyse iyileşti ve artık çok fazla acımıyor." Ona yapabileceğim en sevimli yüz ifadesini takındım. "Lütfen, aşkım."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri sevgiyle ısındı. "Bana öyle demene bayılıyorum."

Elimi göğsüne kaldırıp belirgin kaslarının üzerinde gezdirdim. "Rahat bir pozisyon bulabiliriz."

Kazanacağımı anlayarak, "Seninle duygusal bir bağ kurmam lazım," diye ekledim.

Luca alçıma bir göz attıktan sonra şortum ile iç çamaşırımı çıkardı ve yavaşça bacaklarımı araladı. Bacaklarımın arasına diz çöktü, kolunu sırtıma doladı ve beni nazikçe çekerek uyluklarına yasladı. Sağ bacağımın yastık yığınına dayandığından emin olduktan sonra, "Bu pozisyon nasıl?" diye sordu.

Uyluklarımdaki kaslar gerilmişti ama bunu ona söylemeyecektim çünkü o zaman daha başlamadan her şey biterdi. "Mükemmel. Tek sorunum senin eşofman altın. Rahatsız ediyor."

Gülümsedi. "Çok sabırsızsın."

"Seni içimde hissetmek için mi? Hem de nasıl."

Gözleri o kadar yoğunlaşmıştı ki karnım beklentiyle gerildi. "Aşağı bak," diye emretti.

Parmaklarının bacaklarımın arasında gezinmesini ve başparmağının klitorisimi okşamasını izledim.

Daha önce bir erkeğin bana dokunmasını hiç izlememiştim ve o kadar samimi bir şeydi ki karnım arzuyla kasıldı.

"Bu benim," diye homurdandı, parmağını içime sokmadan önce açıklığımı avuçlayarak.

"Çok seksi," diye inledim gördüğüm bu manzaradan çok zevk alarak.

Luca klitorisimi okşarken orta parmağını içime sokuyordu.

Nefesim hızlandı ve ellerimi omuzlarına koydum. Alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. "İçimde olmanı istiyorum," diye yalvardım. Onu hemen istiyordum. "Lütfen."

Luca eşofmanını aşağı indirince aleti serbest kaldı. Kendini kavradığında inledim çünkü onun kendine dokunmasını görmek çok tahrik ediciydi.

Bir kez kendini sıvazladığında, sıcaklık bir tsunami gibi içimi kapladı, sonra kendini girişime yerleştirdi.

Tanrım. Bu çok erotik.

Sert aletinin yarısı içime girene kadar kendisini ileri ittiğinde kendimi tutamadan inledim. İkimizin de gözleri birleştiğimiz yere kilitlenmişti.

Luca'nın kolu beni sıkıca sardığında karın kasları o kadar belirgindi ki ağzımın suyu aktı.

"Tanrım, Mariya. Yavaş olmak beni öldürebilir."

Ben bir kahkaha atınca inledi. "Aletimi bir daha öyle sıkarsan, dayanamayacağım."

"Zavallı seks yoksunluğu çeken kocam," diye onunla alay ederken omuzlarını ve pazılarını okşadım. Parmak uçlarımın altında hissettiğim gücünün tadını çıkardım.

"Seks yoksunluğu, bu yılın en hafif tabiri," diye homurdandı, sonra içime o kadar sert girdi ki yıldızlar gördüğüme yemin edebilirdim. İçime sonuna kadar girdiğinde bir çığlık attım ve sırtım kavislendi.

"Siktir," diye nefes aldı alnını tekrar alnıma bastırarak ve dudaklarımız yumuşakça birbirine değdi. "Lanet olsun, içinde olmayı özlemişim."

Onun içimde olmasını özlemiştim. Sadece bedenlerimiz birleştiğinde paylaşabileceğimiz bu yakınlığı...

Tanrım, Luca ile ruhumda hissedebileceğim kadar derin bir bağ kurmayı özlemişim.

Luca ensemdeki bir avuç saçımı tuttu, sonra geri çekilip tekrar içime girdi. İkimiz de inledik, tenlerimizin sürtünmesi ve onun aletinin derinlerime vurması beni çılgına çeviriyordu.

"Sen kime aitsin?" diye sordu Luca. Gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki vücudumun ürperdiğini hissettim.

"Sana," diye nefes aldım ve o tekrar içime girerken nefesim iniltiye dönüştü. "Sadece sana."

İçimden çıkarken göğsünden memnuniyet dolu bir homurtu koptu ve sonra o içime girip vücudumun her santimini ele geçirirken ben hayatım buna bağlıymış gibi ona tutundum.

Agresif, baskın ve her şeyi tüketen bir histi bu.

"*Il mio*," diye fısıldadı dudaklarıma ve kollarıyla beni kendine çekerek sertçe becerdi.

Bölüm 39

Luca

İşlerimizi bitirdikten sonra Viktor'la gün batımından sonra Almanya'ya indik. Karanlığın, gelişimizi gizleyeceğini umuyorduk.

Mariya'ya Kastrati'ye saldırı planımdan bahsettiğimde bunu pek iyi karşılamamıştı. Ama anlayış göstermişti. Hafta sonunu onunla geçirmiş, ona Alfredo yapmayı öğretmiştim ve romantik filmler izlemiştik. Planladığımız saldırıyı aklından çıkarmak ve ona, onu her şeyden çok sevdiğimi göstermek için elimden geleni yapmıştım.

Dün gece bana sarılıp sağ salim geri döneceğime söz vermem için yalvarması beni çok üzmüştü.

Ona verdiğim sözü tutmayı planlıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Viktor.

Boktan bir kasabada boktan bir otelde oturmuş, saldırıyı son bir kez daha gözden geçiriyorduk.

"Evet." Heckler & Koch'umdan gözlerimi ayırıp son parçayı yerine koyarken başımı kaldırdım. "Sadece dün geceyi

düşünüyorum. Mariya her şeye rağmen çok güçlüydü ama benim ayrılmamı pek iyi karşılamadı."

"Çünkü seni seviyor. Kendi başına gelen her şeyi kaldırabilir ama sevdiği insanlara dokunulmasına izin vermez," diye açıkladı Viktor.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Mariya'yı pek bir şey korkutamazdı ama beni kaybetme ihtimali onu felç ediyordu. Onu bu hâlde evde bırakmak çok üzücüydü.

Bir iç çekerek, "Plana odaklanalım. Bu işi batıramayız," dedim.

Marco ve sağkollarımın beklediği küçük salona girdik.

"Dinleyin," dedim. "Viktor planı son bir kez daha anlatacak."

Herkes oturdu ve tüm dikkatini Viktor'un bölgenin haritasını astığı duvara verdi.

"Binanın yanında yangın merdiveni ve ortada bir merdiven daha var," dedi Viktor. "Marco, senin grubun ortadaki merdiveni kullanacak. Luca, ben ve diğer adamlar ise yangın merdivenini kullanacağız." Derin bir nefes aldı. "Tek bir giriş var, bu çok kötü. Kapıyı kırıp herkesi öldüreceğiz. Kimse hayatta kalmayacak."

Kastrati'nin elimize geçen fotoğrafını gösterdim. Sadece yüzünün yandan çekilmiş bir fotoğrafıydı bu, boynundaki yara izi bu adamı tanımlayabileceğimiz tek gerçek işaretti. "Bu pisliği bana canlı getiren bonus alır."

Onu sadece ben öldürebilirim. Adamlarının Mariya'ya yaptıkları için onun kalbini söküp çıkarmak istiyorum.

Dikkatimi en güvendiğim adamlara çevirdim. "Herkes hazır mı?"

"Evet," diye cevap verdi Marco grubu adına.

"Güzel. Hadi başlayalım," diye emrettim.

Üzerimde siyah kargo pantolon ve dar uzun kollu bir gömlek vardı. Zırhlı yeleği giyip kemerini bağladım.

"Bekle," dedi Viktor. Telefonunu çıkarıp bir fotoğrafımı çekti.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sakin ol, Mariya için," diye mırıldanarak fotoğrafı ona gönderdi. Birkaç saniye sonra sırıtarak bana onun cevabını gösterdi.

Vay canına, bu ne seksi bir şey böyle
Erkeğime bakan her kadını vur.

"Yeterince oyalandık," diye gülümsedim. "Hadi gidelim."

Kasabaya uygun arabalar ayarlamıştık, böylece dikkat çekmeyecektik. Kapıyı kırdığımızda o pisliklerin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmek istiyordum.

Hız sınırına uyuyordum ve gözlerim önümdeki yolu santim santim tarıyordu. Kastrati'nin saklandığı apartmanın karşısındaki binanın otoparkına girdiğimde motoru kapattım. Ucuz arabadan inip ikinci kata göz attım.

Küçük bir pencereden ışık sızıyordu ve odanın dışında dolaşan kimse yoktu. "Harekete geçelim," dedim kulaklığıma doğru.

Viktor arabadan indi, kapıyı çarptı. Ardından birlikte caddeden karşıya geçip Kastrati'nin bulunduğu apartmanın yanındaki sokağa koştuk.

Zıpladım ve yangın merdivenini tutup aşağı çektim. Tüm adamların arkamda toplandığından emin olduğumda merdivenleri çıkıp arkamdan iki Heckler & Koch silahını çıkardım. Parmaklarımla oymalı kabzaları kavradım. Bu silahlar babamın yirmi birinci yaş günüm için bana hediye ettiği silahlardı. Onları sadece özel günlerde kullanıyordum.

İkinci kata çıktığımızda Viktor ve adamlarımın bana katılmasını bekledim, sonra koridorda sessizce ilerlemeye başladım.

"Yerlerimizi aldık," dedi Marco'nun sesi kulaklığımdan.

"Kaçmayı başaran herkesi öldürün," diye talimat verdim kapıya yaklaşırken. Marco ve adamları arkamızı kollayacaklardı,

bu yüzden işi hallederken sürpriz bir saldırıdan endişelenmemize gerek yoktu.

Kapının önünde pozisyon aldım ve silahımın namlusunu kilide doğrultttum.

Kalp atışlarım yavaşladı ve tüm dikkatimi göreve vererek ateş ettim. Kapıyı tekmeleyerek açıp içeri daldım.

İki kolumu da kaldırarak mutfak masasında oturan iki adama iki kurşun sıktım.

İlk adam boynuna isabet eden kurşunla kendi kanında boğulurken ikinci adam da kafasına isabet eden kurşunla yere yığıldı ve oyun kartları her yere dağıldı.

"Gösteriş meraklısı," diye mırıldandı Viktor yanımdan geçerek. Altı Arnavut ile aramızda silahlı çatışma çıktı.

Yatak odasına doğru ilerlerken bir adam makineli tüfeğinin kabzasıyla pencereyi kırıp dışarı atladı. Hiç düşünmeden ileri atıldım. Pencereden dışarı bakmak için sadece bir saniye ayırdım ve adamın aşağıdaki havuza düştüğünü görünce pencere pervazına basıp atladım.

Dalış hızlı olmuştu, derin bir nefes aldıktan sonra sert bir şekilde suya çarptım.

Ayaklarım havuzun dibine değdiği anda vücudumu yüzeye doğru ittim. O pisliğin peşinden yüzerken kollarım suyu yararak ilerledi ve o havuzun kenarına tırmanmaya çalıştığında sağ omzuna bir el ateş ettim.

Bir çığlık atarak geriye düştü, sonra üstüne atladım. Silahlarımı bıraktım, onlar dibe batarken ben sol kolumu pisliğin boynuna dolayarak onu sığ kısma sürükledim.

Bir yerlerden müzik sesi geliyor, su kenarlara çarpıyor ve bizim nefeslerimiz duyuluyordu.

Pisliğin elimden kurtulmasına izin verdim ve o bana dönünce yumruğumu yüzüne indirdim.

Parmaklarımla boğazını kavradım ve Mariya'ya yaptıklarından dolayı içimde biriktirdiğim tüm öfkeyle ona vurmaya başladım.

Parmaklarımı boğazına geçirdim. Nefes borusunu ezme dürtüsü çok güçlüydü ama o pisliğin çabuk ölmesini istemediğim için elimi biraz gevşettim. Ona nefes alması için izin verdim, sonra onu suyun altına ittim ve gücü azalmaya başlayana kadar orada tuttum. Onu tekrar yukarı çektim ve birkaç saniye öksürmesine izin verdim.

Viktor havuza doğru yürüdü. "Yardım lazım mı?"

"Evet. Onu dışarı çıkar."

Arnavut'u yakalayıp sudan çıkardı.

Havuzdan çıktım ve adamlarımın çoğu geldiğinde, "Silahlarım havuzun dibinde," dedim.

Bir adamıma elimi uzattım ve o da hızla bana bir Glock verdi, sonra suya dalıp silahlarımı çıkardı.

"O pisliği çevir," dedim Viktor'a.

Adamın sırtını döndürdü, boynuna baktı ve sonra bana gülümsedi. "Erand Kastrati, bizzat kendisi."

Sonunda.

Bölüm 40

Luca

Kastrati'yi rahatsız edilmeyeceğimiz bir tarlaya götürdük.

Onu ensesinden tutup arabadan dışarı çıkardım ve bıraktım.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim.

Çenesini yukarı kaldırarak bana nefret dolu bir bakış attı. "Cotroni."

"İki seçeneğin var," diye hemen konuya girdim. "Tinaj'ı nerede bulabileceğimi söylersen seni çabucak öldürmeyi düşüneceğim, yoksa sana karıma yaptıklarını yapacağım."

Viktor başını iki yana salladı, ona sunduğum seçeneklerden hiç memnun olmadığı belliydi.

Viktor'un gözlerine baktım. *Güven bana kardeşim.*

Başını onaylar gibi sallayıp araca yaslandı.

Kastrati sırıtarak, "Neden sana bir şey söyleyeceğimi düşünüyorsun?" dedi.

Adama gülümseyip yavaşça başımı salladım. "Viktor, lütfen bana matkabı uzatır mısın?"

"Memnuniyetle."

Kastrati, bir Viktor'a bir bana baktıktan sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. Muhtemelen bizden kaçıp kaçamayacağını düşünüyordu.

Viktor matkabı bana uzatırken, "Kaçmak istersen kaçabilirsin. Bu geceye biraz heyecan katar," dedim.

Arnavut'un yüzünde bir anlık panik belirdiğinde mutlu oldum.

Matkabı çalıştırdığımda çıkan ses, dişlerimi sıkmama neden oldu.

Bu, Mariya'nın eline matkapla delik açıldığında duyduğu ses.

Viktor'a başımı sallayınca ileri atıldı ve Kastrati'nin ayaklarını altından kaydırdı. Pislik herif kıçının üstüne düştü ve Viktor onun hareket etmesine fırsat vermeden dizini göğsüne bastırarak onu yere sabitledi.

"Duydun mu bilmiyorum," dedim adamın yanına çömelirken, "ama karım çok sert bir kadındır." Kastrati'nin gözlerine baktım. "Onun yaşadıklarını sen kaldıramazsın."

"Tinaj," dedi pislik. "Bükreş'te."

Kıkırdamaya başladım. "Ordan bakınca aptala mı benziyorum?"

"Yemin ederim!"

"Senin sözünün benim için hiçbir anlamı yok," dedim ve otuz santimlik matkap ucunu pisliğin sol uyluğuna bastırdım. Metal bacağım delerken matkabın sesi onun çığlıklarına karıştı.

Bu senin için, mia regina.

Matkabın ucunu mümkün olduğunca yavaş bir şekilde çektim. Kastrati, onu tutan Viktor'a karşı direnirken daha fazla çığlık attı.

"Kastrati ismi bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diye sordum Viktor'a.

"Ah evet, düşündüğün şeyi sevdim," diye güldü. "Belki de sol testisinden başlayabiliriz."

Kastrati'yi hadım etmekle ilgili alaycı sözlerimiz piçin, "Bilmiyorum! Kimse bilmiyor!" diye bağırmasına neden oldu.

Etrafında dolaşarak sağ elini tuttum ve bileğine basarak onu yere bastırdım.

"Aradığım cevap bu değildi," diye mırıldanarak matkap ucunu avucuna dayadım ve acımasızca derisini ve kemiğini deldim.

Gecenin içinde daha fazla çığlık yankılanırken, "Biraz daha yüksek sesle. Kimse seni duyamıyor," dedim.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Kastrati lanet bir bebek gibi ağlayarak.

"Adamların ona işkence ederken karım bir kez bile ağlamadı. Hatta onları öldürdü." Bileğinden ayağımı çekip Viktor'a onu bırakmasını işaret ettim.

Kastrati'nin kanı vücudunun altındaki çimlere ve kuma sızarken kalkacak gücü kalmamıştı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum," diye ağladı.

Kimse Tinaj hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Beni alt edenin Avrupa'yı alacağına nasıl karar verdiniz?"

"Onunla... St. Monarch'ta... Eğitim sırasında... Tanıştım."

Gözlerim Viktor'a kaydı. "Carson amcayı ara."

"Ne zaman eğitime katıldın?" diye sordum.

"Geçen... Yıl," diye cevap verdi nefes nefese. Gözleri bana sabitlenmişti ve son nefesi yaklaşıyordu. "O... En iyisiydi..."

Ah lanet olsun.

O pisliğin, cümlesini tamamlayamadan hayatının sönüşünü izledim.

Viktor, Arnavut'un cesedine tekme attı. "Zamanlaman berbat!" Sonra, "Merhaba, Carson amca. Beni özledin mi?" dedi.

Geçen yılki müzayedenin sonuçlarını hatırlamaya çalışırken ölü adama baktım.

Her yıl en iyi erkekler ve kadınlar koruma ve suikastçı olarak eğitilir ve en yüksek teklifi veren onların hizmetlerini kiralardı. Bu, neredeyse yüz yıldır süren bir gelenekti. Alexei amca, St. Monarch'ı, önceki sahibi Madame Keller'dan satın almıştı ve onun yerine kardeşi Carson amca işletiyordu.

Babamın yerine İtalyan mafyasının başına geçmeden önce silah, kaçakçılık ve göğüs göğüse dövüş eğitimimi orada almıştım.

Viktor'un, "Geçen yıl en iyisi kimdi?" diye sorduğunu duydum, sonra kaşlarını çatarak gözlerini benimkilere dikti. "Bojan Pavlović mi? O kim?"

Viktor telefonunu hoparlöre aldı, böylece Carson amcanın, "Pavlović Sırp. Onlu yaşlarının sonunda bir Macar çetesine katıldı, geçim sıkıntısından sıkıldı ve buraya kaydoldu. Bekçi olarak eğitim aldı ve büyük potansiyel gösterdi. Zeki biri, onu küçümseme. Onun için yirmi milyonluk bir teklif vardı ama onun reddedip ayrılması beni şaşırtmıştı. Ondan bir daha haber almadım," dediğini duydum.

"Teşekkürler, Carson amca," dedi Viktor. "Mariya ve Luca'nın düğününde görüşürüz, değil mi?"

"Evet. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Görüşme sona erdi ve Viktor kaşını kaldırıp bana baktı. "En azından artık kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

"Evet." Aslında rahatlamış hissediyordum ve gülümseyerek, "Adama hakkını vermeliyiz, akıllıca bir hamleydi," dedim.

"Ne akıllıca hamleydi?" diye sordu Viktor bana şaşkın bir bakış atarak.

"Pavlović, Kastrati'nin beni meşgul edip yormasına izin vererek ortalıkta görünmemeye çalışıyordu. Muhtemelen o pisliği beni oyalama amacıyla işin içine soktu."

"Bu konuda neden mutlu görünüyorsun?" diye sordu Viktor.

"Pavlović, Carson amcanın dediği kadar iyiyse o zaman o, yeteneksiz, sümüklü bir çocuk değil, değerli bir rakip demektir." Viktor'un omzuna hafifçe vurdum. "Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

Matkabı arabaya attım, sonra Marco'ya aracı ve cesedi ateşe vermesini işaret ettim.

Viktor ve ben, bizi özel jetimin beklediği havaalanına götürecek SUV'a doğru yürürken, "En azından şimdi aramak için doğru ismi biliyorsun," dedim.

"Aslında ne bulacağımı merak ediyorum."

"Fazla merak hakkında ne derler bilirsin," diye güldüm.

"Siktir, şimdi aklıma göt geldi."

Kahkaha attım. "Hiç şaşırmadım."

SUV'a bindik, Viktor direksiyonun başına geçti ve bizi havaalanına götürürken telefonumu çıkarıp Lorenzo'nun numarasını tuşladım.

"Saatin sabahın ikisi olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı yardımcım.

"Seni kontrol etmek için tek zamanım bu. Ben Almanya'dayım. Orada bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Diego ve ben her şeyi hallettik," diye mırıldandı.

"Bana son çeyreğin satış rakamlarını gönder," diye talimat verdim.

"Bize güvenmiyor musun?"

Gülerek, "Sadece ben yokken ikinizin işleri savsaklamadığından emin olmak istiyorum," diye takıldım.

"Alındım."

Adamın uyumaya devam etmesine izin vermeye karar vererek, "Düğünden sonra eve döneceğim," dedim.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı. "Tatile ihtiyacım var."

"İtalya'ya geldiğimde konuşuruz."

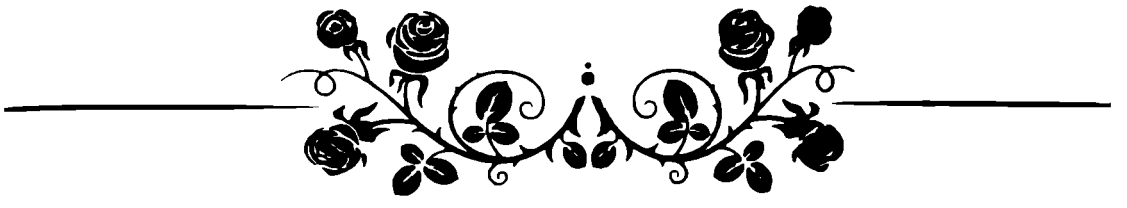
Telefonu kapattım ve Lorenzo'yla görüştükten sonra kendimi daha iyi hissederek Pavlović'e odaklandım.

Adam kartlarını doğru oynamıştı. Biz yem peşinde koşarken o muhtemelen beni izleyip hakkımda bir sürü şey öğrenmişti.

Aferin, Pavlović. Aferin.

Ama artık bu kedi fare oyununu bitirme zamanı.

Bölüm 41

Mariya

Annem, Elena teyze ve Violet ile birlikte dışarıda geçirdiğim günün tadını çıkarıyordum.

Bunu çok özlemiştim. Evde olmaktan nefret etmiyordum ama lanet olsun, bir kızın alışveriş yapmaya ihtiyacı vardı.

Özellikle de bu kızın.

Violet'ın yardımıyla prova odasından çıkarken ağzım kulaklarımdaydı.

Sadece bir hafta daha ve sonra bu lanet olası alçı çıkarılacak. Bunun için sabırsızlanıyorum.

Annem ve Elena teyze konuşmayı kesip bana baktıklarında ağızları açık kaldı. "Harika görünüyorsun, Mariya," dedi kayınvalidem.

Annem duygulanmıştı. "Hayıır, *mami*," dedim kollarımı açarak. "Buraya gel."

Annem beni gelinlik içinde görünce duygulanarak kollarıma atladı ve bana sıkıca sarıldı.

Elbise tam istediğim gibiydi. Kadınsı ama aynı zamanda cesur. Şık ama aynı zamanda seksi. Babamın hatırı için V yakayı çok derin yapmamıştım.

Annem geri çekilip bana doğru baktı. "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun, tatlım."

"Öyleyim, değil mi?" diye gülümsedim ellerimle danteli okşayarak. "Aynaya bakmama yardım et."

Annem kolunu belime dolayıp gelinliğin üzerine basmamaya dikkat ederek mağazadaki küçük podyuma çıkmama yardım etti.

Gözlerim muhteşem gelinliğin üzerinde dolaşırken kalbim mutlulukla dolmuştu.

Annem ve Elena teyze fotoğraf çekerken Violet bize birer kadeh şampanya doldurdu. "Luca bu gelinliği çok sevecek," dedi Elena teyze.

"Doğru," diyerek gülümsedim.

Podyumun yanına gelip, "Evliliğinizi yürütmeye karar vermenize çok sevindim," dedi.

"Harika bir adam yetiştirmişsin Elena teyze. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım."

Elini kalbine koyup bana sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Bana ne zaman anne diyeceksin?"

Gözlerim anneme kaydı çünkü bunun, onu kırıp kırmayacağını bilemiyordum ama o elini sallayarak, "Elena haklı. Hayatın boyunca kayınvaliden ve kayınbabana amca ve teyze diyemezsin," dedi.

Anneme minnettar bir ifadeyle gülümsedikten sonra kayınvalideme sırıttım. "Sanırım bu sorunun cevabıydı."

"Şampanya zamanı," diye seslendi Violet.

"Elbiseyle olmaz," dedi annem, Violet bana kadehi uzatamadan. Annem beni giyinme odasına götürüp gelinliğimi çıkarmama yardım etti.

"Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum," dedi elbiseyi askıya asarken.

"Ben de." Hızla, günlük gezinti için seçtiğim ipek bluz ve eteği giydim. Annem ve ben giyinme odasından çıkarak şampanya dolu kadehlerimizi aldık.

Violet kadehini kaldırıp, "Mariya ve Luca'nın birbirlerini öldürmemelerine, sarhoş olup kadehlerinin dibinde gerçek aşkı bulmalarına," dedi.

"Tanrım, Violet," diye kıkırdadı annem. "Düğünde konuşmana izin vermemem gerektiğini bana hatırlat."

Hepimiz gülerek içkilerimizi yudumladık ve pasta tadımına gitmek için oradan ayrıldık.

Luca'nın kollarında onunla göz göze uzanırken mutlu bir şekilde iç geçirdim.

"Neden iç geçirdin?" diye sordu parmaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdirirken.

"Sadece bugünü düşünüyordum. Annelerimiz ve Violet ile çok eğlendim."

"Onlarla vakit geçirmene sevindim." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Annemi de davet ettiğin için teşekkür ederim. Beni arayıp ne kadar çok sevindiğini söyledi."

"Benim için zevkti. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum." Ona gülümsedim. "Benden, ona *anne* dememi istedi."

Yakışıklı yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ve?"

"Tabii ki ona anne diyeceğim."

Bunun karşılığında bir kez daha dudaklarını burnuma değdirdi.

"Violet bugün bir şey söyledi ve sonra bir şeyi merak ettim." Çıplak göğsünde desenler çizmeye ve sağ göğsünü okşamaya başladım. "Doğum günümde sarhoş olmadığını söylemiştin."

Kaşlarını çattı. "Evet?"

"Bana neler olduğunu anlatsana."

"Sen deli gibi sarhoş olmuştun," dedi ve rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"O kısmı herkes biliyor," diye gözlerimi ona çevirdim. "Gerisini bilmek istiyorum."

Luca sırtüstü yatıp kolunu omzuma sıkıca sardı. Rahat bir pozisyon almasını bekledikten sonra yanağımı göğsüne yasladım.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verip, "Kulüpteyken alkolün etkisiyle cesaretlenip bana neden arkadaş olmadığımızı sordun. Bunun nedeninin aramıza çektiğin sınır olduğunu söyledim..." dedi.

Başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Aramıza sınır çeken ben değildim. Sendin."

Gülümsedi. "İkimiz de birbirimiz hakkında yanlış varsayımlarda bulunmuşuz."

Tekrar uzandım ve "Varsayımlar tüm hataların temelidir," diye mırıldandım.

"Kesinlikle katılıyorum." Parmaklarını sırtımda gezdirmeye devam etti. "Her neyse, bir şey diğerine yol açtı ve sen beni öptün."

Kaşım yukarı kalktı. "Aferin bana."

Tepkime gülerek devam etti. "Yürüyüşe çıktık. Aklını yeterince boşaltıp bizim hakkımızda konuşabileceğimizi umuyordum

ama sonra sen bir şapel gördün, beni oraya sürükledin ve Elvis'e bizi evlendirmesini emrettin."

"Elvis mi?"

"Evet. Çok romantikti."

"Eminim öyledir."

"Her neyse," dedi Luca. Çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Senin çok komik bulduğun bir mafya düğünü yaptık, yeminlerimizi ettik, öpüştük ve otele dönerken sen kendinden geçtin."

"Mafya düğünü mü?" dedim ciddi bir ifadeyle. "Ciddi olamazsın!"

"Hey, ben Drakula teması istemiştim ama sen eğlence olsun diye mafya teması yapmamızda ısrar ettin."

Kahkahalarla güldüm. "Kahretsin, keşke hatırlayabilseydim." Sonra yüzümdeki ifade ciddileşti. "Yemininde ne dedin?" Gözlerim büyüdü. "Kahretsin, ben sana ne dedim peki?"

Luca yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bana, hayatını idame ettirecek kadar bile yemek yapamadığını ama yatakta harika olduğunu söyledin," dedi.

"Gerçekten mi," diye mırıldandım. "Yeminim bu muydu?"

"Çok tatlıydı." Yüzüme sıcak bir ifadeyle baktı. "Beni sevdiğini de söyledin."

Şokla dudaklarım aralandı. "Başından beri biliyordun."

"Evet ama hazır olduğunda bu sözleri senden duymak istediğim için hiçbir şey söylemedim."

Mutsuz bir yüz ifadesi takındım. "Bu hile yapmaktır. Sen benim duygularımı biliyordun ama ben seninkileri bilmiyordum."

"Şanslıydım," diye takıldı, sonra bana sevgiyle baktı. "Sen benim için tek kadınsın, Mariya. İmparatorluğumu kurarken sabırla bekledim. Hayatımda eksik olan tek şey sendin. Sahip

olduğum her şey..." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tüm benliğim..." Bir öpücük daha. "Senindir, Mariya."

Dudaklarımda duygusal bir gülümseme belirdi. "Bu senin yeminin miydi?"

Başıyla onayladıktan sonra başını hafifçe yana eğdi. "Benimle tekrar evlenir misin, *amore mio*?"

Başımı sallarken çenem titremeye başlamıştı. "Evet, Luca. Seninle tekrar evlenirim."

Beni sırtüstü yatırdı, üzerime çıktı, dirseğini başımın yanına dayadı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Tanrım, birini seni sevdiğim kadar sevmek nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım ellerimi kaldırıp çenesini avuçlarımla kavrayarak. "Bazen, kalbimdeki tüm sevgiden uçacakmışım gibi hissediyorum."

"Seni uçurmanın başka bir yolunu biliyorum," diye mırıldandı şakacı bir şekilde ve eli bacaklarımın arasına kaydı.

"Hımm, bu hoşuma gitti."

Sadece onun dokunuşuna tepki veren bacaklarımın arasındaki hassas sinir demetine parmaklarıyla masaj yapmaya başladı.

Bana dokunma şekli beni sarhoş ediyordu. Zihnim tüm düşüncelerden arındı ve dikkatim tamamen kocama ve bana yaptıklarına odaklandı.

İhtiyacım olan inilti dudaklarımdan dökülürken Luca'nın bakışları kararardı.

Sırtını okşayarak her hareketinde dalgalanan kaslarının verdiği hissin tadını çıkardım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Luca'nın gözlerindeki sahiplenme duygusu bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettiriyordu. Kendimi bir kraliçe gibi hissetmemi sağlıyordu.

Onun kraliçesi.

"Luca," diye fısıldadım dikkatinin sadece bana odaklanmış olmasının verdiği sıcaklık tüm vücuduma yayılırken. "İçimde olmana ihtiyacım var. Hem de hemen."

Bana ne yaptığını çok iyi bilen Luca sırıttı. Üzerime çıkıp bacaklarımın arasına yerleşti ve sonra kendisini ihtiyaçla yanan yerime doğru itti.

"Giysilerimiz olmadan," diye mırıldandım.

"Çok sabırsızsın," dedi nefes nefese ama sonra külotumu bacaklarımdan aşağı çekip eşofmanını çıkardı ve bana istediğimi verdi. Yeniden üzerime çıktı ve uzun, sert bir itişle içime girmeden önce gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Evet," diye inledim çoktan içimi kaplamış olan zevk kıvılcımlarıyla. Tanrım, Luca ile bu kadar samimi düzeyde bir bağlantı kurmayı seviyordum.

Uyluklarını benimkine sürttü ve içimde kalarak kendini kısa ve sert hamlelerle ileri itti. Sert bir şekilde gelen orgazmın gücü karşısında dilim tutuldu. Tırnaklarım onun derisine gömüldü, dudaklarım sessiz bir feryatla aralandığında vücudum hareket edemiyordu.

"Tanrım," dedi boğuk bir sesle. "Senin benim için boşalmanı seviyorum, bebeğim."

Luca göğsünü benimkine bastırdı, memelerimi ezdi, dudakları benimkine değdi ve sadece onun bulabildiği o noktaya vurmaya başladı.

Bir başka zevk dalgası beni sardı ve bu, o kadar şiddetliydi ki görüşüm bulanıklaştı. İnlemeyi başardım ve Luca bu sesi içine çekti.

Ben onun altında bir pelte hâline gelene kadar beni becermeye devam etti ve orgazma ulaştığında beni o kadar sert becerdiği için tüm vücudum sarsıldı.

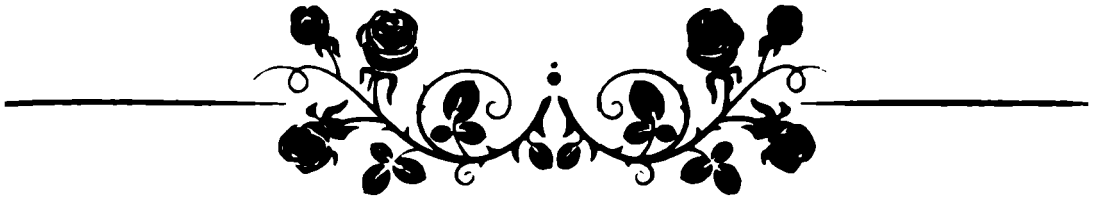
Tanrım. Çok seksi.

Zevkin tüm yüzünü kaplamasını, çenesini sıkmasını ve gözlerinin bana duyduğu aşkın ateşiyle yanmasını izledim.

"Tanrım." Kollarını bana daha sıkı sardı ve orgazm olurken beni vücuduna sıkıca bastırdı. Zevkin doruğundan indiğinde son bir kez yavaşça içimi doldurdu. "*Mia regina.*"

Başımı iki yana sallayarak, "Kralım," diye mırıldandım.

Bölüm 42

Mariya

Ailemin evindeki yatak odamın duvarında asılı duran gelinliği izlerken kendimi çok duygusal hissediyordum.

Luca ve ben evli olsak da endişeliydim. Düğünün mükemmel olması için son üç aydır çok çalışmıştım ve şimdi her şey benim kontrolümden çıkmış, o gün gelip çatmıştı ve ben çok gergindim.

Babam içeri girdiğinde yüzüme bakıp kollarını açtı. Onun güvenli kucağına koştum ve duygusallığıma teslim oldum.

Sanki yeterince duygusal değilmişim gibi babam, "Hayat seni nereye götürürse götürsün sen her zaman benim küçük kızım, *printsessa* olarak kalacaksın," dedi.

"Ah, baba" diyerek bir bebek gibi ağladım.

Beni göğsüne daha sıkı bastırıp boğuk sesiyle, "İlk nefesini aldığın gün... Tanrım, Mariya," dedikten sonra derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı ama bu beni daha da ağlattı. "İlk günden itibaren beni parmağında oynattın. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Göğsüne başımı yaslayıp hıçkırarak, "Biliyorum," dedim. "Senin gibi bir babam olduğu için çok şanslıyım."

"İyi bir seçim yaptın, kızım. Luca sana dünyaları verecek ve seni tehdit eden herkesi öldürecek." Derin bir nefes aldı. "İyi bir seçim yaptın."

"Biliyorum. Zevkim iyidir," diyerek gülümsedim. Geri çekilip babamın gözlerine baktım. "Onayladığın için mutluyum."

Babam elini kaldırıp şekillendirdiğim buklelerden birini kulağımın arkasına itti. "Bana ihtiyacın olursa, bir telefon uzağındayım."

Başımı sallarken yanağımdan yine bir damla gözyaşı süzüldü.

"Annen dışında, senden daha çok sevdiğim kimse yok. Sen benim dünyamsın, Mariya."

"Tanrım, baba," diye mırıldanırken gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı ve ona tekrar sarıldım. "Seni çok seviyorum."

Babam ben sakinleşene kadar sarıldı ama ona bakarken zorlukla yutkundum. "Dünyanın en iyi babası olduğun ve beni şımarttığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim, benim küçük *printsessa*m."

Gözlerimin altındaki yaşları silerken ona gülümsedim. "Uzun zamandır bana küçük dememiştin."

"Çünkü muhteşem bir kadın oldun."

"Sadece senin ve *mami*nin sayesinde."

Tam o sırada annem yatak odasına girdi. Babama ve bana bir bakış attıktan sonra kapıyı işaret etti. "Alexei! Mariya'yı ağlatmayı bırak. Yüzüne bak! Düğün iki saat sonra ve sen onu ağlatıyorsun."

Babam anneme doğru yürürken gülümsedi ve onu bir öpücükle susturduktan sonra, "Senin patronluk taslamanı seviyorum. Beni tahrik ediyor," dedi.

"Baba," diye bağırdım. "Bunu duymak istemiyorum."

"Nasıl dünyaya geldiğini sanıyorsun?" Babam kıkırdayarak odadan çıktı.

"Tanrım, yaşlandıkça daha da zor biri hâline geliyor," diye mırıldandı annem ve bir mendil alıp yanaklarımı silmeye başladı. "Yüzün kızarmış."

"Makyajla kapatırım," diye onu sakinleştirdim.

Makyaj masama doğru yürüyüp oturdum. Sonra durup anneme baktım. "Beni ağlatacak duygusal bir şey söylemek ister misin?"

Annem arkama gelip gülümsedi. Sırtıma dökülen buklelerimi düzeltti. "Hayır, tatlım. Büyük gününün her saniyesinin tadını çıkar."

Aniden heyecanlandım ve anneme sarılmak için ayağa fırladım. "Evleniyorum," diye bağırdım.

Annem kahkahalarla gülüp beni tabureye geri itti. "Makyaj zamanı." Burnunu kırıştırdı. "Saçını ve makyajını yapması için birini tutmalıydım."

Başımı iki yana salladım. "Hayatta olmaz. Kendim yapmak ve doğru yapıldığını bilmek istiyorum. En ufak bir hata yaparsa o kişiyi öldürürüm."

"Tıpkı baban gibi," diye mırıldandı.

Güldüm çünkü aslında anneme daha çok benziyordum.

Violet odaya koşarak girdi. "Üzgünüm, geç kaldım. Uyuyakalmışım." Gözleri bana takıldı. Anneme sarıldı ve omzumu sıktı.

"Önemli değil," diyerek arkadaşıma gülümsedim.

Luca'nın annesi de bize katıldı ve öğleden sonrayı birlikte hazırlanarak geçirdik.

Kalbim dolup taşıyordu ve düğün seramonisi yaklaşırken gözyaşlarım her an akacak gibiydi.

Son üç ay hem zor hem de olağanüstüydü. Alçım çıkarıldığında yardımcı olması için bir bacak desteği verilmişti. Bu büyük bir rahatlamaydı ve uzun süre ayakta duramasam da yürüyebilmek harika bir şeydi ve bir daha asla bunu hafife almayacaktım.

Sağ elimdeki yüzük parmağımın bazı işlevleri geri gelmişti. Tamamen açamıyordum ama hiç yoktan iyiydi. Kazandığımla yetindim ve geri kalanıyla barıştım.

Zor zamanlar olsa da Luca hiç tereddüt etmemişti. Aksine bana olan sevgisi daha da artmış ve her gün benim onun için tek kadın olduğumu göstermeye gayret etmişti.

Şanslıydım.

Kalbimin arzuladığı her şeye ve daha fazlasına sahiptim.

Annelerimiz ve Violet odadan çıktıktan sonra babam kapıda belirdi. Gözlerimiz aynanın yansımasında buluştu ve boğazım aniden yoğun duygularla düğümlendi.

"Ağlayamam," diye onu uyardım. "Hiçbir şey söyleme. Sadece koridorda bana eşlik et..." Arkamı döndüğümde babamın kaşları çatılmıştı ve gözlerinde yaşlar parlamaya başladı.

"Tanrım, *printsessa*," dedi boğuk bir sesle. "Rüya gibisin."

Derin nefesler alıp elimle yüzümü yellemeye çalıştım. "Makyajım."

Babam, kolunu bana uzatırken gözleri gururla doldu. Elimi kolunun kıvrımına koydum ve odadan çıkarken ikimiz de duygularımızı bastırmak için elimizden geleni yaptık.

Sürgülü kapının hemen önünde durduk.

"Hazırız," dedi Violet'a, o da hemen babamın bugün için ayarladığı özel orkestraya işaret etti.

Pachelbel's Canon'un giriş notaları çalmaya başladı.

"Tanrım," diye inledim gözlerimi hızla kırparak.

Babam derin bir nefes aldı. "Seni büyütmek benim için büyük bir onurdu, Mariya."

"Baba," diye hıçkırdım ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"Seni Luca'ya verebilirim ama sen her zaman benim olacaksın."

Sürgülü kapılardan geçerken sadece başımı sallayabilmiştim. Gözlerim Luca'ya takıldı ve sonra gözyaşlarımı durduramadım.

Bölüm 43

Luca

Pembe altın kol düğmeleriyle oynayarak Viktor'a baktım.

"Başarabilirsin," dedi bana cesaret vermek için.

Annem koridordan göründü ve onu görünce boğazım düğümlendi. Babamın yanına oturup bana el salladı.

Mariya ile bugünü onlarla kutlayacağımız için çok mutluydum ve annemle babama gülümsedim. Bella teyze oturmak için geldiğinde gerginlikten midem kasıldı.

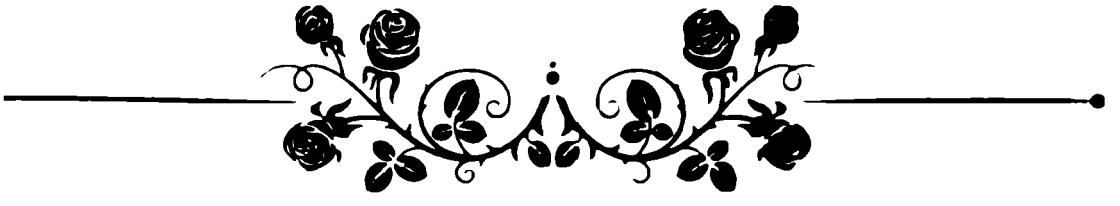
"Siktir, silahlı bir grup adamla yüzleşebiliyorsun ama Mariya ile evlenmek seni gergin bir enkaza dönüştürüyor," diye fısıldadı Viktor.

Zarif piyano notaları konukları sustururken bir kahkaha attım.

Koridora doğru döndüm ve gözlerim sürgülü kapılara takıldığında Mariya ve Alexei amca içeri girdiler. Çello piyaniste eşlik ederken gelinim bana doğru ilk adımını attığında müzik muhteşemdi.

Kalbim öylesine şiddetli atıyordu ki nefesim kesilmişti ve bir an için duygu yoğunluğuyla sarsıldım.

Bölüm 43

Luca

Pembe altın kol düğmeleriyle oynayarak Viktor'a baktım.

"Başarabilirsin," dedi bana cesaret vermek için.

Annem koridordan göründü ve onu görünce boğazım düğümlendi. Babamın yanına oturup bana el salladı.

Mariya ile bugünü onlarla kutlayacağımız için çok mutluydum ve annemle babama gülümsedim. Bella teyze oturmak için geldiğinde gerginlikten midem kasıldı.

"Siktir, silahlı bir grup adamla yüzleşebiliyorsun ama Mariya ile evlenmek seni gergin bir enkaza dönüştürüyor," diye fısıldadı Viktor.

Zarif piyano notaları konukları sustururken bir kahkaha attım.

Koridora doğru döndüm ve gözlerim sürgülü kapılara takıldığında Mariya ve Alexei amca içeri girdiler. Çello piyaniste eşlik ederken gelinim bana doğru ilk adımını attığında müzik muhteşemdi.

Kalbim öylesine şiddetli atıyordu ki nefesim kesilmişti ve bir an için duygu yoğunluğuyla sarsıldım.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Siyah gelinlik içindeki Mariya'nın görüntüsünü hafızama kazımaya çalıştım ama onun yüzünden ve yanaklarından akan gözyaşlarında net olarak görünen duygulardan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Boğazım yine düğümlendi ve her şeyden çok sevdiğim kadın gözlerime baktığında duygularımı tutamadım.

Bir gözyaşı aktı yanağımdan ama umurumda bile değildi. Sert prenses, en güçlü kadın, benim kırılgan aşkım Mariya Koslov ile evleniyordum.

Alexei amca, planda olmayan bir şekilde koridorun sonuna gelmeden hemen önce durdu. Ne istediğini bildiğim için küçük podyumdan indim ve onlara doğru yürüdüm.

Onların önünde durduğumda amcam, "Sana canımı veriyorum, Luca," dedi.

"Ben de onu kendi canım pahasına koruyacağım."

Mariya, babası onun elini tutup bana uzattığında hıçkırarak ağlamaya başladı. "Kızımı kaybetmiyorum, bir oğul kazanıyorum."

Tanrım.

Gelinimin elini tuttum ve göz göze geldiğimizde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Nefesimi kesiyorsun, *mia regina.*"

Onu kürsüye götürdüm. Orada duran Viktor da benim kadar duygusal görünüyordu.

Rahibin önüne geldiğimizde Mariya'nın elini sıktım. Töreni biraz kısaltmıştık, böylelikle Mariya'yı çok uzun süre ayakta bekletmeyecektik.

Yeminlerimizi etme zamanı geldiğinde birbirimize döndük.

Yanağından bir gözyaşı silerek, "Neden gelinler makyaj yapar bilmiyorum, hepsi akıp gidiyor zaten," dedi.

Ailelerimiz ve arkadaşlarımız gülüşmelerle karşılık verdiler.

Mariya gözlerini bana dikti ve sevgiyle dolup taşan bir ifadeyle, "Her sabah uyandığımda yanımda olacağına söz ver çünkü sensiz bir gün bile yaşayamam," dedi. Derin bir nefes alarak durakladıktan sonra gergin bir sesle devam etti. "Sen olmadan güneşin doğmasını istemiyorum, yaşlanana ve bu hayatın bize verdiği her günü yaşayana kadar yanımda olur musun lütfen?" Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ve zamanımız geldiğinde elimi tutmanı istiyorum çünkü Tanrı'yla pazarlık yapabileceğimize inanıyorum, böylece ondan birlikte başka bir hayat daha koparabiliriz."

Konuklar yine kıkırdamaya başlamıştı. Gözlerim karıma nazikçe odaklanırken yemini her zerremi ısıtmıştı.

"On bir yıl önce İtalyan bir çocuğa âşık oldum. Her geceyi onunla ilgili masallar uydurarak geçirdim."

Gözümden bir damla daha yaş süzülürken Mariya elini uzatıp onu sildi.

"Bana hayal bile edemeyeceğim masalsı bir aşk yaşattığın için teşekkür ederim."

İkimiz de bir an nefes alıp verdikten sonra, "Her gün doğuşunu seninle paylaşacağıma söz veriyorum çünkü senin güzel yüzünü görmezsem hiçbir gün yaşamaya değmez," dedim. Elini tuttum ve iki elimin arasına alıp o ânın yoğunluğunu sindirdikten sonra devam ettim. "Seni asla bırakmayacağım, Mariya. Seni gökyüzündeki cennete ve en derindeki cehenneme kadar takip edeceğim. Yolumuza çıkabilecek tüm tanrılar ve şeytanlarla savaşacağım, bu dünyayı yakıp evreni ayaklarının altına sereceğim."

Hıçkırarak nefes aldı, gözyaşları çenesinden damlayarak ayaklarımızın dibine düşüyordu.

Ona yaklaşarak elimi ensesine doladım ve alnımı alnına dayadım. "Seni tüm varlığımla, kalbimle, bedenimle seviyorum."

Titreyen dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Sen hayatımın ışığısın ve son nefesimi verene kadar sana değer vereceğime, seni koruyacağıma ve seveceğime söz veriyorum."

Yüzüklerimizi takıp ve ikinci kez karı koca ilan edildikten sonra Mariya'yı kucağıma aldım ve "Öp beni, *amore mio,*" dedim.

Kollarını boynuma doladı ve gözlerinden mutluluk saçılırken hayatımızın sonuna kadar paylaşacağımız tüm tutku ve sevgiyle dudaklarımdan öptü.

Alkışlar ve tezahüratlar koparken Viktor'un sırtımı okşadığını hissettim.

Öpüşmemiz bittiğinde Mariya'nın gözlerine baktım. Kürsüden inerken üzerimize konfetiler yağdı.

Mariya'nın gülerek siyah ve pembe altın rengi konfetileri yakalamasını izledim ve çok geçmeden etrafımız, bizi tebrik eden konuklar tarafından sarıldı.

Onu boş bir sandalyeye oturttum ve dikkatimizi çekmeye çalışan insanlar arasında bir an durup, "Bacağın nasıl?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "İyi, kocacığım."

Onun önünde çömelirken aptal gibi sırıttım. "Benimle tekrar evlendiğin için teşekkür ederim."

"Seninle milyon kez evlenirim, Luca. Sadece seninle."

"*Il mio,*" diye mırıldandım. Ona *benim* diyebildiğim için çok gururluydum.

Mariya çenemi kavradı ve öne eğilerek dudaklarımızı birleştirdi.

Ailemizin ve arkadaşlarımızın bizi izlediğini hiç umursamadan sahiplenici, tutkulu ve sadece onun bende uyandırabileceği duygularla onu öptüm.

Bölüm 44

Mariya

Bu sabah erken saatlerde Luca'nın ailesinin evine vardık. Düğün gecemizi özel jetimizde uyuyarak geçirmiştik. Elbette kalkış saatini birkaç saat erteleyebilirdik ama ikimiz de balayımıza başlamak için sabırsızlanıyorduk.

Pencereden uçurumun ucunda uzanan geniş çimleri izledim. Akdeniz bu sabah muhteşem bir mavilikteydi.

Tanrım, İtalya'yı seviyorum.

Aşağıdan bir su sesi duyunca bakışlarım havuza kaydı. Luca, kaslı vücuduyla sudan çıkmadan önce birkaç tur yüzdü.

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Evet, bu adama sırılsıklam âşık olmamın sebebi kesinlikle karın kasları.

Luca'nın ailesi Los Angeles'ta benim ailemi ziyaret ettiği için villa tamamen bize kalmıştı. Şortumu ve tişörtümü çıkardım, sonra çıplak bir şekilde odadan çıktım.

Geniş cam kapılardan geçip merdivenlerden çimlere bastığımda Luca'nın gözleri bana takıldı. Göğsündeki su damlalarını silmeyi bıraktı ve havluyu düşürdü.

"Tanrım, sabahın ilk saatlerinde görülecek ne harika bir manzara," dedi gülümseyerek.

"Günaydın, kocacığım," diye selam verdim. Kollarımı boynuna doladım ve kararan gözlerine baktım.

"*Mio marito.*" Başını hafifçe yana eğdi. "İtalyanca 'kocam' demek."

"*Mio marito,*" diye tekrar ettim.

Luca kolunu belime dolayarak beni yerden kaldırdı ve benimle birlikte suya atladı.

Kafam su yüzeyine çıktığı anda gülerek, "Kahretsin, çok soğuk," dedim.

"Seni hemen ısıtacağım," dedi ve eli bacaklarımın arasına kaydı.

"Hadi suyu kaynatalım," diye inledim ve sonra dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Elimi göğsünden aşağı doğru kaydırıp avucumu karın kaslarının üzerine koydum ve o bizi havuzun derin olmayan tarafına doğru götürürken kaslarının hareketlerini hissettim.

Luca mayosunu aşağı indirip o enfes sertliğini serbest bıraktı ve sertçe içime girdiğinde su havuzun kenarlarından dışarı sıçradı.

Kocam beni sevgisiyle doldururken ona sıkı sıkı tutundum ve fiziksel temastan daha çok ihtiyacım olan derin bir bağ kurduk.

Vahşi bir tempoda hareket ederken dudakları aralandı ve yüzünden süzülen su damlalarıyla bir günah kadar çekici görünüyordu.

Bu adamın bana yaptıkları... Açıklamaya çalışsam bile kimse anlamazdı.

Sadece o, kalbimin göğsümde güm güm atmasını sağlayabilirdi. Sadece o, nefesimi kesebilir; sadece o, bedenime zevki yaşatabilirdi.

Her zaman Luca olmuştu. En başından beri kalbimi ele geçiren oydu.

Ruhum, kalbim onun hayatımın aşkı olacağını bilmeden çok önce bu adamı seçmişti.

Luca beni sert darbelerle doldururken yüzündeki gerginlik onu İtalyan bir tanrı gibi gösteriyordu ve orgazm tüm bedenimi sardı.

Onunla göz teması kurarak inliyor ve sızlanıyor, özel bağımızın tadını çıkarıyordum.

"Hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim," dedim nefes nefese dudaklarım onun dudaklarına değerken.

Luca sertçe boşaldı, kolları çelik bantlar gibi beni sardı. Ağzımda onun inlemelerini hissettim, aleti içimin derinliklerinde titriyorken vücudunu benimkine sertçe bastırıyordu.

Haz duygusu kaybolduğunda dudaklarımı nazikçe ısırdı. "Bana âşık olduğun için çok mutluyum."

Dudaklarının arasında gülümserken, nefeslerimiz bir oldu. "Karın kasların sayesinde."

Luca içimden çıkarken gülümsedi. "Tanrım, kendimi salmamam gerek."

Artık ısınmış olan suda yüzerken yumuşak parmaklarımızla tenlerimizi okşuyorduk. "Saçmalama. Seni sadece karın kasların için sevmiyorum."

Kaşını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi?"

Yavaşça başımı iki yana salladım, sonra yüzüne öpücükler yağdırmaya başladım. "Kollarını ve ellerini seviyorum." *Öpücük.* "Aletini seviyorum. Hem de çok." Luca güldü ve sonra devam ettim. "Parlak zekânı seviyorum." Gözlerine baktım.

"Düşmanlarımıza karşı acımasız, bana karşı ise nazik ve sevgi dolu olmanı seviyorum." *Öpücük.* "Baktığın tek kadın olmayı seviyorum." *Öpücük.* "Beni sahiplenmeni seviyorum." *Öpücük.* "Ama her şeyden de öte, sevginin yoğunluğunun beni sardığı ve tek düşünebildiğim şeyin sen olduğu anları seviyorum." *Öpücük.* "Bana olan ilgin, sanki üzerimde bir spot ışığı varmış gibi parlak hissettiriyor."

Bana bakarken gözleri memnuniyetle parladı. "Sana hayranım, Mariya."

Ona sarıldım ve güneş gökyüzünde yükselirken onunla suyun üzerinde öylece süzüldük. "Babam düğünden önce ne söyledi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

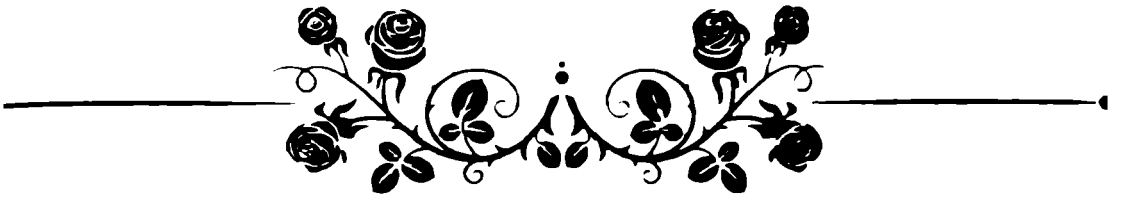
"İyi bir seçim yaptığımı," diye mırıldandım. "Her zaman istediğimi elde ederim ve yıllarca senin sahip olamayacağım tek şey olduğunu düşündüm ama ruhum seni seçti ve ben de vazgeçemedim."

"Bana olan aşkından hiç vazgeçmediğine sevindim," dedi ve ıslak saçlarımı yüzümden çekti. "Hislerini bilseydim, on sekiz yaşına girdiğin gün seninle evlenirdim."

Burnumu kıvırdım. "Ve birbirimizi özlemenin tüm *eğlencesini* kaçırırdık?"

"Tabii ki," dedi gülümseyerek.

Bölüm 45

Luca

Buradaki adamlarımla görüştükten ve Mariya'ya en sevdiğim manzaraları gösterdikten sonra özel jetimizle Hollanda'ya gittik.

Son birkaç gün tam bir mutluluktu. Pavlović'in ne zaman harekete geçeceği konusunda sürekli tetikte ve endişeli olsam da Mariya'dan endişemi saklamak için elimden geleni yapıyordum.

Karımla yatakta yatarken, o kollarımda güvendeyken düşüncelerim, yakalanması zor lanet olasıca Sırp herife takılıyordu.

Mariya boynuma, sonra çeneme bir öpücük kondurdu ve inleyerek, "Seni tekrar içimde hissetmek istiyorum," dedi.

O üzerime çıkıp beni bacaklarının arasına aldığında endişem güneşin önündeki sis gibi dağıldı.

"Kadınım ne isterse o olur," dedim gülerek. Onun cinsel yönünü seviyordum. Tartışsak bile seks yapmamayı tercih etmiyordu. Bana aklındakileri söylerken onu becermeme izin veriyordu.

Onu memnun etmeye hazır olan aletime sürtünürken gözleri arzuyla kararmıştı. Birbirimize doyamamamız hoşuma

Aletimi duvarlarıyla sıkıca kavradığını hissediyordum, benim her santimimi açgözlülükle istiyordu. Elimi aramıza soktum ve klitorisini sevgiyle okşamaya başladım.

"Tanrım," diye inledi. "Luca. Evet."

Dudaklarımın arasında haykırdı ve ben bu sesi yutarken onu patlama noktasına getirdim. Vücudu titriyor ve iç duvarları aletimi sıkıca kavrıyordu.

Yoğun orgazm onu parçalarken dudaklarıma karşı hıçkırmaya başladığında içim tatmin ve gururla doldu.

Sadece ben Mariya'yı orgazma ulaştırabilirim. Sadece ben, onu parçalarken çığlıklarını ve inlemelerini duyabilirim.

Elimi aramızdan çekip karımla göz göze geldim ve onu derin ve yavaş darbelerle doldururken paylaştığımız samimiyetin tadını çıkardım.

"*Ti amo*," dedim nefes nefese her darbede kendimi kaybederken. "Çok. Çok. Çok."

Gözleri, bana karşı hissettiği tüm duygularla doluydu. "Her zaman sendin. Sadece sen. Kalbim hiç kimseye ait olmadı ve asla da olmayacak."

Orgazmım omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, vücudumu kontrol altına aldı ve beni güçsüz bıraktı.

Mariya, hayranlık dolu bir ifadeyle etkisinin geçmesini izledi. "Benim için boşaldığında çok seksi oluyorsun."

Son bir hamle ile kendimi onun içine tamamen gömdüm ve son zevk dalgası geçene kadar vücudunu benimkine sıkıca bastırdım.

gidiyordu. Bütün geceyi yatakta çıplak geçirmiştik ve bu, muhtemelen gün doğmadan önce sonuncu değildi.

Birbirimize olan arzumuz bitmek bilmiyordu.

"Çok iyi," diye inleyerek başını geriye attı. Dolgun göğüsleri ve kaslı karnı tamamen ortadaydı, ellerim onun teninde yanıyordu.

Onun vücuduna asla doyamayacağım.

Aletimi tuttup beni girişine yerleştirdi. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir santim aşağı kayarak sadece ucunun içine girmesine izin verdi.

"Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdandım ellerimle onun kıvrımlı kalçalarını kavrarken.

"Hareket etmemi mi istiyorsun?" diye alay ederken gözleri parıldıyordu.

"Evet, lanet olsun," diye inledim kendimi onun enfes sıcaklığının içine sokarken. "Siktir." Oturup kollarımı ona doladım ve onu göğsüme sıkıca bastırdım.

O benim.

Mariya kollarını boynuma dolayıp, "Beni sert becer, Luca," diye mırıldandı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o kalçalarını sallarken ben de her hareketine karşılık vererek hareket etmeye başladım. Acımasız bir tempo tuttuk, tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyordu.

Dudaklarını sahiplenirken içine daha sert giriyor, çığlıklarını ve iniltilerini yutuyordum.

İnledi ve ben onun yüzünü kavrarken vücutlarımız tek vücut gibi hareket etmeye başladı.

O tekrar inlerken tırnakları daha derine battı ve bu hareketi tempomu artırmama neden oldu. Boynumun arkasında ter damlaları oluşana kadar devam ettim.

Mariya'nın parmakları benimkilere kenetlenmiş bir şekilde, çeşitli yiyecek ve eşyaların sergilendiği bir pazarda tezgâh tezgâh dolaşıyorduk.

Hamur işleri, peynirler ve etleri deniyorduk. Mariya muhtemelen asla kullanmayacağımız en tuhaf şeyleri satın alıyordu. Ama alışveriş yaparken çok mutlu olduğunu bildiğim için ona karışmıyordum. Gerekirse her şeyi saklamak için bir depo bulurdum.

Korumalarımdan biri solumuzda yere düştü ve ben refleks olarak Mariya'yı tutup bir tezgâhın arkasına ittim. Marco hemen arkamdaydı ve daha hızlı hareket etmemiz için sırtıma basıyordu.

"Ne oluyor?" diye nefes nefese sordu Mariya. Bana bir bakış attı ve yüzünün rengi soldu. "Aman Tanrım."

Sırtımdan iki Heckler & Koch çıkararak, "Yere yat, bebeğim," diye mırıldandım.

Ancak o zaman saldırının şoku beni sarsarken kalbim çılgınca atmaya başladı.

İnsanlar çığlık atmaya başladı ve biri saklanmak için koşarken kafasından vurularak yüzüstü yere düştü. Diğerleri de kaçmaya başladı, bazıları panik içinde cansız bedenin üzerine basıyorlardı.

"Bu, ülkemizdeki gibi rastgele bir çatışma mı, yoksa saldırı altında mıyız?" diye sordu Mariya.

"O bizim peşimizde," dedim ve Pavlović'in ateş edebileceği olası konumları tespit etmek için tezgâhın etrafına hızlıca göz gezdirdim. Geri çekildiğim anda, bir mermi az önce bulunduğum yerin yakınındaki tezgâh örtüsünü delip geçti.

"Luca!" diye bağırdı Mariya ve beni kendine doğru çekti. "Bir daha bunu yapma! Tanrım!"

Kendimi kurtardım ve sakin bir sesle, "Ben hallederim, bebeğim. Bana güvenmen ve işimi yapmama izin vermen gerekiyor," dedim.

Mariya derin nefesler aldı ve bu korkunç durumda elinden geldiğince sakin kalmaya çalıştı.

Sözlerimin ona ulaşması için daha sert bir sesle, "Beni çekme, sadece yanımda kal," diye talimat verdim.

"Tamam. Sadece dikkatli ol."

Adamlarımdan biriyle göz göze geldim, bizim tezgâhımızın karşısındaki tezgâhın arkasında siper almıştı. "O pisliğin yerini bul," diye bağırdım. Dikkatimi Marco'ya çevirip, "Ne olursa olsun, Mariya'nın yanında kal," diye talimat verdim.

"Tamam, patron," diye cevaplayarak karımın arkasında pozisyon aldı.

"Bana bir silah ver," dedi Mariya gergin bir sesle.

Marco'ya başımı sallayarak ona silahlarından birini vermesini işaret ettikten sonra, "En son ne zaman atış poligonuna gittin?" diye sordum.

"Geçen hafta. Babamla her hafta gideriz."

Babam. Artık Alexei amca değil.

Neredeyse gülümsüyordum ama sonra yanımıza başka bir ceset daha düştü.

Daha fazla masum insanın ölmesine izin veremezdim. "Mariya, hareket etmeye hazırlan."

"Tamam."

Tezgâhın arkasında kalarak diğer köşeye doğru ilerledim, sonra pazarı çevreleyen binalara göz attım.

Belediye binasından yansıyan bir ışık parıltısı gördüm, sonra bir mermi tezgâha çarptığı anda geri çekildim.

Mariya'yı pazara getirdiğim anda bilinçaltımda planladığım kaçış yollarını hatırlayarak gözlerimi hâlâ hareket eden arabaların olduğu, olan bitenden habersiz kalabalık caddeye diktim.

"Caddeye doğru koşacağız." Mariya bana daha da yaklaştı. "Arkana bakma ve alışveriş merkezine doğru koş."

"Tamam," dedi. Şokun bir kısmı geçmişti ve şimdi çok daha sakin görünüyordu.

Kahretsin, bacağı hâlâ iyileşme aşamasında.

"Eğil ve zikzak koş," dedim, silahlarımı pantolonumun beline geri sokarken.

"Tamam."

Derin bir nefes alıp, "Hazır mısın, bebeğim?" diye sordum.

"Evet."

"Şimdi!" diye bağırdım. Mariya bir geyik gibi ayağa kalktı ve elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. Ben hemen arkasındaydım, attığı her adımı taklit ederken vücudumu onunla Pavlović'in görüş açısı arasında tutuyordum.

Sokağa vardığımızda arabalar bize çarpmamak için yön değiştirdi, kornalar çaldı ve Pavlović bize ateş ederken camlar kırıldı.

Arkamda bir inilti duydum ve Marco'nun vurulduğunu anladım. Mariya'yı tutup büyük bir çöp tenekesinin arkasına sürükledim.

Çok yakındı. Birkaç metre daha.

Çöp tenekesinin etrafına hızlıca göz gezdirdim, kollarımla karımı göğsüme sıkıca bastırdım. Marco'nun bedenini kaldırımda görünce damarlarım öfkeyle doldu.

Mariya'yı güvenli bir yere götür, sonra arkadaşının intikamını alabilirsin.

"Son bir koşu, bebeğim," dedim. "Dümdüz ileri. Alışveriş merkezine gir."

"Tamam," dedi, yüzünde bacağındaki aşırı gerginlikten kaynaklanan acı bir ifade vardı.

"Yapabilirsin," diye onu cesaretlendirdim.

Mariya başını salladı, dilini çıkarıp kurumuş dudaklarını ıslattı, sonra gözlerini alışveriş merkezinin girişine dikti.

Ayağa kalkıp onu da kaldırdım ve ileri doğru ittim. Mariya koşabileceği kadar hızlı koşarken bize doğru gelen kurşunları engellemek için onun arkasında kaldım.

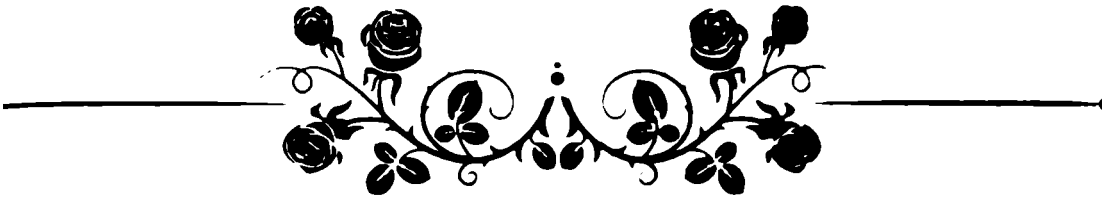
Koluma bir acı yayıldı.

Neredeyse vardık.

Başka bir kurşun sol alt tarafıma isabet etti ve o pisliğin bizimle sadece oynadığını bilmek, içimde öfke patlamalarına neden oluyordu.

Mariya'yı alışveriş merkezinin içine ittim, camlar kırıldı ve onun çığlığını duydum.

Bölüm 46

Mariya

Cam kırıldığında büyük bir çaresizlikle çığlık attım.

Luca kolumu tuttu ve beni omzuna atarak havaya kaldırdı. Şimdi ona ayak bağı olmadığım için iyileşmiş bacağımla koşabileceğimden daha hızlı koşuyor, yoluna çıkan herkesi itip kakıyordu.

Gözlerim, gömleğini ıslatan kırmızı lekeye takıldı.

"Kan," diye bağırdım ve onun kolunun altında debelenmeye başladım. "Luca, kanaman var!"

Farklı bir girişten çıkıncaya kadar koşmaya devam etti. Sonunda durdu, rastgele bir arabanın yan camını kırdı, kapıyı açtı ve beni içeri itti.

Luca kapıyı çarparak kapattı ve o arabanın önünden koşarken ben hızla sürücü tarafındaki kapıyı açtım. Direksiyonun başına geçti ve şans eseri araç eski model olduğu için motoru çalıştırmayı başardı.

Lastikler ciyaklayarak yola çıktığımızda, "Ben iyiyim. Öldürmek için ateş etmedi. Sadece sıyrıklar var," diye mırıldandı.

"Sıyrıklar mı? Kaç tane?"

Gözleriyle vurulmadığımdan emin olmak için vücudumun her santimini taradıktan sonra, "İki tane ama ben iyiyim," diye cevap verdi.

Artık anlık tehlike geçtiği için olanların şoku şimdi üzerimize çökmüştü. Marco öldürülmüştü ve kim bilir kaç kişi daha ölmüştü.

Sadece Luca ve ben kalmıştık.

Nefesim kesik kesikti, Luca ise ölümcül bir sakinlik içindeydi.

Beni korumak için vücudunu kalkan olarak kullanmıştı. Tanrım.

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Beni sevdiğini biliyordum ama benim için ölmeye hazır olduğunu kendi gözlerimle görmek... Ruhuma bir şeyler yapmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "St. Monarch'a ulaşabilirsek güvende olacağız."

"Senin jete güvenli bir şekilde binmeni sağlayacağım, sonra o pisliği avlayıp bu işe son vereceğim."

Gözlerim büyüdü. "Seni bırakmayacağım!"

"Mariya," diye bağırırken gözleri yola sabitlenmişti. "Hem işimi yapıp hem de seni koruyamam."

"Yardım edebilirim," diye karşı çıktım. "Hayatım boyunca bunun için eğitim aldım."

Luca sessiz kalınca göğsümde bir hayal kırıklığı hissettim. "Bir grup Arnavutla karşı karşıya geldim ve hayatta kaldım. Neler yapabileceğimi gördün. Bana izin ver, yardım edeyim."

Bir an düşündükten sonra başını onaylar gibi salladı ve beni çok rahatlattı. Arabayı yolun kenarına çekti, solumuzda bir su kanalı, sağımızda bir mahalle vardı.

Telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf gösterdi. "Bu Pavlović. Bir yıl önce çekildi. Silahlanıp bu pisliği avlayacağız."

"Tamam."

Birlikte bu tehdidi ortadan kaldırabilir, böylece lanet balayımızın geri kalanını keyifle geçirebilirdik.

Erkeğimin silahına şarjör takmasını izlemek çok seksiydi.

Şimdi sırası değil, Mariya.

Ama lanet olsun, siyah kargo pantolon ve uzun kollu gömleği içinde çok havalı görünüyor.

Luca, yaralarını temizlememe ve bandajlamama izin verdi. Hastaneye gitme konusunu hiç açmadım çünkü kabul etmeyeceğini biliyordum.

Luca'nın telefonu çaldı. "Viktor arıyor," diyerek telefonu açtı.

Tanrı'ya şükür.

Viktor'un Pavlović'i bulmasını bekliyorduk ve artık herif saklandığı yerden çıktığı için Viktor bunu yapabilirdi.

Korkak adam. Kocamla yüz yüze gelecek cesareti yok.

Luca, benim de duyabilmem için Viktor'u hoparlöre aldı.

"Onu Amsterdam'dan Utrecht'e kadar takip ettim. Onunla ilgili son görüntü, bir trafik ışığında çekilmiş, şey sokağında... Voort... Lanet olsun, adını telaffuz edemiyorum. Lanet olası sokağın adını sana mesaj atarım."

"Teşekkürler," diye cevapladı Luca. "Şimdi yola çıkıyoruz. Onun nerede olduğu hakkında yeni bir bilgi alırsan bana haber ver."

"Beni beklemek istersen on saat içinde orada olabilirim."

"Hayır, ona kaçma şansı vermeyeceğim," diye bağırdı Luca. "Bugün bu işi bitireceğiz."

"Peki ya Mariya?" diye sordu Viktor.

"Ben de gidiyorum," diye cevapladım.

"Göster kendini, küçük kardeşim," diye homurdandı. "O pisliğe tüm mermilerini benim için de boşalt."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

Telefonu kapattıktan sonra Luca ve ben valizlerimizi, kiraladığımız SUV'a taşıyıp süite geri dönerek baştan aşağı silahlandık.

Oteldeki diğer konukların silah taşıyan ve kurşungeçirmez yelek giyen bir çifte ne gözle bakacaklarını hiç umursamadan süitten tekrar çıktık.

Asansör kapıları arkamızdan kapanırken, "Çok seksi görünüyorsun," diye mırıldandım.

Luca, kapılar üçüncü katta açıldığında gülümsedi ve yaşlı bir kadın kapılar tekrar kapanmadan önce gözlerini kırpıştırarak bize baktı.

"Bir daha kesinlikle burada kalmayacağız," diye iç geçirdim.

"Evet," diye onayladı Luca.

Asansör kapıları birinci katta açıldı ve dışarı çıktık. İnsanlar yolumuzdan çekildi, arkamızdan fısıltılar geliyordu.

Pavlović'in icabına baktıktan sonra tıpkı annem ve babam gibi korkulan güçlü çift olacaktık. SUV'a bindiğimizde Luca, bizi sadece yirmi-otuz dakika uzaklıktaki Utrecht'e götürdü.

Viktor bize bir güncelleme mesajı gönderdi.

Van Deventerlaan. Express Holiday Inn.

Hızlıca bir cevap yazdım.

Anladım. Teşekkürler.

Luca kırmızı ışıkta durduğunda ona Pavlović'in bulunduğu caddenin adını gösterdim. GPS'in yardımıyla moteli bulduk ve yavaşça önünden geçtik.

"Resepsiyona gidip fahişe gibi davranabilirim. O pisliğin oda numarasını bana verebilirler."

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Luca.

"O binada rahat yüz oda vardır. Hangi odada kaldığını nasıl bulacağız?"

"Bekleyip izleyeceğiz."

Bölüm 47

Luca

Yalnızca iki saat bekledikten sonra dünyadaki çoğu kişiden daha yetenekli olan o adamı nihayet görebildim.

"Zemin kat. Köşe oda," diye mırıldandım.

"Onu görüyorum," diye cevapladı Mariya.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Ben doğuştan hazırım," diye mırıldandıktan sonra arabanın kapısını açtı.

Güneş batarken gökyüzünü rengarek boyuyordu ve etrafta pek kimse yoktu.

O pisliğin neden şimdi ortaya çıkmaya karar verdiğini merak ediyordum. SUV'dan indikten sonra, "Arkamda kal," dedim.

"Tamam."

Mariya'nın sorgusuz sualsiz emirlerime itaat etmesini seviyordum. Tabii, Pavlović'i avlamaya odaklanabilmem için benden ayrılmasını istediğimde durum farklıydı. Ama o haklıydı, onu iş başında görmüştüm ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum.

Gizlice yaklaşmaya zahmet etmeden Pavlović'e doğru yürüdüm. Gözleri bize kilitlendi ve yavaşça durup elini arkasına götürdü. Benim elim havaya kalktı ve o pislik sola doğru fırladı.

Koşmaya başladım, bir yandan parmağım tetiğe tekrar tekrar basıyordu. Bir mermi sırtına isabet etti ama zırhlı yelek giyiyordu, atışın gücü onu sadece tökezletip köşeyi dönmesine neden oldu.

Mariya bana yetişmeyi başardı ve ben siper almak için tuğla duvara çarptığımda hemen arkamdaydı.

"İyi misin, bebeğim?"

"Evet. Ben sana yetişirim. Sen işini yap."

Köşeyi gözetledim ve Pavlović'i görmeyince her iki elimde birer silahla ilerledim.

Motelin arkasındaki küçük bir tepede bir hareket gözüme çarptı ve tekrar koşmaya başlayıp Pavlović'in peşine düştüm.

Bir yerleşim bölgesindeki sessiz bir caddeyi geçerken pislik herif bir ağacın arkasına saklandı.

Mariya ve ben köşedeki bir evin alçak duvarının arkasına saklandık.

Pavlović'in, "Biraz zaman aldı," diye bağırdığını duydum.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Kastrati'yi yem olarak kullanmak iyi hamleydi."

"Teşekkürler. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Duvarın kenarından etrafı gözetledim ve Pavlović'in başının bir saniye için ağacın arkasından çıktığını gördüm.

Aklımdaki birçok sorunun cevabını öğrenmek için, "Yönetecek bir ordun yokken neden Avrupa'nın peşine düştün?" diye sordum.

"Avrupa'yı istemiyorum." Bir an sessizlik oldu. "Sadece senin hayatını istiyorum."

Kaşlarımı çatarak Mariya'ya baktım, o da çok şaşkın görünüyordu.

"Belki de ona yakın birini öldürmüşsündür?" dedi Mariya soru sorar gibi.

"Nereden bileyim," diye mırıldandım.

"Altı yıl önce babamı öldürdün," dedi Pavlović.

"Birçok insanı öldürdüm," dedim ayağa kalkarken bu lanet olası kedi fare oyunundan bıkmış bir hâlde.

"Luca," diye tısladı Mariya, sonra ayağa kalkıp silahını ağaca doğrulttu.

"Neden bu kadar uzun süre saklanıp bugün konumunu ele verdin?"

"Beni bulmanı kendim istedim, yoksa hâlâ nerede olduğumu bilmiyor olurdun," diye güldü. "Yüz yüze görüşmek istiyorum, böylece intikamımı alabilirim." Pavlović hızla ağacın arkasından başını çıkardı.

"Şansın yok." Silahımın namlusunu ağaca doğrultarak, "Bugün, babanın yanına gideceksin," dedim.

Pavlović ağacın arkasından fırladı ve ardından birbirimize bir ton kurşun sıktık.

Kurşunlar vücuduna isabet etti ve dizlerinin üzerine çökerken ağzından kan geldi. Silahımı ona doğrultarak yaklaştım.

Pavlović'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yalnız gitmeyeceğim."

Elindeki patlayıcı kumandasını çok geç görmüştüm.

Bu zırhlı yelek değildi.

Tanrım.

Arkamı dönüp Mariya'ya doğru koşarken, "Yere yat, bebeğim! Yere yat!" diye bağırdım.

"Luca!" diye çığlık atarak bana doğru koştu.

Mariya'yı tutup onunla birlikte alçak bir duvarın üzerinden atlarken sırtımda bir sıcaklık dalgası hissettim. Bir saniyeliğine... Sonra her yer enkazla dolarken duvardaki tuğlalar üzerime yağmaya başladı.

Mariya'yı korurken acıyı hemen hissetmedim.

Bir tıslama sesi kulaklarımı doldurdu ve kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırıp etrafımıza baktım. Yanan yapraklar ve ağaç kabukları üzerimize yağıyordu.

Kendimi yukarı itmek için yaptığım hareket vücudumu sarstı. Sırtım parçalanmış gibi hissediyordum.

Kendimi düşünmeden kanımın vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ettim. Onun iyi olduğundan emin olduğumda kucağının üstüne oturdum ve derin nefesler adım.

İnsanlar evlerinden çıkıyordu ve saklandığımız evin sahibi bize şaşkın gözlerle bakıyordu.

Mariya şok olmuş bir hâlde kahkaha atıp başını iki yana salladı, sonra gözlerini bana dikti. Dudakları aralandı ve nefesini tuttu.

Hızla ayağa kalkıp arkama çömeldi. "Tanrım. Tanrım. Tanrım."

"Ben iyiyim." Sırtım çok fena acıyordu.

"Zırhlı yelek parçalanmış," dedi, gövdemden yeleği çıkarmaya başlamadan önce. Elinin sırtımı okşadığını hissettim, sonra kolları beni sardı ve yüzünü enseme bastırdı.

Bunu iyiye işaret olarak aldım. Eğer ciddi şekilde yaralanmış olsaydım, şu anda çığlık atıyor olurdu. Ayağa kalkarken inledim, patlamanın şiddetiyle bir veya iki kaburgamın kırıldığından emindim. "Gel bebeğim, gitmeliyiz."

Mariya etrafımıza bakındı, sonra hızla silahlarımızı alıp yanıma sokuldu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi olay yerinden uzaklaştık.

"Sanırım bu, bir daha Hollanda'ya gelemeyeceğimiz anlamına geliyor," diye mırıldandı omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır, birkaç kişiye para verip olayı örtbas ettiririm."

"Ah, iyi. Hâlâ görmek istediğim çok şey vardı."

Küçük bir kahkaha attım ve sonra irkildim.

"Gördüm!" Tepeyi aşarken beni incelemeye başladı.

"Sanırım bir kaburgam kırıldı. Ya da iki."

Yaralanmadığımdan emin olmak için gömleğimi kaldırdı. "Onun dışında iyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece biraz hırpalandım." SUV'a yaklaşırken, "Balayım nasıl buldun?" diye sordum.

Mariya bana gülümsedi. "Kurşunlardan kaçmak ve düşmanlarımızı öldürmek... Başka türlü olsa bizim balayımız olmazdı."

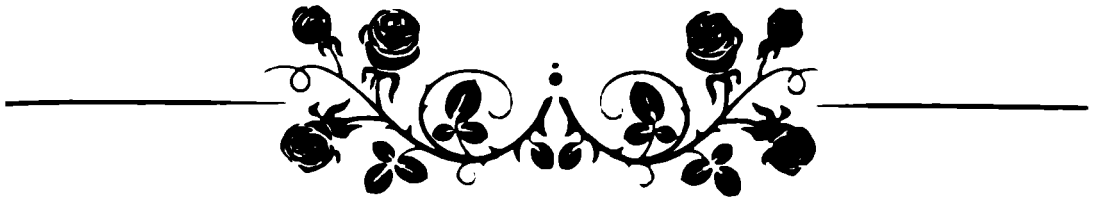
Onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Öpücük hızla çılgınca bir hâl aldı ve motelin önünde herkesin gözü önünde birbirimizi yiyip bitirene kadar öpüşmeye devam ettik.

Bir düşman daha öldü.

Karım yanımda olduğu sürece karşımıza çıkan herkese karşı koyacaktık. Her seferinde kazanacaktık ve birlikte hüküm sürecektik.

Ninova

Son Söz

Mariya

Üç ay sonra...

Hay sıçayım.

Doktorun söylediklerini sindiremeden monitöre baktım. Luca da benim kadar şok olmuş bir hâlde, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet." Doktor Matthews ekranı işaret etti. "İki kalp atışı var."

İkizler.

İkizlerimiz olacak.

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Ailelerimizde ikiz geçmişi yok."

Bildiğim kadarıyla yok.

"Tek yumurta ikizleri olacak. Bir yumurta ikiye bölünmüş. Bu ihtimal iki yüz ellide birdir."

Yavaşça Luca'ya baktım. Göz göze geldik ve bir saniye sonra elleriyle yüzümü kavrayarak doktoru umursamadan beni deli gibi öptü.

Başını kaldırdığında, "Tanrım, iki bebek," diye fısıldadı.

"İki çocuk istiyorduk," dedim. Aynı anda istememiştik ama neyse, sorun olmazdı. Beni tekrar öptükten sonra doktora sorular yağdırmaya başladı.

Sadece birkaç dakika daha kalıp çıktık ve cipe doğru yürürken ikimiz de sessizdik.

Araca binip Luca bizi eve götürürken, "Geceleri nöbetleşe uyuma planlarımız suya düştü," diye mırıldandım.

"Haklısın," derken hâlâ şokta gibi görünüyordu.

"Bir dadı tutacağım. Eğer ikisi aynı anda ağlamaya başlarsa, panikatak geçiririm. İlk önce hangisini kucağıma alacağım?"

"Bir dadı tutacağız. Önce bu haberi sindirelim, sonra her şeyi planlayalım." Benden farklı olarak Luca, yeni gerçekliğimizi sindirmek için zamana ihtiyaç duyuyordu.

"Tamam," diye mırıldandım sağ elimle karnımı okşayarak. İçimde iki küçük kalp atıyordu.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "İkisi de erkek olursa onlara Lucian ve Alexei diyebiliriz."

"Ya kız olurlarsa?"

Bir an düşündüm. "Alexis ve... Lanet olsun, Lucian'a benzeyen ne var ki?"

"Lucinda?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım.

"Lucy?"

"Hayır." Telefonumu çıkararak Google'da isim aramaya başladım. "Aaaa Lucien, Lucian'ın kadın versiyonu. Işık anlamına geliyor. Bir de Lucienne var."

Luca pek etkilenmiş görünmeyerek, "Elena ve Isabella nasıl? Erkeklere babalarımızın, kızlara annelerimizin isimlerini veririz, ne dersin?" diye sordu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet! Bu mükemmel olur."

"Bugün cinsiyetlerini öğrenememiz çok kötü oldu," dedi Luca.

"Benim için sorun değil. Bebek odasını beyaz ve sarı renklerle dekore edeceğim. Nötr renkler."

Luca, cipi park yerine çekip motoru kapattı. Bir dakika sonra dairemize girdiğimizde, "Öğle yemeğinde ne istersin, bebeğim?" diye sordu.

"Aptalca bir soru," diyerek gülümsedim.

"Haklısın. Fırında sebze o zaman."

Şu anda et yiyemiyordum ve canım deli gibi sebze çekiyordu.

Her zamanki yerime, tezgâhın yanına geçip erkeğimin yemeğimizi hazırlamasını izledim.

Onun yemek yapmasını izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. Ve tabii ki bir de onu iş başındayken izlemek... O sert ve acımasız hâli var ya...^^

Ooof of.⋆

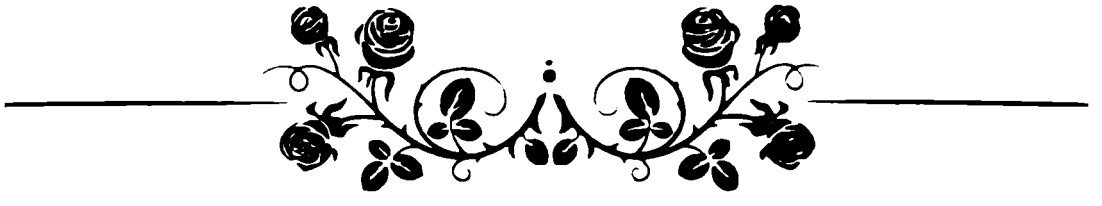
"Biraz şefkat ve sevgiye ihtiyacım var."

Luca bıçağı bırakıp beni tabureden indirdi. Popom tezgâha çarptı ve bacaklarım açıldı.

"Karım ne isterse o olur."

Luca

Altı ay sonra...

Mariya, evliyken geçen bir yıl boyunca beni çok şaşırtmıştı ama lanet olsun, onun çocuklarımızı taşıması ve doğurması... Söyleyecek sözüm yoktu.

İkimiz de erkek bebeklerimize baktık. Lucian Viktor Cotroni ve Alexei Demitri Cotroni. Onlara hayatımızdaki en önemli erkeklerin isimlerini vermiştik.

Oğullarımızın uyumasını izlerken içim o kadar güçlü duygularla dolmuştu ki tek yapabildiğim, kendimi sürekli göğsüme çarpan dalgalara bırakmaktı.

Artık babamın beni ilk kez gördüğünde nasıl hissettiğini anlıyordum.

Koşulsuz sevgi.

"Onları ayırt edemiyorum," diye mırıldandım. "İsimlerini karıştırmaya devam edeceğim."

Mariya soldaki beşiği işaret etti. "Bu Lucian ve bu da Alexei."

"Nasıl anladın?"

"Lucian'ın doğum lekesi Alexei'inkinden daha yuvarlak."

Her ikisinin de ön kollarındaki soluk kahverengi lekeyi dikkatle inceledim ve sonra küçük farkı gördüm. "Tanrı'ya şükür."

Özel hastane odasının kapısı açıldı ve içeri ailelerimiz girdi. Annelerimiz uyuyan bebeklere doğru giderken babam bana sarılmak için yanıma geldi.

Alexei amca da Mariya'yı kollarına aldı.

"Tebrikler, evlat," dedi babam gururla bana bakarak.

Elimi göğsüme götürdüm, gözlerim oğullarım arasında gidip gelirken aşkın keskin acısı yine kalbimi sardı.

"İlk başta çok zor gelir," dedi babam.

"Evet."

"İlk başta onları, zarar görmesinler diye izlersin. Sonra büyüdükçe hayranlıkla izlersin. Yetişkin olduklarında, olması gereken adamlara dönüşmeye başladıklarında saygıyla izlersin."

Babamın gözlerine baktım ve onu tekrar kucakladım.

"Onlara ne isim verdiniz?" diye sordu annem.

Doğum lekelerini görebilmek için yaklaştım, sonra iki oğlumu tek tek işaret ederek, "Bu Lucian, bu da Alexei," dedim.

İki adam da anında duygulanıp torunlarına gururla baktılar. Hepimiz ilk beslenme zamanı gelene kadar bebeklerimizi sevgiyle izledik.

Daha sonra tekrar ziyaret edebileceklerine dair söz vererek odayı boşalttım.

"Önce hangisini besleyeyim?" diye sordu Mariya yardım etmek için gelen hemşireye.

"İkisini aynı anda besleyin," dedi hemşire gülerek, Lucian'ı kucağına alıp Mariya'nın sağ koluna yerleştirdi. Alexei'i de

kucağına verdikten sonra bebeklerin annelerinin memelerine tutunmalarına yardım etti.

"İşte oldu," dedi hemşire, sonra gözlerini bana dikti. "Eşiniz emzirirken bol bol sıvı tüketmesini sağlayın. Çok susayacaktır."

Başımı sallayıp karyola yanındaki komodine yaklaşarak Mariya'ya bir bardak su doldurdum. "İçmek istediğinde söyle, bebeğim."

"Hı hı." Titrek bir nefes verdi ve gözleri, sütünü emen oğullarımız arasında gidip geldi.

"İyi misin?"

"Sadece duygusalım."

Üzerine eğilip şakağına bir öpücük kondurdum, sonra bardağı dudaklarının önüne tuttum. "İç. Seni kurutmalarını istemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunun mümkün olmadığına eminim."

Bardağın yarısını içmesini izledim, sonra bardağı masanın üzerine koydum. Oğullarımın minik başlarını okşadım ve yatağın kenarına otururak karımın gözlerine baktım.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin için." Yüzüne düşen birkaç tutam saçı kulağının arkasına ittim. "Beni seçtiğin için."

"Seçilecek pek bir şey yoktu. Benim için tek sen vardın."

Bebeklerimize çarpmamaya dikkat ederek Mariya'ya yaklaşıp ona şefkatli bir öpücük verdim. "*Ti amo, mia moglie.*"

"Ben de seni seviyorum, *mio marito.*"